

กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม
DEPARTMENT OF INDUSTRIAL PROMOTION

แผนปฏิบัติการราชการระยะ 3 ปี (พ.ศ. 2563 – 2565)

ศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาคที่ 1

คำนำ

ตามพระราชบัญญัติการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติ พ.ศ. ๒๕๖๐ และพระราชบัญญัติแผนและขั้นตอนการดำเนินการปฏิรูปประเทศ พ.ศ. ๒๕๖๐ ที่ได้กำหนดให้หน่วยงานรัฐทุกหน่วยมีหน้าที่ดำเนินการเพื่อให้บรรลุเป้าหมายตามที่กำหนดไว้ในยุทธศาสตร์ชาติ และสอดคล้องกับแผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ รวมทั้งพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๖๒ ที่ได้กำหนดให้ส่วนราชการจัดทำแผนปฏิบัติราชการเป็นแผน ๕ ปี โดยวาระเริ่มแรกให้จัดทำเป็นแผน ๓ ปี (พ.ศ. ๒๕๖๓ - ๒๕๖๕) และต้องมีความสอดคล้องกับแผน ๓ ระดับ ซึ่งเป็นไปตามมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๖๐ เพื่อให้การปฏิบัติราชการของหน่วยงานบรรลุผลตามเป้าหมายที่กำหนด และการบริหารงบประมาณเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ ตลอดจนมีการกำกับติดตาม ประเมินผล และรายงานผลการปฏิบัติราชการได้อย่างถูกต้องและรวดเร็ว

ศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาคที่ ๑ กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม จึงได้จัดทำแผนปฏิบัติราชการระยะ ๓ ปี (พ.ศ. ๒๕๖๓ - ๒๕๖๕) เพื่อให้สอดคล้องกับพระราชบัญญัติ พระราชกฤษฎีกา และมติคณะรัฐมนตรีดังกล่าว รวมถึงบรรลุผลสัมฤทธิ์ในการส่งเสริมและพัฒนาภาคอุตสาหกรรมในพื้นที่ ๘ จังหวัดภาคเหนือตอนบน (เชียงใหม่ แม่ฮ่องสอน ลำพูน ลำปาง เชียงราย พะเยา แพร่ น่าน) ให้มีขีดความสามารถในการแข่งขันสูงขึ้น ลดความเหลื่อมล้ำในสังคมและเกิดการกระจายรายได้สู่ท้องถิ่น เพื่อให้ประเทศไทยพร้อมก้าวสู่การเป็นประเทศที่พัฒนาแล้ว เศรษฐกิจเติบโตอย่างมีเสถียรภาพและยั่งยืน และหวังเป็นอย่างยิ่งว่า แผนปฏิบัติราชการระยะ ๓ ปี (พ.ศ. ๒๕๖๓ - ๒๕๖๕) ของศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาคที่ ๑ จะเป็นประโยชน์ต่อการปฏิบัติราชการด้านต่างๆ โดยสามารถใช้เป็นกรอบแนวทางในการจัดทำคำของบประมาณและแผนงานโครงการ การวางแผนการดำเนินงาน การกำกับติดตามและประเมินผลของกลุ่มต่างๆ ภายในหน่วยงาน รวมถึงหน่วยงานเครือข่ายที่เกี่ยวข้องต่อไป

กลุ่มยุทธศาสตร์และแผนงานภูมิภาค

ศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาคที่ ๑

กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม

สิงหาคม ๒๕๖๓

	หน้า
๑. ส่วนที่ ๑ บทสรุปผู้บริหาร	๑
๒. ส่วนที่ ๒ การศึกษาข้อมูลนโยบายและยุทธศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินงาน ของศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาคที่ ๑	๒
๒.๑ ยุทธศาสตร์ชาติ (แผนระดับที่ ๑)	๒
๒.๒ แผนระดับที่ ๒ (เฉพาะที่เกี่ยวข้อง)	๗
๒.๒.๑ แผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ	๗
๒.๒.๒ แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๒	๒๙
๒.๓ แผนระดับที่ ๓ ที่เกี่ยวข้อง	๓๓
๓. ส่วนที่ ๓ การศึกษาและวิเคราะห์สถานการณ์การเปลี่ยนแปลงที่มีผลกระทบ ต่อการพัฒนาประเทศในอนาคต	๓๔
๓.๑ สถานการณ์การเปลี่ยนแปลงภายในประเทศ	๓๔
๓.๒ สถานการณ์การเปลี่ยนแปลงภายนอกประเทศ	๔๓
๔. ส่วนที่ ๔ การจัดเก็บข้อมูลผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย	๕๒
๔.๑ การสำรวจความต้องการและความคิดเห็นจากผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย	๕๒
๔.๒ สรุปผลการสำรวจความต้องการและความคิดเห็นจากผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย	๕๓
๕. ส่วนที่ ๕ การสังเคราะห์และวิเคราะห์ข้อมูลต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง เพื่อจัดทำแผนปฏิบัติการของหน่วยงาน	๕๗
๕.๑ การวิเคราะห์ปัจจัยภายนอก (PEST Analysis)	๕๗
๕.๒ การวิเคราะห์ปัจจัยทางการแข่งขัน (VRIO Framework)	๕๙
๕.๓ การวิเคราะห์ปัจจัยภายใน (McKinsey 7S Framework)	๖๐
๕.๔ การวิเคราะห์สภาพแวดล้อมและศักยภาพขององค์กร (SWOT Analysis)	๖๓
๖. ส่วนที่ ๖ สาระสำคัญแผนปฏิบัติการระยะ ๓ ปี (พ.ศ. ๒๕๖๓ - ๒๕๖๕) ของศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาคที่ ๑	๖๖
๖.๑ ภาพรวม	๖๖
๖.๑.๑ วิสัยทัศน์ของหน่วยงาน	๖๖
๖.๑.๒ พันธกิจของหน่วยงาน	๖๖

๖.๒ แผนปฏิบัติการ	๖๗
๖.๒.๑ แผนปฏิบัติการ เรื่อง เพิ่มขีดความสามารถวิสาหกิจ ขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ในอุตสาหกรรมเป้าหมาย	๖๗
๖.๒.๒ แผนปฏิบัติการ เรื่อง ยกระดับวิสาหกิจชุมชน และสร้างความเข้มแข็งเศรษฐกิจฐานราก	๖๘
๖.๒.๓ แผนปฏิบัติการ เรื่อง พัฒนาผู้ประกอบการ และปัจจัยสนับสนุนที่เอื้อต่อการประกอบการ	๖๙
๖.๒.๔ แผนปฏิบัติการ เรื่อง บริหารจัดการองค์กร และพัฒนาบุคลากรให้มีประสิทธิภาพสูง	๗๐
๖.๓ รายละเอียดโครงการภายใต้แผนปฏิบัติการระยะ ๓ ปี (พ.ศ. ๒๕๖๓ - ๒๕๖๕)	๗๒
๖.๓.๑ โครงการภายใต้แผนปฏิบัติการ เรื่อง เพิ่มขีดความสามารถวิสาหกิจ ขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ในอุตสาหกรรมเป้าหมาย	๗๒
๖.๓.๒ โครงการภายใต้แผนปฏิบัติการ เรื่อง ยกระดับวิสาหกิจชุมชน และสร้างความเข้มแข็งเศรษฐกิจฐานราก	๘๒
๖.๓.๓ โครงการภายใต้แผนปฏิบัติการ เรื่อง พัฒนาผู้ประกอบการ และปัจจัยสนับสนุนที่เอื้อต่อการประกอบการ	๘๘
๖.๓.๔ โครงการภายใต้แผนปฏิบัติการ เรื่อง บริหารจัดการองค์กร และพัฒนาบุคลากรให้มีประสิทธิภาพสูง	๙๖

๗. ภาคผนวก

ภาคผนวก ก	คำสั่งแต่งตั้งคณะทำงานจัดทำและทบทวนแผนปฏิบัติการ ศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาคที่ ๑	๑๐๐
ภาคผนวก ข	แหล่งข้อมูลอ้างอิง	๑๐๓

แผนปฏิบัติการระยะ ๓ ปี (พ.ศ. ๒๕๖๓ - ๒๕๖๕) ของศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาคที่ ๑

ส่วนที่ ๑ บทสรุปผู้บริหาร

ตามพระราชบัญญัติการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติ พ.ศ. ๒๕๖๐ และพระราชบัญญัติแผนและขั้นตอนการดำเนินการปฏิรูปประเทศ พ.ศ. ๒๕๖๐ ได้กำหนดให้หน่วยงานรัฐทุกหน่วยมีหน้าที่ดำเนินการเพื่อให้บรรลุเป้าหมายตามที่กำหนดไว้ในยุทธศาสตร์ชาติ และสอดคล้องกับแผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ รวมทั้งพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๖๒ ได้กำหนดให้ส่วนราชการจัดทำแผนปฏิบัติการเป็นแผน ๕ ปี โดยวาระเริ่มแรกให้จัดทำเป็นแผน ๓ ปี (พ.ศ. ๒๕๖๓ - ๒๕๖๕) และต้องมีความสอดคล้องกับแผน ๓ ระดับ ซึ่งเป็นไปตามมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๖๐ ประกอบด้วย แผนระดับที่ ๑ ได้แก่ ยุทธศาสตร์ชาติ แผนระดับที่ ๒ ได้แก่ แผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ แผนการปฏิรูปประเทศ แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ และแผนความมั่นคง และแผนระดับที่ ๓ หมายถึง แผนที่จัดทำขึ้นเพื่อสนับสนุนการดำเนินงานของแผนระดับที่ ๑ และ ๒ ให้บรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้

แผนปฏิบัติการระยะ ๓ ปี (พ.ศ. ๒๕๖๓ - ๒๕๖๕) ของศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาคที่ ๑ นอกจากจะจัดทำขึ้นเพื่อให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติและพระราชกฤษฎีกาดังกล่าวแล้ว ยังมุ่งหวังให้เป็นทิศทางในการส่งเสริมและพัฒนาผู้ประกอบการและวิสาหกิจในพื้นที่ ๘ จังหวัดภาคเหนือตอนบน (เชียงใหม่ แม่ฮ่องสอน ลำพูน ลำปาง เชียงราย พะเยา แพร่ น่าน) รวมถึงแนวทางการดำเนินงานของหน่วยงาน ผ่านการศึกษาวิเคราะห์นโยบายและยุทธศาสตร์ที่เชื่อมโยงกับภารกิจและแผน ๓ ระดับ พร้อมศึกษาวิเคราะห์สถานการณ์การเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจและสังคมภายในและภายนอกประเทศ ที่เป็นความท้าทายใหม่และส่งผลกระทบต่อพัฒนาประเทศในอนาคต รวมถึงจัดเก็บข้อมูลจากผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทั้งหน่วยงานเครือข่ายภาครัฐ ภาคเอกชน สถาบันการศึกษา และผู้ประกอบการ ที่ได้เสนอความต้องการ ความคิดเห็น และข้อเสนอแนะต่างๆ ผ่านการประชุม การสัมภาษณ์เชิงลึก และการสำรวจออนไลน์ ตลอดจนการสังเคราะห์และวิเคราะห์ข้อมูลในมิติต่างๆ ด้วยเครื่องมือที่หลากหลาย ตั้งแต่ปัจจัยภายนอก (PEST Analysis) ปัจจัยทางการแข่งขัน (VRIO Framework) ปัจจัยภายใน (McKinsey 7S Framework) ไปจนถึงสภาพแวดล้อมและศักยภาพขององค์กร (SWOT Analysis)

จากการวิเคราะห์ดังกล่าวนำไปสู่การกำหนดวิสัยทัศน์ พันธกิจ แผนปฏิบัติการเรื่องต่างๆ เป้าหมาย ตัวชี้วัด แนวทางการพัฒนา และแผนงาน/โครงการสำคัญ ภายใต้แผนปฏิบัติการระยะ ๓ ปี (พ.ศ. ๒๕๖๓ - ๒๕๖๕) ของศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาคที่ ๑ ที่มุ่งเน้นการเพิ่มขีดความสามารถวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ในอุตสาหกรรมเป้าหมาย ยกระดับวิสาหกิจชุมชนและสร้างความเข้มแข็งเศรษฐกิจฐานราก พัฒนาผู้ประกอบการและปัจจัยสนับสนุนที่เอื้อต่อการประกอบการ ตลอดจนบริหารจัดการองค์กรและพัฒนาบุคลากรให้มีประสิทธิภาพสูง อันมีส่วนช่วยในการส่งเสริมและพัฒนาภาคอุตสาหกรรมซึ่งเป็นกลไกสำคัญในการขับเคลื่อนให้ประเทศไทยมีขีดความสามารถในการแข่งขันสูงขึ้น ลดความเหลื่อมล้ำในสังคมและเกิดการกระจายรายได้สู่ท้องถิ่น เพื่อให้พร้อมก้าวสู่การเป็นประเทศที่พัฒนาแล้ว เศรษฐกิจเติบโตอย่างมีเสถียรภาพและยั่งยืน

ส่วนที่ ๒ การศึกษาข้อมูลนโยบายและยุทธศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินงานของศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาคที่ ๑ ที่สอดคล้องกับแผน ๓ ระดับ

๒.๑ ยุทธศาสตร์ชาติ (แผนระดับที่ ๑)

๒.๑.๑ ยุทธศาสตร์ชาติ ด้าน ๒ การสร้างความสามารถในการแข่งขัน

๑) เป้าหมาย

เป้าหมายที่ ๑ ประเทศไทยเป็นประเทศที่พัฒนาแล้ว เศรษฐกิจเติบโตอย่างมีเสถียรภาพ และยั่งยืน

เป้าหมายที่ ๒ ประเทศไทยมีขีดความสามารถในการแข่งขันสูงขึ้น

๒) ประเด็นยุทธศาสตร์

๑. การเกษตรสร้างมูลค่า

๑.๑ เกษตรอัตลักษณ์พื้นถิ่น

๑.๒ เกษตรปลอดภัย

๑.๓ เกษตรชีวภาพ

๑.๔ เกษตรแปรรูป

๒. อุตสาหกรรมและบริการแห่งอนาคต

๒.๑ อุตสาหกรรมชีวภาพ

๒.๒ อุตสาหกรรมและบริการการแพทย์ครบวงจร

๒.๓ อุตสาหกรรมและบริการดิจิทัล ข้อมูล และปัญญาประดิษฐ์

๓. สร้างความหลากหลายด้านการท่องเที่ยว

๓.๑ ท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์และวัฒนธรรม

๓.๓ ท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ ความงาม และแพทย์แผนไทย

๔. โครงสร้างพื้นฐาน เชื่อมไทย เชื่อมโลก

๔.๒ สร้างและพัฒนาเขตเศรษฐกิจพิเศษ

๔.๓ เพิ่มพื้นที่และเมืองเศรษฐกิจ

๕. พัฒนาเศรษฐกิจบนพื้นฐานผู้ประกอบการยุคใหม่

๕.๑ สร้างผู้ประกอบการอัจฉริยะ

๕.๓ สร้างโอกาสเข้าถึงตลาด

๕.๔ สร้างโอกาสเข้าถึงข้อมูล

๕.๕ ปรับบทบาทและโอกาสการเข้าถึงบริการภาครัฐ

๓) การบรรลุเป้าหมายยุทธศาสตร์

ศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาคที่ ๑ มีภารกิจหลักในการส่งเสริมและพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) และผู้ประกอบการในพื้นที่ภาคเหนือตอนบนให้มีขีดความสามารถที่สอดคล้องกับสถานการณ์ โดยมีแนวทางในการพัฒนาเพื่อเพิ่มผลิตภาพและสร้างมูลค่าเพิ่มทั้งในภาคเกษตร ภาคอุตสาหกรรม และภาคการท่องเที่ยว การพัฒนาเชิงพื้นที่ รวมถึงการพัฒนาผู้ประกอบการและปัจจัยสนับสนุนที่เอื้อต่อการประกอบการ โดยมุ่งหวังที่จะผลักดันให้สามารถลดต้นทุน เพิ่มยอดขาย และสร้างรายได้ให้กับธุรกิจ เพื่อเป็นฟันเฟืองสำคัญในการขับเคลื่อนให้ประเทศไทยมีขีดความสามารถในการแข่งขันสูงขึ้น พร้อมก้าวสู่การเป็นประเทศที่พัฒนาแล้ว และเศรษฐกิจเติบโตอย่างมีเสถียรภาพและยั่งยืน

ด้านการเกษตรสร้างมูลค่า โดยการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันให้กับอุตสาหกรรมอาหารและเกษตรแปรรูป ซึ่งเป็นอุตสาหกรรมเป้าหมายในพื้นที่ภาคเหนือตอนบนที่มีศักยภาพและความหลากหลาย ทั้งพืชผักผลไม้เมืองหนาวและสมุนไพร ที่มุ่งเน้นการประยุกต์ใช้อัตลักษณ์และภูมิปัญญาท้องถิ่นในการสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับสินค้าเกษตร การสร้างความตระหนักและยกระดับมาตรฐานเกษตรอินทรีย์ (Organic) ทั้งในระดับประเทศและระดับสากล การใช้ประโยชน์จากความหลากหลายทางชีวภาพโดยเฉพาะผลิตภัณฑ์จากสมุนไพรเพื่อรองรับอุตสาหกรรมทางการแพทย์และสุขภาพ ตลอดจนการสนับสนุนการนำเทคโนโลยีและนวัตกรรมสมัยใหม่ในการพัฒนาต่อยอดสินค้าเกษตรขั้นต้นสู่ผลิตภัณฑ์ใหม่ที่มีมูลค่าสูง

ด้านอุตสาหกรรมและบริการแห่งอนาคต โดยการขับเคลื่อนเศรษฐกิจของภาคเหนือตอนบนด้วยโมเดลเศรษฐกิจ Thailand ๔.๐ ด้วยการเพิ่มผลิตภาพ สร้างมูลค่าเพิ่ม และส่งเสริมให้เกิดการรวมกลุ่มและเชื่อมโยงอุตสาหกรรมให้กับอุตสาหกรรมแห่งอนาคต ทั้งการเพิ่มประสิทธิภาพอุตสาหกรรมเดิม (First S-Curve) และการสร้างอุตสาหกรรมใหม่ (New S-Curve) ที่มุ่งเน้นการพัฒนาอุตสาหกรรมชีวภาพ อุตสาหกรรมและบริการทางการแพทย์ครบวงจร อุตสาหกรรมบริการดิจิทัล ข้อมูล และปัญญาประดิษฐ์ ที่จะเป็นกลไกใหม่ที่จะช่วยขับเคลื่อนเศรษฐกิจ (New Engine of Growth) ของภาคเหนือตอนบนและของประเทศในอนาคต ตลอดจนสามารถนำพาประเทศไทยให้หลุดพ้นจากกับดักประเทศรายได้ปานกลาง (Middle Income Trap) ได้ในที่สุด

ด้านการสร้างความหลากหลายด้านการท่องเที่ยว โดยมุ่งเน้นส่งเสริมการท่องเที่ยวที่เป็นเอกลักษณ์อันโดดเด่นของภาคเหนือตอนบนใน ๒ รูปแบบ ได้แก่ การท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์และวัฒนธรรม ผ่านการสร้างและพัฒนาสินค้าและบริการด้วยการประยุกต์ใช้ภูมิปัญญาท้องถิ่น ทุนทางวัฒนธรรม และความคิดสร้างสรรค์ ที่สอดคล้องกับความต้องการของนักท่องเที่ยวกลุ่มเป้าหมาย รวมถึงการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ ความงาม และแพทย์แผนไทยที่เชื่อมโยงกับอุตสาหกรรมและบริการทางการแพทย์ครบวงจร ผ่านการพัฒนาผู้ประกอบการและ

บุคลากรให้มีความพร้อมในการดำเนินธุรกิจและให้บริการ พร้อมทั้งส่งเสริมให้เกิดการรวมกลุ่มและเชื่อมโยงอุตสาหกรรมเพื่อสร้างความเข้มแข็งและโอกาสทางการค้าการลงทุน

ด้านโครงสร้างพื้นฐาน เชื่อมไทย เชื่อมโลก โดยการใช้ประโยชน์จากการเชื่อมโยงเศรษฐกิจกับอนุภูมิภาคของภาคเหนือตอนบน พร้อมผลักดันให้ผู้ประกอบการเป็นส่วนหนึ่งในห่วงโซ่การผลิตและการค้าในอนุภูมิภาค อีกทั้งเพิ่มขีดความสามารถของผู้ประกอบการและสร้างเครือข่ายความร่วมมือระหว่างประเทศในพื้นที่เขตเศรษฐกิจพิเศษและพื้นที่ชายแดนที่มีศักยภาพ ในขณะเดียวกันให้ความสำคัญกับการพัฒนาเชิงพื้นที่ ทั้งในระดับภาค กลุ่มจังหวัด และจังหวัด และอาศัยความได้เปรียบที่แตกต่างกันของแต่ละพื้นที่ในการพัฒนาเมืองเศรษฐกิจและเมืองสร้างสรรค์เพื่อยกระดับเป็นศูนย์กลางของภูมิภาคต่อไป

ด้านการพัฒนาเศรษฐกิจบนพื้นฐานผู้ประกอบการยุคใหม่ โดยการส่งเสริมผู้ประกอบการใหม่และผู้ประกอบการรายเดิมอย่างครบวงจร ตั้งแต่การเสริมสร้างองค์ความรู้และทักษะในการประกอบการ ท่ามกลางการแข่งขันที่รุนแรงให้สามารถประยุกต์ใช้เทคโนโลยีและนวัตกรรมตลอดกระบวนการผลิต การบริหารจัดการ และการตลาด การให้คำปรึกษาแนะนำเพื่อเพิ่มผลิตภาพ ยกระดับมาตรฐาน และสร้างมูลค่าเพิ่ม ควบคู่กับการพัฒนาปัจจัยแวดล้อมที่เอื้อต่อการประกอบการ ทั้งการสร้างโอกาสทางการตลาดทั้งในและต่างประเทศ การเข้าถึงข้อมูลทางธุรกิจที่ทันสมัยและต่อเนื่อง และการเข้าถึงบริการผ่านศูนย์บริการเฉพาะทางที่หลากหลาย

๒.๑.๒ ยุทธศาสตร์ชาติ ด้าน ๔ การสร้างโอกาสและความเสมอภาคทางสังคม

๑) เป้าหมาย

เป้าหมายที่ ๑ สร้างความเป็นธรรม และลดความเหลื่อมล้ำในทุกมิติ

๒) ประเด็นยุทธศาสตร์

๑. การลดความเหลื่อมล้ำ สร้างความเป็นธรรมในทุกมิติ

๑.๑ ปรับโครงสร้างเศรษฐกิจฐานราก

๓) การบรรลุเป้าหมายยุทธศาสตร์

ศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาคที่ ๑ มีภารกิจหลักในการส่งเสริมและพัฒนาวิสาหกิจชุมชนและผู้ประกอบการชุมชน เพื่อขับเคลื่อนเศรษฐกิจฐานรากอันเป็นรากฐานสำคัญของเศรษฐกิจไทย โดยการยกระดับผลิตภาพด้วยการเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตและการบริหารจัดการด้วยเทคโนโลยีและนวัตกรรมตามระดับศักยภาพ พร้อมสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับสินค้าชุมชนและบริการด้วยภูมิปัญญา ทunesทางวัฒนธรรม และความคิดสร้างสรรค์ที่เชื่อมโยงกับฐานทรัพยากรของชุมชน และยกระดับมาตรฐานกระบวนการผลิตและผลิตภัณฑ์ รวมถึงเสริมสร้างองค์ความรู้และพัฒนาทักษะในการประกอบการเพื่อให้พร้อมก้าวสู่การเป็นผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ตลอดจนการสร้างโอกาสทางการตลาดและเชื่อมโยงเครือข่ายวิสาหกิจชุมชนเพื่อสร้างความ

เข้มแข็งและอำนาจการต่อรอง โดยมุ่งหวังที่จะผลักดันให้เกิดการสร้างงาน สร้างรายได้ และยกระดับชีวิตความเป็นอยู่ในระดับฐานราก เป็นการลดการกระจุกตัวและเกิดการกระจายโอกาสของการพัฒนา ทรัพยากร และความมั่งคั่งในสังคม เพื่อให้การเติบโตของประเทศเป็นการเติบโตที่ยั่งยืนโดยทุกคนได้รับประโยชน์อย่างทั่วถึงและเป็นธรรม อันเป็นการลดความเสี่ยงต่อเสถียรภาพทางเศรษฐกิจและความมั่นคงของประเทศ รวมทั้งลดความเหลื่อมล้ำทางเศรษฐกิจและสังคมของประเทศต่อไป

๒.๑.๓ ยุทธศาสตร์ชาติ ด้าน ๖ การปรับสมดุลและพัฒนาระบบการบริหารจัดการภาครัฐ

๑) เป้าหมาย

เป้าหมายที่ ๑ ภาครัฐมีวัฒนธรรมการทำงานที่มุ่งผลสัมฤทธิ์และผลประโยชน์ส่วนรวม ตอบสนองความต้องการของประชาชนได้อย่างสะดวก รวดเร็ว โปร่งใส

เป้าหมายที่ ๓ ภาครัฐมีความโปร่งใส ปลอดการทุจริตและประพฤติมิชอบ

๒) ประเด็นยุทธศาสตร์

๑. ภาครัฐที่ยึดประชาชนเป็นศูนย์กลาง ตอบสนองความต้องการ และให้บริการอย่างสะดวก รวดเร็ว โปร่งใส

๑.๑ การให้บริการสาธารณะของภาครัฐได้มาตรฐานและเป็นระดับแนวหน้าของภูมิภาค

๑.๒ ภาครัฐมีความเชื่อมโยงในการให้บริการสาธารณะต่างๆ ผ่านการนำเทคโนโลยีดิจิทัลมาประยุกต์ใช้

๒. ภาครัฐบริหารงานแบบบูรณาการโดยมียุทธศาสตร์ชาติเป็นเป้าหมายและเชื่อมโยงการพัฒนาในทุกระดับ ทุกประเด็น ทุกภารกิจ และทุกพื้นที่

๒.๑ ให้ยุทธศาสตร์ชาติเป็นกลไกขับเคลื่อนการพัฒนาประเทศ

๒.๓ ระบบติดตามประเมินผลที่สะท้อนการบรรลุเป้าหมายยุทธศาสตร์ชาติในทุกระดับ

๔. ภาครัฐมีความทันสมัย

๔.๑ องค์กรภาครัฐมีความยืดหยุ่นเหมาะสมกับบริบทการพัฒนาประเทศ

๔.๒ พัฒนาและปรับระบบวิธีการปฏิบัติราชการให้ทันสมัย

๕. บุคลากรภาครัฐเป็นคนดีและเก่ง ยึดหลักคุณธรรม จริยธรรม มีจิตสำนึก มีความสามารถสูง มุ่งมั่น และเป็นมืออาชีพ

๕.๒ บุคลากรภาครัฐยึดค่านิยมในการทำงานเพื่อประชาชน มีคุณธรรม และมีการพัฒนาตามเส้นทางความก้าวหน้าในอาชีพ

๖. ภาครัฐมีความโปร่งใส ปลอดภัย จริตและประพตติมิชอบ

๖.๒ บุคลากรภาครฐยัคคัณในหลักคณธรรม จริยธรรมและความซื่อสัตย์สุจริต

๖.๔ การบริหารจัดการการป้องกันและปราบปรามทุจริตอย่างเป็นระบบแบบบูรณาการ

๓) การบรรลุเป้าหมายยุทธศาสตร์

ศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาคที่ ๑ มุ่งยกระดับสู่องค์กรที่ยึดหลัก “ภาครัฐของประชาชน เพื่อประชาชนและประโยชน์ส่วนรวม” โดยการยกระดับมาตรฐานการให้บริการของศูนย์บริการเฉพาะทางควบคู่กับการพัฒนารูปแบบการให้บริการใหม่ๆ ที่สอดคล้องกับความต้องการของผู้รับบริการและศักยภาพของพื้นที่ ด้วยการบูรณาการความร่วมมือแบบสามประสาน (Triple Helix Model) ระหว่างหน่วยงานภาครัฐ ภาคเอกชน และสถาบันการศึกษา ที่เกี่ยวข้องในการเชื่อมโยงและส่งต่อบริการ รวมถึงบริหารจัดการองค์กรด้วยกลไกของยุทธศาสตร์ชาติและแผนระดับต่างๆ เพื่อเชื่อมโยงการพัฒนาทั้งในเชิงภารกิจ เชิงประเด็น และเชิงพื้นที่ ภายใต้การติดตามและประเมินผลที่เป็นระบบอย่างต่อเนื่อง พร้อมปรับปรุงกระบวนการทำงานด้วยการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีดิจิทัลและพัฒนาสภาพแวดล้อมภายในองค์กร ให้สามารถยกระดับสู่องค์กรที่มีความยืดหยุ่นและสามารถตอบสนองต่อบริบทการเปลี่ยนแปลงได้ในทุกมิติ ขณะเดียวกันพัฒนาสมรรถนะในการปฏิบัติงานควบคู่กับส่งเสริมคุณธรรมและจริยธรรมของบุคลากร รวมถึงมีกลไกในการกำกับดูแลเพื่อป้องกันการทุจริตและมีระบบการตรวจสอบที่มีประสิทธิภาพ โดยมุ่งหวังที่จะสร้างวัฒนธรรมการทำงานที่มุ่งผลสัมฤทธิ์และผลประโยชน์ส่วนรวม ตอบสนองความต้องการของประชาชนได้อย่างสะดวก รวดเร็ว โปร่งใส ปลอดภัย จริตและประพตติมิชอบ

๒.๒ แผนระดับที่ ๒ (เฉพาะที่เกี่ยวข้อง)

๒.๒.๑ แผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ

(๑) ประเด็น ๘ ผู้ประกอบการและวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมยุคใหม่

๑) เป้าหมายระดับประเด็นของแผนแม่บท

- เป้าหมายที่ ๑ ผู้ประกอบการในทุกระดับเป็นผู้ประกอบการยุคใหม่ที่มีบทบาทต่อระบบเศรษฐกิจเพิ่มมากขึ้น
- การบรรลุเป้าหมายตามแผนแม่บท

ศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาคที่ ๑ มีภารกิจในการส่งเสริมและพัฒนาผู้ประกอบการในทุกระดับ ตั้งแต่การสร้างผู้ประกอบการใหม่ให้มีองค์ความรู้และจิตวิญญาณในการประกอบการ บ่มเพาะวิสาหกิจเริ่มต้น (Startup) ที่ดำเนินธุรกิจไม่เกิน ๓ ปี ให้สามารถต่อยอดแนวคิดและประยุกต์ใช้เทคโนโลยีและนวัตกรรมในการสร้างธุรกิจใหม่ ผ่านการฝึกอบรมระยะยาวและให้คำปรึกษาแนะนำเชิงลึก จากที่ปรึกษา ผู้เชี่ยวชาญ และผู้ที่มีประสบการณ์ทางธุรกิจ รวมถึงสร้างความตระหนักให้วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ปรับรูปแบบธุรกิจโดยนำเทคโนโลยีดิจิทัลมาประยุกต์ใช้ในการดำเนินธุรกิจมากขึ้น เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน ลดต้นทุน และรองรับการเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมผู้บริโภค ตลอดจนผลักดันให้เกิดการสร้างการรวมกลุ่มและเชื่อมโยงอุตสาหกรรมในสาขาที่มีความสำคัญของพื้นที่ ส่งผลให้เกิดความเข้มแข็งและอำนาจการต่อรองที่มากขึ้น อีกทั้งมุ่งสร้างความตระหนักให้วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) เกิดการสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับสินค้าและบริการด้วยวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี นวัตกรรม และความคิดสร้างสรรค์ ที่คำนึงถึงความต้องการของตลาดและพฤติกรรมของผู้บริโภคที่เปลี่ยนแปลงไปในยุคปัจจุบัน พร้อมพัฒนาบรรจุภัณฑ์ แบนด์ (Branding) และสร้างเรื่องราว (Storytelling) ที่มีอัตลักษณ์และความแตกต่างจนเป็นที่จดจำและเกิดคุณค่า โดยมุ่งเน้นตลาดที่มีมูลค่าสูงหรือตลาดเฉพาะกลุ่ม (Niche Market) ทั้งในประเทศและต่างประเทศผ่านช่องทางการตลาดออฟไลน์ (Offline Marketing) และการตลาดออนไลน์ (Online Marketing)

นอกจากการส่งเสริมและพัฒนาผู้ประกอบการและวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) แล้ว ยังให้ความสำคัญในการสร้างระบบนิเวศ (Ecosystem) ที่เอื้อต่อการดำเนินธุรกิจอีกด้วย โดยเป็นแกนกลางในการบูรณาการความร่วมมือระหว่างหน่วยงานภาครัฐ ภาคเอกชน และสถาบันการศึกษา ภายใต้โมเดลสามประสาน (Triple Helix Model) เพื่อให้สามารถเชื่อมโยงการดำเนินงานร่วมกันภายในเครือข่ายดังกล่าว ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังจะเห็นได้จากศูนย์สนับสนุนและช่วยเหลือเอสเอ็มอี (SME Support & Rescue Center : SSRC) ที่ให้ความช่วยเหลือวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ที่ประสบปัญหาทางธุรกิจ ซึ่งมีการเชื่อมโยง

และส่งเสริมบริการกับหน่วยงานเครือข่ายที่เกี่ยวข้อง รวมถึงศูนย์ปฏิรูปอุตสาหกรรม (Industrial Transformation Center : ITC) ที่ให้บริการเครื่องจักรอุปกรณ์ในการทดลองทดสอบการผลิตสินค้าต้นแบบในอุตสาหกรรมอาหาร และเกษตรแปรรูป ศูนย์ออกแบบและพัฒนาผลิตภัณฑ์ (Thailand Industrial Design Center : Thai-IDC) ที่ให้บริการออกแบบและพัฒนาผลิตภัณฑ์ในอุตสาหกรรมสร้างสรรค์โดยนักออกแบบมืออาชีพ อีกทั้งขยายผลระบบสนับสนุนเอสเอ็มอีแบบบูรณาการในระดับท้องถิ่น (RISMEP) โดยการสร้างเครือข่ายผู้ให้บริการธุรกิจอุตสาหกรรม (SP) และเครือข่ายหน่วยงานให้บริการธุรกิจอุตสาหกรรม (BDSP) ซึ่งการดำเนินการดังกล่าวเป็นส่วนหนึ่งในการขับเคลื่อนแผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ ประเด็น ๘ ผู้ประกอบการและวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมยุคใหม่ ให้สามารถบรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้ได้ภายในปี ๒๕๖๕

๒) แผนย่อยของแผนแม่บทฯ ๘.๑ การสร้างความเข้มแข็งผู้ประกอบการอัจฉริยะ

● แนวทางการพัฒนา

- ๒) สร้างและพัฒนาผู้ประกอบการในทุกกระดับให้มีจิตวิญญาณของการเป็นผู้ประกอบการขับเคลื่อนธุรกิจด้วยเทคโนโลยี นวัตกรรม และความคิดสร้างสรรค์
- ๓) พัฒนาวิสาหกิจเริ่มต้น โดยการส่งเสริมให้ต่อยอดแนวความคิด สามารถนำเทคโนโลยีและนวัตกรรมมาสร้างธุรกิจ
- ๔) ส่งเสริมให้ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมปรับเปลี่ยนรูปแบบธุรกิจใหม่
- ๕) ส่งเสริมการรวมกลุ่มและสร้างเครือข่ายของผู้ประกอบการทั้งในและต่างประเทศให้เข้มแข็ง

● เป้าหมายของแผนย่อย

- ๑) การขยายตัวของวิสาหกิจเริ่มต้นในประเทศไทยเพิ่มขึ้น
- ๒) ความสามารถในการแข่งขันด้านการใช้เครื่องมือและเทคโนโลยีดิจิทัลขึ้น

● การบรรลุเป้าหมายตามแผนย่อยของแผนแม่บทฯ

ศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาคที่ ๑ มีภารกิจในการส่งเสริมและพัฒนาผู้ประกอบการในทุกกระดับ ตั้งแต่การผลักดันคนรุ่นใหม่ นักศึกษาจบใหม่ ทายาททางธุรกิจ ผู้ว่างงาน หรือผู้ที่สนใจทั่วไป ให้มีองค์ความรู้และจิตวิญญาณเพื่อก้าวสู่การเป็นผู้ประกอบการใหม่ พร้อมบ่มเพาะวิสาหกิจเริ่มต้น (Startup) ที่ดำเนินธุรกิจไม่เกิน ๓ ปี ให้สามารถต่อยอดแนวคิดและประยุกต์ใช้เทคโนโลยีและนวัตกรรมในการสร้างธุรกิจใหม่ ผ่านการฝึกอบรมระยะยาวและให้คำปรึกษาแนะนำเชิงลึกจากที่ปรึกษา ผู้เชี่ยวชาญ และผู้ที่มีประสบการณ์ทางธุรกิจ รวมถึงสร้างความตระหนักให้วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ปรับรูปแบบธุรกิจโดยนำเทคโนโลยีดิจิทัลมาปรับใช้ในการดำเนินธุรกิจมากขึ้น ตั้งแต่การผลิต การบริหารจัดการ การตลาด และอื่นๆ เพื่อเพิ่มขีดความสามารถ

ในการแข่งขัน ลดต้นทุน และรองรับการเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมผู้บริโภค ตลอดจนผลักดันให้เกิดการสร้าง การรวมกลุ่มและเชื่อมโยงอุตสาหกรรมในสาขาที่มีความสำคัญของพื้นที่ ส่งผลให้เกิดความเข้มแข็งและอำนาจ การต่อรองที่มากขึ้น ซึ่งการดำเนินการดังกล่าวเป็นส่วนหนึ่งในการขับเคลื่อนแผนย่อยการสร้างความเข้มแข็ง ผู้ประกอบการอัจฉริยะของแผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ ประเด็น ๘ ผู้ประกอบการและวิสาหกิจขนาดกลางและ ขนาดย่อมยุคใหม่ ให้สามารถบรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้ได้ภายในปี ๒๕๖๕

๓) แผนย่อยของแผนแม่บทฯ ๘.๓ การสร้างโอกาสเข้าถึงตลาด

- แนวทางการพัฒนา

- ๑) สนับสนุนผู้ประกอบการให้มีสินค้าและบริการที่มีอัตลักษณ์และตราสินค้าที่เด่นชัด

- ๓) ส่งเสริมผู้ประกอบการในทุกกระดับ รวมถึงเกษตรกรและวิสาหกิจชุมชนในการขยาย ช่องทางการตลาดผ่านการใช้สื่อแบบดั้งเดิมและบนอินเทอร์เน็ต

- เป้าหมายของแผนย่อย

- ๓) การขยายตัวการส่งออกของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมเพิ่มขึ้น

- การบรรลุเป้าหมายตามแผนย่อยของแผนแม่บทฯ

ศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาคที่ ๑ มุ่งสร้างความตระหนักให้วิสาหกิจขนาดกลาง และขนาดย่อม (SMEs) ให้มีความสำคัญกับการสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับสินค้าและบริการด้วยวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี นวัตกรรม และความคิดสร้างสรรค์ ที่คำนึงถึงความต้องการของตลาดและพฤติกรรมของผู้บริโภคที่เปลี่ยนแปลงไป ในยุคปัจจุบัน ตามแนวคิด “ตลาดนำการผลิต” พร้อมพัฒนาบรรจุภัณฑ์และแบรนด์ (Branding) ที่มีอัตลักษณ์และ ความแตกต่าง อีกทั้งสร้างเรื่องราว (Storytelling) เพื่อสร้างอารมณ์ร่วมของผู้บริโภคต่อสินค้าและบริการให้เป็น ที่จดจำและเกิดคุณค่า โดยมุ่งเน้นตลาดที่มีมูลค่าสูงหรือตลาดเฉพาะกลุ่ม (Niche Market) ทั้งในประเทศและ ต่างประเทศผ่านช่องทางการตลาดออฟไลน์ (Offline Marketing) และการตลาดออนไลน์ (Online Marketing) ที่มีแนวโน้มขยายตัวอย่างต่อเนื่อง ซึ่งการดำเนินการดังกล่าวเป็นส่วนหนึ่งในการขับเคลื่อนแผนย่อยการสร้างโอกาส เข้าถึงตลาดของแผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ ประเด็น ๘ ผู้ประกอบการและวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ยุคใหม่ ให้สามารถบรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้ได้ภายในปี ๒๕๖๕

๔) แผนย่อยของแผนแม่บทฯ ๘.๔ การสร้างระบบนิเวศที่เอื้อต่อการดำเนินธุรกิจ

ผู้ประกอบการและวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมยุคใหม่

- แนวทางการพัฒนา

- ๒) สร้างความร่วมมือระหว่างภาครัฐ ภาคเอกชน ภาคการศึกษา และสถาบันวิชาการ ทั้งในและระหว่างประเทศ ในการส่งเสริมและพัฒนาผู้ประกอบการร่วมกัน

- เป้าหมายของแผนย่อย

- ๑) อุดหนุนนโยบายของภาครัฐที่มีต่อวิสาหกิจและผู้ประกอบการด้านการสนับสนุนและความสอดคล้องของนโยบายดีขึ้น

- การบรรลุเป้าหมายตามแผนย่อยของแผนแม่บทฯ

ศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาคที่ ๑ เป็นหน่วยงานหลักที่มีบทบาทในการส่งเสริมและพัฒนาผู้ประกอบการและวิสาหกิจในพื้นที่ภาคเหนือตอนบนมาอย่างยาวนาน ขณะเดียวกันมุ่งเน้นการสร้างระบบนิเวศ (Ecosystem) ที่เอื้อต่อการดำเนินธุรกิจควบคู่กันไปด้วย โดยเป็นแกนกลางในการบูรณาการความร่วมมือระหว่างหน่วยงานภาครัฐ ภาคเอกชน และสถาบันการศึกษา ภายใต้โมเดลสามประสาน (Triple Helix Model) เพื่อให้สามารถเชื่อมโยงการดำเนินงานร่วมกันภายในเครือข่ายดังกล่าวได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังจะเห็นได้จากศูนย์สนับสนุนและช่วยเหลือเอสเอ็มอี (SME Support & Rescue Center : SSRC) ที่ให้ความช่วยเหลือวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ที่ประสบปัญหาทางธุรกิจ โดยมีการเชื่อมโยงและส่งต่อบริการกับหน่วยงานเครือข่ายที่เกี่ยวข้อง รวมถึงศูนย์ปฏิรูปอุตสาหกรรม (Industrial Transformation Center : ITC) ที่ให้บริการเครื่องจักรอุปกรณ์ในการทดลองทดสอบการผลิตสินค้าต้นแบบในอุตสาหกรรมอาหารและเกษตรแปรรูป และศูนย์ออกแบบและพัฒนาผลิตภัณฑ์ (Thailand Industrial Design Center : Thai-IDC) ที่ให้บริการออกแบบและพัฒนาผลิตภัณฑ์ในอุตสาหกรรมสร้างสรรค์โดยนักออกแบบมืออาชีพ อีกทั้งขยายผลระบบสนับสนุนเอสเอ็มอีแบบบูรณาการในระดับท้องถิ่น (RISMEP) โดยการสร้างเครือข่ายผู้ให้บริการธุรกิจอุตสาหกรรม (SP) และเครือข่ายหน่วยงานให้บริการธุรกิจอุตสาหกรรม (BDSP) ซึ่งการดำเนินการดังกล่าวเป็นส่วนหนึ่งในการขับเคลื่อนแผนย่อยการสร้างระบบนิเวศที่เอื้อต่อการดำเนินธุรกิจผู้ประกอบการและวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมยุคใหม่ของแผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ ประเด็น ๘ ผู้ประกอบการและวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมยุคใหม่ ให้สามารถบรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้ได้ภายในปี ๒๕๖๕

(๒) ประเด็น ๓ การเกษตร

๑) เป้าหมายระดับประเด็นของแผนแม่บทฯ

- เป้าหมายที่ ๑ ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศในสาขาเกษตรเพิ่มขึ้น
- การบรรลุเป้าหมายตามแผนแม่บทฯ

ศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาคที่ ๑ มุ่งผลักดันการเชื่อมโยงภาคอุตสาหกรรมกับภาคเกษตรอันเป็นกลไกหลักในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจของภาคเหนือตอนบนที่มีศักยภาพและความหลากหลาย ทั้งพืชผักผลไม้เมืองหนาวและสมุนไพร ถือเป็นฐานรายได้หลักของประชากรส่วนใหญ่และการจ้างงาน โดยเน้นขับเคลื่อนการพัฒนาภาคเกษตรใน ๔ สาขา ได้แก่ (๑) เกษตรอัตลักษณ์พื้นถิ่น โดยการประยุกต์ใช้ภูมิปัญญาท้องถิ่น

อันโดดเด่นเฉพาะพื้นที่ในการพัฒนาผลิตภัณฑ์เกษตรอัตลักษณ์พื้นถิ่นและบรรจุภัณฑ์ที่มีมูลค่าเพิ่มสูงด้วยเทคโนโลยีกระบวนการผลิตและนวัตกรรม รวมถึงการสร้างแบรนด์ (Branding) และเรื่องราว (Storytelling) ที่มีเอกลักษณ์และมีคุณค่า (๒) เกษตรปลอดภัย โดยการสร้างความตระหนักให้ผู้ประกอบการผลิตอาหารที่มีคุณภาพ ทั้งมาตรฐานระดับประเทศและระดับสากล ตั้งแต่มาตรฐานที่เป็นขั้นพื้นฐานและพัฒนาต่อยอดไปจนถึงมาตรฐานขั้นสูงตามระดับศักยภาพ พร้อมสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับสินค้าเกษตรปลอดภัยและสินค้าเกษตรอินทรีย์ในเชิงพาณิชย์ พัฒนาสู่ผลิตภัณฑ์อาหารและเกษตรแปรรูปที่ได้รับการรับรองมาตรฐาน (๓) เกษตรชีวภาพ โดยการส่งเสริมและสนับสนุนการใช้ประโยชน์จากความหลากหลายทางชีวภาพของภาคเหนือตอนบน ด้วยการพัฒนาผลิตภัณฑ์จากฐานเกษตรกรรมและฐานทรัพยากรชีวภาพ โดยเฉพาะการสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับสมุนไพรที่เป็นพืชเศรษฐกิจสำคัญของพื้นที่ เพื่อเชื่อมโยงสู่อุตสาหกรรมอาหารและเกษตรแปรรูป และ (๔) เกษตรแปรรูป โดยการสร้างมูลค่าเพิ่มโดยใช้วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และนวัตกรรมในการแปรรูปสินค้าเกษตรสำคัญสู่ผลิตภัณฑ์อาหารและเกษตรแปรรูปที่มีมูลค่าเพิ่มสูงหรือมีคุณค่าเฉพาะ และสอดคล้องกับความต้องการของผู้บริโภคในปัจจุบัน พร้อมสร้างโอกาสในการเข้าถึงงานวิจัยเพื่อต่อยอดสู่การผลิตเชิงพาณิชย์ และเชื่อมโยงสู่ตลาดที่มีศักยภาพทั้งในประเทศและต่างประเทศได้ต่อไป ซึ่งการดำเนินการดังกล่าวเป็นส่วนหนึ่งในการขับเคลื่อนแผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ ประเด็น ๓ การเกษตร ให้สามารถบรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้ได้ภายในปี ๒๕๖๕

๒) แผนย่อยของแผนแม่บทฯ ๓.๑ เกษตรอัตลักษณ์พื้นถิ่น

● แนวทางการพัฒนา

๑) ส่งเสริมและพัฒนาผลิตภัณฑ์เกษตรอัตลักษณ์พื้นถิ่น ด้วยการประยุกต์ใช้ภูมิปัญญา นวัตกรรมและเทคโนโลยีการพัฒนาระบบการผลิตและบรรจุภัณฑ์

● เป้าหมายของแผนย่อย

๑) สินค้าเกษตรอัตลักษณ์พื้นถิ่นมีมูลค่าเพิ่มขึ้น

● การบรรลุเป้าหมายตามแผนย่อยของแผนแม่บทฯ

ศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาคที่ ๑ มุ่งผลักดันให้มีการประยุกต์ใช้ภูมิปัญญาท้องถิ่นอันโดดเด่นเฉพาะพื้นที่ในการพัฒนาผลิตภัณฑ์เกษตรอัตลักษณ์พื้นถิ่นและบรรจุภัณฑ์ที่มีมูลค่าเพิ่มสูงด้วยเทคโนโลยีกระบวนการผลิตและนวัตกรรม รวมถึงการสร้างแบรนด์ (Branding) และเรื่องราว (Storytelling) ที่มีเอกลักษณ์และมีคุณค่า พร้อมยกระดับคุณภาพมาตรฐานที่ตอบสนองความต้องการของผู้บริโภคที่หลากหลายในยุคปัจจุบัน ซึ่งการดำเนินการดังกล่าวเป็นส่วนหนึ่งในการขับเคลื่อนแผนย่อยเกษตรอัตลักษณ์พื้นถิ่นของแผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ ประเด็น ๓ การเกษตร ให้สามารถบรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้ได้ภายในปี ๒๕๖๕

๓) แผนย่อยของแผนแม่บทฯ ๓.๒ เกษตรปลอดภัย

- แนวทางการพัฒนา

๓) ส่งเสริมและสนับสนุนเกษตรกร ชุมชน ท้องถิ่น รวมถึงผู้ประกอบการ ให้สามารถผลิตสินค้าเกษตรและอาหารที่มีคุณภาพมาตรฐาน

- เป้าหมายของแผนย่อย

๑) สินค้าเกษตรปลอดภัยมีมูลค่าเพิ่มขึ้น

- การบรรลุเป้าหมายตามแผนย่อยของแผนแม่บทฯ

ศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาคที่ ๑ มุ่งสร้างความตระหนักให้ผู้ประกอบการผลิตอาหารที่มีคุณภาพ ทั้งมาตรฐานระดับประเทศและระดับสากล ตั้งแต่มาตรฐานที่เป็นขั้นพื้นฐานและพัฒนาต่อยอดไปจนถึงมาตรฐานขั้นสูงตามระดับศักยภาพ พร้อมผลักดันให้เกิดการสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับสินค้าเกษตรปลอดภัยและสินค้าเกษตรอินทรีย์ในเชิงพาณิชย์ โดยพัฒนาสู่ผลิตภัณฑ์อาหารและเกษตรแปรรูปที่ได้รับการรับรองมาตรฐานและตอบสนองความต้องการของตลาดในปัจจุบัน ซึ่งการดำเนินการดังกล่าวเป็นส่วนหนึ่งในการขับเคลื่อนแผนย่อยเกษตรปลอดภัยของแผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ ประเด็น ๓ การเกษตร ให้สามารถบรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้ได้ภายในปี ๒๕๖๕

๔) แผนย่อยของแผนแม่บทฯ ๓.๓ เกษตรชีวภาพ

- แนวทางการพัฒนา

๒) ส่งเสริมและสนับสนุนการผลิต การแปรรูป และการพัฒนาสินค้าเกษตรและผลิตภัณฑ์จากฐานเกษตรกรรม และฐานทรัพยากรชีวภาพ มีการยกระดับให้เกษตรกรเป็นผู้ประกอบการวิสาหกิจเกษตรขนาดกลางและเล็กบนฐานทรัพยากรชีวภาพ

๓) ส่งเสริมการปลูกพืชสมุนไพรให้เป็นพืชเศรษฐกิจตามความเหมาะสมของสภาพแวดล้อมในแต่ละพื้นที่ มุ่งแปรรูปเพื่อป้อนในตลาดอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์เสริมอาหาร สินค้าประเภทโภชนาเภสัช ผลิตภัณฑ์ประเภทเวชสำอาง และผลิตภัณฑ์กลุ่มเครื่องสำอาง รวมถึงการสร้างมูลค่าเพิ่มจากผลิตภัณฑ์สมุนไพรเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่ม

- เป้าหมายของแผนย่อย

๑) สินค้าเกษตรชีวภาพมีมูลค่าเพิ่มขึ้น

- การบรรลุเป้าหมายตามแผนย่อยของแผนแม่บทฯ

ศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาคที่ ๑ มุ่งส่งเสริมและสนับสนุนการใช้ประโยชน์จากความหลากหลายทางชีวภาพของภาคเหนือตอนบนด้วยการพัฒนาผลิตภัณฑ์จากฐานเกษตรกรรมและฐานทรัพยากร

ชีวภาพที่คำนึงถึงระบบนิเวศและสิ่งแวดล้อม ตลอดจนส่งเสริมการสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับสมุนไพรที่เป็นพืชเศรษฐกิจสำคัญของพื้นที่ เพื่อเชื่อมโยงสู่อุตสาหกรรมอาหารและเกษตรแปรรูป ทั้งผลิตภัณฑ์เสริมอาหาร ผลิตภัณฑ์เวชสำอาง ผลิตภัณฑ์เครื่องสำอางต่างๆ ซึ่งการดำเนินการดังกล่าวเป็นส่วนหนึ่งในการขับเคลื่อนแผนย่อยเกษตรชีวภาพของแผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ ประเด็น ๓ การเกษตร ให้สามารถบรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้ได้ภายในปี ๒๕๖๕

๕) แผนย่อยของแผนแม่บทฯ ๓.๔ เกษตรแปรรูป

- แนวทางการพัฒนา

๒) ส่งเสริมการแปรรูปโดยประยุกต์ใช้เทคโนโลยีและนวัตกรรม รวมถึงองค์ความรู้และภูมิปัญญาที่ทันสมัย มีประสิทธิภาพในการแปรรูป สร้างความแตกต่าง และเพิ่มมูลค่าในผลิตภัณฑ์และสินค้าเกษตร

- เป้าหมายของแผนย่อย

๑) สินค้าเกษตรแปรรูปและผลิตภัณฑ์มีมูลค่าเพิ่มขึ้น

- การบรรลุเป้าหมายตามแผนย่อยของแผนแม่บทฯ

ศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาคที่ ๑ มุ่งผลักดันให้ผู้ประกอบการสร้างมูลค่าเพิ่มโดยใช้วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และนวัตกรรมในการแปรรูปสินค้าเกษตรสำคัญในพื้นที่ภาคเหนือตอนบน เช่น ชา กาแฟ พืชผักผลไม้เมืองหนาว เป็นต้น สู่ผลิตภัณฑ์อาหารและเกษตรแปรรูปที่มีมูลค่าเพิ่มสูงหรือมีคุณค่าเฉพาะ และสอดคล้องกับความต้องการของผู้บริโภคในปัจจุบัน พร้อมสร้างโอกาสในการเข้าถึงงานวิจัยเพื่อต่อยอดสู่การผลิตเชิงพาณิชย์ และเชื่อมโยงสู่ตลาดที่มีศักยภาพทั้งในประเทศและต่างประเทศ ซึ่งการดำเนินการดังกล่าวเป็นส่วนหนึ่งในการขับเคลื่อนแผนย่อยเกษตรแปรรูปของแผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ ประเด็น ๓ การเกษตร ให้สามารถบรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้ได้ภายในปี ๒๕๖๕

(๓) ประเด็น ๔ อุตสาหกรรมและบริการแห่งอนาคต

๑) เป้าหมายระดับประเด็นของแผนแม่บทฯ

- เป้าหมายที่ ๑ การขยายตัวของผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศในสาขาอุตสาหกรรมและบริการ

- การบรรลุเป้าหมายตามแผนแม่บทฯ

ศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาคที่ ๑ มุ่งขับเคลื่อนการพัฒนาอุตสาหกรรมและบริการแห่งอนาคตซึ่งเป็นหัวใจสำคัญของการสร้างความสามารถในการแข่งขันของประเทศในระยะยาว โดยเน้นอุตสาหกรรมเป้าหมายที่สอดคล้องกับศักยภาพของพื้นที่ภาคเหนือตอนบนใน ๓ สาขา ได้แก่ (๑) อุตสาหกรรมชีวภาพ โดยการพัฒนาอย่างบูรณาการตลอดห่วงโซ่อุปทาน พร้อมเชื่อมโยงกับเกษตรชีวภาพและอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้อง

สร้างมูลค่าเพิ่มจากวัตถุดิบชีวภาพที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมและเศรษฐกิจชีวภาพ (Bioeconomy) ด้วยวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และนวัตกรรม พร้อมสนับสนุนการต่อยอดงานวิจัยสู่เชิงพาณิชย์ที่ตอบโจทย์ความต้องการของผู้บริโภค ในปัจจุบัน (๒) อุตสาหกรรมและบริการการแพทย์ครบวงจร โดยการพัฒนาอย่างบูรณาการตลอดห่วงโซ่อุปทาน พร้อมเชื่อมโยงกับอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้อง ประยุกต์ใช้งานวิจัยสู่การพัฒนาเครื่องมือและอุปกรณ์ทางการแพทย์ที่ใช้เทคโนโลยีและนวัตกรรมทางการแพทย์ และยกระดับมาตรฐานของผลิตภัณฑ์ทางการแพทย์ให้ได้รับการรับรองทั้งมาตรฐานระดับประเทศและระดับสากล (๓) อุตสาหกรรมและบริการดิจิทัล ข้อมูล และปัญญาประดิษฐ์ โดยการเสริมสร้างองค์ความรู้และทักษะให้กับผู้ประกอบการและบุคลากรภาคอุตสาหกรรมในด้านต่างๆ ที่มีความจำเป็นในการประกอบการและสร้างโมเดลในการดำเนินธุรกิจใหม่ พร้อมสร้างการตระหนักรู้ถึงการเข้ามามีบทบาทของเทคโนโลยีดิจิทัลในภาคอุตสาหกรรมให้สามารถก้าวทันต่อการเปลี่ยนแปลง และการนำมาปรับใช้ในทุกกระบวนการของธุรกิจ อันเป็นการยกระดับขีดความสามารถในการแข่งขันของวิสาหกิจให้สูงขึ้น ซึ่งการดำเนินการดังกล่าวเป็นส่วนหนึ่งในการขับเคลื่อนแผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ ประเด็น ๔ อุตสาหกรรมและบริการแห่งอนาคต ให้สามารถบรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้ได้ภายในปี ๒๕๖๕

๒) แผนย่อยของแผนแม่บทฯ ๔.๑ อุตสาหกรรมชีวภาพ

● แนวทางการพัฒนา

๑) สนับสนุนการสร้างมูลค่าเพิ่มจากวัตถุดิบชีวภาพที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมและเศรษฐกิจฐานชีวภาพ

๓) พัฒนาอุตสาหกรรมชีวภาพอย่างบูรณาการตลอดทั้งห่วงโซ่มูลค่า และเชื่อมโยงกับอุตสาหกรรมเกษตรชีวภาพ อุตสาหกรรมแปรรูปอาหาร และอุตสาหกรรมแปรรูปชีวมวล เทคโนโลยีชีวภาพด้านการแพทย์และสุขภาพ รวมถึงอุตสาหกรรมและบริการที่เกี่ยวข้อง

● เป้าหมายของแผนย่อย

๑) อุตสาหกรรมชีวภาพมีการขยายตัวเพิ่มขึ้น

● การบรรลุเป้าหมายตามแผนย่อยของแผนแม่บทฯ

ศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาคที่ ๑ มุ่งผลักดันการพัฒนาอุตสาหกรรมชีวภาพอย่างบูรณาการตลอดห่วงโซ่อุปทาน พร้อมเชื่อมโยงกับเกษตรชีวภาพและอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้อง เช่น อุตสาหกรรมอาหารและเกษตรแปรรูป อุตสาหกรรมการแพทย์และสุขภาพ เป็นต้น สร้างมูลค่าเพิ่มจากวัตถุดิบชีวภาพที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมและเศรษฐกิจชีวภาพ (Bioeconomy) ด้วยวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และนวัตกรรม พร้อมสนับสนุนการต่อยอดงานวิจัยสู่เชิงพาณิชย์ ซึ่งจะเน้นสินค้าเกษตรชีวภาพสำคัญในพื้นที่เพื่อมุ่งสู่ผลิตภัณฑ์ที่สามารถตอบโจทย์

ความต้องการของผู้บริโภค เช่น ผลิตภัณฑ์อาหารชีวภาพ ผลิตภัณฑ์เวชสำอาง สารสกัดจากสมุนไพร เป็นต้น ซึ่งการดำเนินการดังกล่าวเป็นส่วนหนึ่งในการขับเคลื่อนแผนย่อยอุตสาหกรรมชีวภาพของแผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ ประเด็น ๔ อุตสาหกรรมและบริการแห่งอนาคต ให้สามารถบรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้ได้ภายในปี ๒๕๖๕

๓) แผนย่อยของแผนแม่บทฯ ๔.๒ อุตสาหกรรมและบริการการแพทย์ครบวงจร

- แนวทางการพัฒนา

- ๑) พัฒนาอุตสาหกรรมและบริการทางการแพทย์แบบบูรณาการควบคู่ไปกับอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องอื่นๆ ในห่วงโซ่มูลค่า
- ๒) ส่งเสริมการพัฒนาและการใช้เทคโนโลยีและนวัตกรรมทางการแพทย์เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการให้บริการด้านสุขภาพ
- ๕) ยกระดับมาตรฐานของผลิตภัณฑ์ทางการแพทย์และการให้บริการทางการแพทย์ ให้เทียบเท่าระดับสากล

- เป้าหมายของแผนย่อย

- ๑) อุตสาหกรรมและบริการทางการแพทย์มีการขยายตัวเพิ่มขึ้น

- การบรรลุเป้าหมายตามแผนย่อยของแผนแม่บทฯ

ศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาคที่ ๑ มุ่งผลักดันการพัฒนาอุตสาหกรรมการแพทย์ และสุขภาพอย่างบูรณาการตลอดห่วงโซ่อุปทาน พร้อมเชื่อมโยงกับอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้อง เช่น อุตสาหกรรมชีวภาพ อุตสาหกรรมและบริการดิจิทัล ข้อมูล และปัญญาประดิษฐ์ เป็นต้น ประยุกต์ใช้งานวิจัยสู่การพัฒนาเครื่องมือ และอุปกรณ์ทางการแพทย์ที่ใช้เทคโนโลยีและนวัตกรรมทางการแพทย์ เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพและศักยภาพในการให้บริการด้านสุขภาพของสถานพยาบาลและบุคลากรทางการแพทย์ และยกระดับมาตรฐานของผลิตภัณฑ์ทางการแพทย์ให้ได้รับการรับรองทั้งมาตรฐานระดับประเทศและระดับสากล เพื่อเป็นการสร้างความเชื่อมั่นให้แก่ผู้ใช้งาน ซึ่งการดำเนินการดังกล่าวเป็นส่วนหนึ่งในการขับเคลื่อนแผนย่อยอุตสาหกรรมและบริการการแพทย์ครบวงจรของแผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ ประเด็น ๔ อุตสาหกรรมและบริการแห่งอนาคต ให้สามารถบรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้ได้ภายในปี ๒๕๖๕

๔) แผนย่อยของแผนแม่บทฯ ๔.๓ อุตสาหกรรมและบริการดิจิทัล ข้อมูล และปัญญาประดิษฐ์

- แนวทางการพัฒนา

- ๑) ยกระดับความสามารถของผู้ผลิต ผู้พัฒนา และผู้ออกแบบและสร้างระบบของไทย ให้มีความสามารถในการแข่งขันด้านต่างๆ มากขึ้น

๓) สร้างความตระหนักรู้และสนับสนุนการลงทุนด้านเทคโนโลยีดิจิทัล ข้อมูล และ
ปัญญาประดิษฐ์

- เป้าหมายของแผนย่อย

๑) อุตสาหกรรมและบริการเทคโนโลยีดิจิทัล ข้อมูล และปัญญาประดิษฐ์มีการขยายตัว
เพิ่มขึ้น

- การบรรลุเป้าหมายตามแผนย่อยของแผนแม่บทฯ

ศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาคที่ ๑ มุ่งส่งเสริมสร้างองค์ความรู้และทักษะให้กับ
ผู้ประกอบการและบุคลากรภาคอุตสาหกรรมในด้านต่างๆ ที่มีความจำเป็นในการประกอบการและสร้างโมเดลในการ
ดำเนินธุรกิจใหม่ พร้อมสร้างการตระหนักรู้ถึงการเข้ามามีบทบาทของเทคโนโลยีดิจิทัลในภาคอุตสาหกรรม
ให้สามารถก้าวทันต่อการเปลี่ยนแปลง และการนำเทคโนโลยีดิจิทัล หุ่นยนต์ หรือระบบอัตโนมัติเข้ามาปรับใช้
ในทุกกระบวนการของธุรกิจ เพื่อเป็นการเพิ่มผลิตภาพและสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับผลิตภัณฑ์ อันเป็นการยกระดับ
ขีดความสามารถในการแข่งขันของวิสาหกิจให้สูงขึ้น ซึ่งการดำเนินการดังกล่าวเป็นส่วนหนึ่งในการขับเคลื่อนแผนย่อย
อุตสาหกรรมและบริการดิจิทัล ข้อมูล และปัญญาประดิษฐ์ของแผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ ประเด็น ๔
อุตสาหกรรมและบริการแห่งอนาคต ให้สามารถบรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้ได้ภายในปี ๒๕๖๕

(๔) ประเด็น ๕ การท่องเที่ยว

๑) เป้าหมายระดับประเด็นของแผนแม่บทฯ

- เป้าหมายที่ ๑ ผลิตภัณท์มวลรวมในประเทศด้านการท่องเที่ยวต่อผลิตภัณท์มวลรวม
ในประเทศเพิ่มขึ้น

- การบรรลุเป้าหมายตามแผนแม่บทฯ

ศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาคที่ ๑ มุ่งส่งเสริมการเชื่อมโยงภาคอุตสาหกรรมกับ
ภาคการท่องเที่ยวอันเป็นกลไกหลักในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจของภาคเหนือตอนบน ซึ่งมีแหล่งท่องเที่ยวและกิจกรรม
การท่องเที่ยวที่หลากหลายและตอบโจทย์นักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติ โดยเน้นรูปแบบการท่องเที่ยว
ที่มีความโดดเด่นและเป็นเอกลักษณ์ของพื้นที่ใน ๒ รูปแบบ ได้แก่ (๑) การท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์และวัฒนธรรม
โดยการสร้างคุณค่าและมูลค่าเพิ่มให้กับสินค้าและบริการบนฐานของทุนทางวัฒนธรรมและภูมิปัญญาท้องถิ่น
ที่มีเอกลักษณ์เฉพาะถิ่น พร้อมประยุกต์ใช้เทคโนโลยี นวัตกรรม และการออกแบบเพื่อพัฒนาผลิตภัณฑ์เชิงสร้างสรรค์
ที่มีคุณค่า มูลค่า และคุณภาพ อันเป็นที่ต้องการและทางเลือกใหม่ๆ ของนักท่องเที่ยว ตลอดจนพัฒนาช่องทาง
การตลาด เพื่อเป็นการสร้างงานและสร้างรายได้ภายในพื้นที่ และ (๒) การท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ ความงาม และแพทย์
แผนไทย โดยการพัฒนาและยกระดับมาตรฐานของผลิตภัณฑ์เชิงสุขภาพและความงาม พร้อมต่อยอดงานวิจัย

สู่เชิงพาณิชย์ด้วยการสร้างมูลค่าเพิ่มจากสินค้าเกษตรสำคัญในพื้นที่ทั้งพืชผักผลไม้เมืองหนาวและสมุนไพร ที่สามารถเชื่อมโยงกับการบริการสปา นวดแผนไทย สถานเสริมความงาม แหล่งท่องเที่ยว น้ำพุร้อน และอื่นๆ ตลอดห่วงโซ่อุปทานของการท่องเที่ยวได้ ซึ่งการดำเนินการดังกล่าวเป็นส่วนหนึ่งในการขับเคลื่อนแผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ ประเด็น ๕ การท่องเที่ยว ให้สามารถบรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้ได้ภายในปี ๒๕๖๕

๒) แผนย่อยของแผนแม่บทฯ ๕.๑ การท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์และวัฒนธรรม

● แนวทางการพัฒนา

๑) สร้างคุณค่าและมูลค่าเพิ่มให้กับสินค้าและบริการบนฐานของทุนทางวัฒนธรรมและภูมิปัญญาท้องถิ่นที่มีเอกลักษณ์เฉพาะถิ่น

● เป้าหมายของแผนย่อย

๑) รายได้จากการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์และวัฒนธรรม เพิ่มขึ้น

● การบรรลุเป้าหมายตามแผนย่อยของแผนแม่บทฯ

ศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาคที่ ๑ มุ่งส่งเสริมการเชื่อมโยงภาคอุตสาหกรรมกับการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์และวัฒนธรรม ซึ่งเป็นสาขาที่มีความสำคัญและเป็นเอกลักษณ์ที่โดดเด่นของภาคเหนือตอนบน โดยการสร้างคุณค่าและมูลค่าเพิ่มให้กับสินค้าและบริการบนฐานของทุนทางวัฒนธรรมและภูมิปัญญาท้องถิ่นที่มีเอกลักษณ์เฉพาะถิ่น พร้อมประยุกต์ใช้เทคโนโลยี นวัตกรรม และการออกแบบเพื่อพัฒนาผลิตภัณฑ์เชิงสร้างสรรค์ที่มีคุณค่า มูลค่า และคุณภาพ อันเป็นที่ต้องการและทางเลือกใหม่ๆ ของนักท่องเที่ยว เช่น ของฝากของที่ระลึก ของใช้ของตกแต่งบ้าน สินค้าไลฟ์สไตล์ เสื้อผ้าและเครื่องแต่งกาย เป็นต้น ตลอดจนพัฒนาช่องทางการตลาด เพื่อเป็นการสร้างงานและสร้างรายได้ภายในพื้นที่ ซึ่งการดำเนินการดังกล่าวเป็นส่วนหนึ่งในการขับเคลื่อนแผนย่อยการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์และวัฒนธรรมของแผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ ประเด็น ๕ การท่องเที่ยว ให้สามารถบรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้ได้ภายในปี ๒๕๖๕

๓) แผนย่อยของแผนแม่บทฯ ๕.๓ การท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ ความงาม และแพทย์แผนไทย

● แนวทางการพัฒนา

๓) พัฒนาระดับคุณภาพผลิตภัณฑ์ด้านแพทย์แผนไทยให้มีมาตรฐานระดับสากลและสอดคล้องกับความต้องการของตลาดเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มให้แก่ผลิตภัณฑ์

● เป้าหมายของแผนย่อย

๑) รายได้จากการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ ความงาม และแพทย์แผนไทย เพิ่มขึ้น

- การบรรลุเป้าหมายตามแผนย่อยของแผนแม่บทฯ

ศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาคที่ ๑ มุ่งส่งเสริมการเชื่อมโยงภาคอุตสาหกรรมกับการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ ความงาม และแพทย์แผนไทย ซึ่งเป็นสาขาที่มีความสำคัญและเป็นเอกลักษณ์ที่โดดเด่นของภาคเหนือตอนบน โดยการพัฒนาและยกระดับมาตรฐานของผลิตภัณฑ์เชิงสุขภาพและความงาม เช่น ผลิตภัณฑ์สมุนไพร ผลิตภัณฑ์เครื่องสำอาง ผลิตภัณฑ์สปา เป็นต้น พร้อมต่อยอดงานวิจัยสู่เชิงพาณิชย์ด้วยการสร้างมูลค่าเพิ่มจากสินค้าเกษตรสำคัญในพื้นที่ทั้งพืชผักผลไม้เมืองหนาวและสมุนไพรที่สามารถเชื่อมโยงกับการบริการสปา นวดแผนไทย สถานเสริมความงาม แหล่งท่องเที่ยวน้ำพุร้อน และอื่นๆ ตลอดห่วงโซ่อุปทานของการท่องเที่ยวได้ ซึ่งการดำเนินการดังกล่าวเป็นส่วนหนึ่งในการขับเคลื่อนแผนย่อยการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ ความงาม และแพทย์แผนไทยของแผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ ประเด็น ๕ การท่องเที่ยว ให้สามารถบรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้ได้ภายในปี ๒๕๖๕

(๕) ประเด็น ๖ พื้นที่และเมืองนำอยู่อัจฉริยะ

๑) เป้าหมายระดับประเด็นของแผนแม่บทฯ

- เป้าหมายที่ ๑ ประเทศไทยมีขีดความสามารถในการแข่งขันสูงขึ้น เกิดศูนย์กลางความเจริญทางเศรษฐกิจและสังคมในทุกภูมิภาคของประเทศเพื่อกระจายความเจริญทางด้านเศรษฐกิจและสังคม
- การบรรลุเป้าหมายตามแผนแม่บทฯ

ศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาคที่ ๑ เป็นหน่วยงานราชการบริหารส่วนกลางที่ตั้งอยู่ในพื้นที่ภาคเหนือตอนบน มีภารกิจในการส่งเสริมและพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม วิสาหกิจชุมชน ผู้ประกอบการ และบุคลากรภาคอุตสาหกรรม ให้มีขีดความสามารถที่สอดคล้องกับสถานการณ์และศักยภาพของพื้นที่ ซึ่งมีจังหวัดเชียงใหม่เป็นเมืองศูนย์กลางทางเศรษฐกิจของภูมิภาค โดยมีส่วนขับเคลื่อนให้เกิดกิจกรรมทางเศรษฐกิจผ่านรูปแบบการพัฒนาต่างๆ ที่สอดคล้องกับบริบทของพื้นที่ ทั้งการพัฒนาอุตสาหกรรมอาหารและเกษตรแปรรูปที่เชื่อมโยงกับนโยบายการพัฒนาพื้นที่เศรษฐกิจนวัตกรรมอาหารภาคเหนือ (Northern Thailand Food Valley) การพัฒนาอุตสาหกรรมสร้างสรรค์ที่เชื่อมโยงกับนโยบายการพัฒนาพื้นที่เศรษฐกิจเชิงสร้างสรรค์ (Creative Lanna Cluster) รวมถึงการพัฒนาอุตสาหกรรมการแพทย์และสุขภาพที่เชื่อมโยงกับนโยบายการยกระดับสู่ศูนย์กลางทางการแพทย์ (Medical Hub) ตลอดจนการพัฒนาเมืองขนาดกลาง เช่น จังหวัดเชียงราย น่าน และลำปาง ให้เป็นเมืองศูนย์กลางทางเศรษฐกิจ สังคม และการบริการตามศักยภาพและความต้องการของประชาชน เพื่อกระจายความเจริญไปยังพื้นที่จังหวัดโดยรอบ โดยเน้นการส่งเสริมและพัฒนาภาคอุตสาหกรรมที่เชื่อมโยงกับการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์และวัฒนธรรมและการเกษตรมูลค่าสูง ทั้งนี้ การพัฒนาเชิงพื้นที่จะให้ความสำคัญตั้งแต่

ระดับจังหวัด กลุ่มจังหวัด และเชื่อมโยงสู่ระดับภาค อันจะส่งผลให้เกิดการสร้างงานสร้างรายได้ มีการเชื่อมโยงเครือข่ายธุรกิจในระดับพื้นที่ เศรษฐกิจในภูมิภาคเกิดการขยายตัว และเกิดการลงทุนในอุตสาหกรรมที่มีศักยภาพในพื้นที่เพิ่มมากขึ้น ซึ่งการดำเนินการดังกล่าวเป็นส่วนหนึ่งในการขับเคลื่อนแผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ ประเด็น ๖ พื้นที่และเมืองน่าอยู่อัจฉริยะ ให้สามารถบรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้ได้ภายในปี ๒๕๖๕

๒) แผนย่อยของแผนแม่บทฯ ๖.๑ การพัฒนาเมืองน่าอยู่อัจฉริยะ

● แนวทางการพัฒนา

- ๑) พัฒนาเมืองศูนย์กลางทางเศรษฐกิจให้เป็นเมืองอัจฉริยะที่มีความน่าอยู่ โดยจัดระเบียบเมืองศูนย์กลางทางเศรษฐกิจให้เป็นกลไกสำคัญในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจในยุคดิจิทัล มีความสามารถในการแข่งขันในระดับนานาชาติในยุค ๔.๐
- ๒) พัฒนาเมืองขนาดกลางให้เป็นเมืองน่าอยู่ที่เป็นศูนย์กลางทางเศรษฐกิจ สังคม และการบริการให้กับพื้นที่โดยรอบ โดยเน้นการต่อยอดจากฐานเศรษฐกิจที่มีในพื้นที่
- ๓) ผลักดันให้เกิดการพัฒนาเมืองขนาดกลางและเมืองในพื้นที่พิเศษให้เป็นเมืองอัจฉริยะตามศักยภาพและความต้องการของประชาชนในพื้นที่

● เป้าหมายของแผนย่อย

- ๑) เมืองในพื้นที่เป้าหมายที่ได้รับการพัฒนา เพื่อกระจายความเจริญและลดความเหลื่อมล้ำในทุกมิติ

● การบรรลุเป้าหมายตามแผนย่อยของแผนแม่บทฯ

ศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาคที่ ๑ เป็นหน่วยงานราชการบริหารส่วนกลางที่ตั้งอยู่ในพื้นที่ภาคเหนือตอนบน มีภารกิจในการส่งเสริมและพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม วิสาหกิจชุมชน ผู้ประกอบการ และบุคลากรภาคอุตสาหกรรม ให้มีขีดความสามารถที่สอดคล้องกับสถานการณ์และศักยภาพของพื้นที่ ซึ่งมีจังหวัดเชียงใหม่เป็นเมืองศูนย์กลางทางเศรษฐกิจของภูมิภาค โดยมีส่วนขับเคลื่อนให้เกิดกิจกรรมทางเศรษฐกิจผ่านรูปแบบการพัฒนาต่างๆ ที่สอดคล้องกับบริบทของพื้นที่ ทั้งการพัฒนาอุตสาหกรรมอาหารและเกษตรแปรรูปที่เชื่อมโยงกับนโยบายการพัฒนาพื้นที่เศรษฐกิจนวัตกรรมอาหารภาคเหนือ (Northern Thailand Food Valley) การพัฒนาอุตสาหกรรมสร้างสรรค์ที่เชื่อมโยงกับนโยบายการพัฒนาพื้นที่เศรษฐกิจเชิงสร้างสรรค์ (Creative Lanna Cluster) รวมถึงการพัฒนาอุตสาหกรรมการแพทย์และสุขภาพที่เชื่อมโยงกับนโยบายการยกระดับสู่ศูนย์กลางทางการแพทย์ (Medical Hub) ตลอดจนการพัฒนาเมืองขนาดกลาง เช่น จังหวัดเชียงราย น่าน และลำปาง ให้เป็นเมืองศูนย์กลางทางเศรษฐกิจ สังคม และการบริการตามศักยภาพและความต้องการของประชาชน เพื่อกระจายความเจริญไปยังพื้นที่จังหวัดโดยรอบ โดยเน้นการส่งเสริมและพัฒนาภาคอุตสาหกรรมที่เชื่อมโยงกับ

การท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์และวัฒนธรรมและการเกษตรมูลค่าสูง ทั้งนี้ การพัฒนาเชิงพื้นที่จะให้ความสำคัญตั้งแต่ระดับจังหวัด กลุ่มจังหวัด และเชื่อมโยงสู่ระดับภาค อันจะส่งผลให้เกิดการสร้างงานสร้างรายได้ มีการเชื่อมโยงเครือข่ายธุรกิจในระดับพื้นที่ เศรษฐกิจในภูมิภาคเกิดการขยายตัว และเกิดการลงทุนในอุตสาหกรรมที่มีศักยภาพในพื้นที่เพิ่มมากขึ้น ซึ่งการดำเนินการดังกล่าวเป็นส่วนหนึ่งในการขับเคลื่อนแผนย่อยการพัฒนาเมืองน่าอยู่อัจฉริยะของแผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ ประเด็น ๖ พื้นที่และเมืองน่าอยู่อัจฉริยะ ให้สามารถบรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้ได้ภายในปี ๒๕๖๕

(๖) ประเด็น ๙ เขตเศรษฐกิจพิเศษ

๑) เป้าหมายระดับประเด็นของแผนแม่บท

- เป้าหมายที่ ๑ การเจริญเติบโตของผลิตภัณฑ์มวลรวมของพื้นที่เขตเศรษฐกิจพิเศษทั้งหมดเพิ่มขึ้น
- การบรรลุเป้าหมายตามแผนแม่บท

ศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาคที่ ๑ มุ่งส่งเสริมให้เกิดการพัฒนาพื้นที่เขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษเชียงราย (Chiang Rai Special Economic Zone) ที่ครอบคลุมพื้นที่อำเภอแม่สาย เชียงแสน และเชียงของ ซึ่งเป็นประตูการค้าของภาคเหนือสู่พม่า ลาว และจีน โดยการสร้างความตระหนักถึงโอกาสและสิทธิประโยชน์ที่จะได้รับจากนโยบายดังกล่าว พร้อมพัฒนาองค์ความรู้ด้านการค้า การลงทุน และการตลาดที่เกี่ยวข้องกับพื้นที่ชายแดนให้แก่ผู้ประกอบการและวิสาหกิจทั้งในพื้นที่เป้าหมายและพื้นที่จังหวัดโดยรอบ เสริมสร้างขีดความสามารถในการแข่งขันของสถานประกอบการเพื่อให้เกิดความร่วมมือในการลงทุนหรือขยายกิจการโดยอาศัยโอกาสจากศักยภาพของพื้นที่ ทั้งการเชื่อมโยงกับอนุภูมิภาคแม่น้ำโขง (The Greater Mekong Subregion : GMS) และประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (ASEAN Economic Community : AEC) ตลอดจนสร้างเครือข่ายความร่วมมือระหว่างผู้ประกอบการไทยกับผู้ประกอบการประเทศเพื่อนบ้านในลักษณะ Cross Border ให้มีการเชื่อมโยงธุรกิจอย่างเป็นรูปธรรม ซึ่งจะมีส่วนช่วยกระตุ้นให้เกิดกิจกรรมทางเศรษฐกิจที่เชื่อมโยงกับประเทศเพื่อนบ้าน เกิดการสร้างงานและสร้างรายได้เพื่อยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชนในพื้นที่ เกิดความมั่นคงในพื้นที่ชายแดน สามารถสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจจากการค้าและการลงทุน รวมถึงเป็นการกระจายความเจริญสู่ภูมิภาค ซึ่งการดำเนินการดังกล่าวเป็นส่วนหนึ่งในการขับเคลื่อนแผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ ประเด็น ๙ เขตเศรษฐกิจพิเศษ ให้สามารถบรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้ได้ภายในปี ๒๕๖๕

๒) แผนย่อยของแผนแม่บทฯ ๙.๓ การพัฒนาเขตเศรษฐกิจพิเศษชายแดน

● แนวทางการพัฒนา

- ๒) ส่งเสริมให้เกิดการพัฒนาพื้นที่เขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษชายแดนตามศักยภาพ
- ๕) ส่งเสริมเศรษฐกิจและการสร้างงานที่สอดคล้องกับศักยภาพ โอกาส และความต้องการของประชาชนในพื้นที่ เพื่อใช้เป็นฐานเศรษฐกิจใหม่ของพื้นที่
- ๗) พัฒนาเมืองในพื้นที่เขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษชายแดนให้เป็นเมืองน่าอยู่ที่สามารถรองรับกิจกรรมทางเศรษฐกิจและการลงทุนทั้งจากในและต่างประเทศ
- ๙) เสริมสร้างความสามารถของวิสาหกิจชุมชน และภาคเอกชนในพื้นที่ เพื่อผลักดันให้เกิดการเพิ่มขึ้นของขีดความสามารถในการผลิต

● เป้าหมายของแผนย่อย

- ๑) การขยายตัวของผลิตภัณฑ์มวลรวมของพื้นที่เขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษชายแดนเพิ่มขึ้น
- ๓) เมืองในพื้นที่เขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษชายแดนที่ได้รับการพัฒนาให้เป็นเมืองน่าอยู่มากขึ้น

● การบรรลุเป้าหมายตามแผนย่อยของแผนแม่บทฯ

ศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาคที่ ๑ มุ่งส่งเสริมให้เกิดการพัฒนาพื้นที่เขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษเชียงราย (Chiang Rai Special Economic Zone) ที่ครอบคลุมพื้นที่อำเภอแม่สาย เชียงแสน และเชียงของ ซึ่งเป็นประตูการค้าของภาคเหนือสู่พม่า ลาว และจีน โดยการสร้างความตระหนักถึงโอกาสและสิทธิประโยชน์ที่จะได้รับจากนโยบายดังกล่าว พร้อมพัฒนาองค์ความรู้ด้านการค้า การลงทุน และการตลาดที่เกี่ยวข้องกับพื้นที่ชายแดนให้แก่ผู้ประกอบการและวิสาหกิจทั้งในพื้นที่เป้าหมายและพื้นที่จังหวัดโดยรอบ เสริมสร้างขีดความสามารถในการแข่งขันของสถานประกอบการเพื่อให้มีความพร้อมในการลงทุนหรือขยายกิจการโดยอาศัยโอกาสจากศักยภาพของพื้นที่ ทั้งการเชื่อมโยงกับอนุภูมิภาคุ่มแม่น้ำโขง (The Greater Mekong Subregion : GMS) และประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (ASEAN Economic Community : AEC) ตลอดจนสร้างเครือข่ายความร่วมมือระหว่างผู้ประกอบการไทยกับผู้ประกอบการประเทศเพื่อนบ้านในลักษณะ Cross Border ให้มีการเชื่อมโยงธุรกิจอย่างเป็นรูปธรรม ซึ่งจะมีส่วนช่วยกระตุ้นให้เกิดกิจกรรมทางเศรษฐกิจที่เชื่อมโยงกับประเทศเพื่อนบ้าน เกิดการสร้างงานและสร้างรายได้เพื่อยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชนในพื้นที่ เกิดความมั่นคงในพื้นที่ชายแดน สามารถสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจจากการค้าและการลงทุน รวมถึงเป็นการกระจายความเจริญสู่ภูมิภาค ซึ่งการ

ดำเนินการดังกล่าวเป็นส่วนหนึ่งในการขับเคลื่อนแผนย่อยการพัฒนาเขตเศรษฐกิจพิเศษชายแดนของแผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ ประเด็น ๙ เขตเศรษฐกิจพิเศษ ให้สามารถบรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้ได้ภายในปี ๒๕๖๕

(๗) ประเด็น ๑๖ เศรษฐกิจฐานราก

๑) เป้าหมายระดับประเด็นของแผนแม่บทฯ

- เป้าหมายที่ ๑ รายได้ของประชากรกลุ่มรายได้ต่ำเพิ่มขึ้นอย่างกระจายและอย่างต่อเนื่อง
- การบรรลุเป้าหมายตามแผนแม่บทฯ

ศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาคที่ ๑ มุ่งส่งเสริมและพัฒนาวิสาหกิจชุมชนผู้ประกอบการชุมชน ราษฎร และประชากรกลุ่มที่มีรายได้น้อยและไม่มั่นคง เพื่อสร้างความเข้มแข็งเศรษฐกิจฐานราก อันเป็นรากฐานสำคัญของเศรษฐกิจประเทศ ให้สามารถสร้างอาชีพ ยกระดับรายได้ มีขีดความสามารถในการแข่งขันที่สูงขึ้นจนสามารถพึ่งพาตนเองได้ ซึ่งเป็นการสร้างความเข้มแข็งของชุมชนและลดปัญหาความเหลื่อมล้ำในสังคม โดยเน้นการเพิ่มประสิทธิภาพกระบวนการผลิตและประยุกต์ใช้เทคโนโลยีตามระดับศักยภาพ ยกระดับมาตรฐานและสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับผลิตภัณฑ์ชุมชนด้วยภูมิปัญญา ทักษะทางวัฒนธรรม และความคิดสร้างสรรค์ สร้างโอกาสในการเข้าถึงข้อมูลข่าวสารทั้งทางด้านเทคโนโลยี การผลิต มาตรฐาน การบริหารจัดการ การตลาด แหล่งเงินทุน และอื่นๆ ด้วยการพัฒนาองค์ความรู้และทักษะในการประกอบการเพื่อให้พร้อมก้าวสู่การเป็นผู้ประกอบการธุรกิจ อีกทั้งพัฒนาช่องทางการตลาดสินค้าชุมชนที่ครอบคลุมถึงช่องทางออฟไลน์และออนไลน์ เชื่อมโยงกับการท่องเที่ยวโดยชุมชน (Community-based Tourism) เพื่อสร้างโอกาสทางการตลาด พร้อมสร้างเครือข่ายวิสาหกิจชุมชนและห่วงโซ่อุปทาน ซึ่งการดำเนินการดังกล่าวเป็นส่วนหนึ่งในการขับเคลื่อนแผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ ประเด็น ๑๖ เศรษฐกิจฐานราก ให้สามารถบรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้ได้ ภายในปี ๒๕๖๕

๒) แผนย่อยของแผนแม่บทฯ ๑๖.๑ การยกระดับศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการธุรกิจ

- แนวทางการพัฒนา
 - ๑) เสริมสร้างองค์ความรู้และพัฒนาทักษะให้กับกลุ่มผู้มีรายได้น้อย เพื่อยกระดับสู่การเป็นผู้ประกอบการธุรกิจ
- เป้าหมายของแผนย่อย
 - ๑) ศักยภาพและขีดความสามารถของเศรษฐกิจฐานรากเพิ่มขึ้น
- การบรรลุเป้าหมายตามแผนย่อยของแผนแม่บทฯ

ศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาคที่ ๑ มุ่งส่งเสริมและพัฒนาวิสาหกิจชุมชนผู้ประกอบการชุมชน ราษฎร และประชากรกลุ่มที่มีรายได้น้อยและไม่มั่นคง เพื่อสร้างความเข้มแข็งเศรษฐกิจฐานราก

อันเป็นรากฐานสำคัญของเศรษฐกิจประเทศ ให้สามารถสร้างอาชีพ ยกระดับรายได้ มีขีดความสามารถในการแข่งขันที่สูงขึ้น จนสามารถพึ่งพาตนเองได้ ซึ่งเป็นการสร้างความเข้มแข็งของชุมชนและลดปัญหาความเหลื่อมล้ำในสังคม โดยเน้นการเพิ่มประสิทธิภาพกระบวนการผลิตและประยุกต์ใช้เทคโนโลยีตามระดับศักยภาพ ยกระดับมาตรฐานและสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับผลิตภัณฑ์ชุมชนด้วยภูมิปัญญา พุทธทางวัฒนธรรม และความคิดสร้างสรรค์ สร้างโอกาสในการเข้าถึงข้อมูลข่าวสารทั้งทางด้านเทคโนโลยี การผลิต มาตรฐาน การบริหารจัดการ การตลาด แหล่งเงินทุน และอื่นๆ ด้วยการพัฒนาองค์ความรู้และทักษะในการประกอบการเพื่อให้พร้อมก้าวสู่การเป็นผู้ประกอบการธุรกิจ อีกทั้งพัฒนาช่องทางการตลาดสินค้าชุมชนที่ครอบคลุมถึงช่องทางออฟไลน์และออนไลน์ เชื่อมโยงกับการท่องเที่ยวโดยชุมชน (Community-based Tourism) เพื่อสร้างโอกาสทางการตลาด พร้อมสร้างเครือข่ายวิสาหกิจชุมชนและห่วงโซ่อุปทาน ซึ่งการดำเนินการดังกล่าวเป็นส่วนหนึ่งในการขับเคลื่อนแผนย่อยการยกระดับศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการธุรกิจของแผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ ประเด็น ๑๖ เศรษฐกิจฐานราก ให้สามารถบรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้ได้ภายในปี ๒๕๖๕

(๘) ประเด็น ๒๐ การบริการประชาชนและประสิทธิภาพภาครัฐ

๑) เป้าหมายระดับประเด็นของแผนแม่บท

- เป้าหมายที่ ๑ บริการของรัฐมีประสิทธิภาพและมีคุณภาพเป็นที่ยอมรับของผู้ใช้บริการ
- การบรรลุเป้าหมายตามแผนแม่บท

ศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาคที่ ๑ มุ่งพัฒนารูปแบบการบริการที่สอดคล้องกับความต้องการและศักยภาพของพื้นที่ โดยมีการจัดตั้งศูนย์บริการเฉพาะทางที่มีการถ่ายทอดองค์ความรู้และเทคโนโลยีการผลิต มีการเชื่อมโยงการบริการให้เป็นไปอย่างสะดวกรวดเร็ว เป็นระบบ และไร้รอยต่อ ไปจนถึงการส่งต่อบริการไปยังหน่วยงานเครือข่ายต่างๆ มีการเก็บรวบรวมข้อมูลสถิติการใช้บริการและพัฒนาฐานข้อมูลบนระบบคลาวด์เพื่อใช้ในการวิเคราะห์แนวทางการส่งเสริมและพัฒนาในอนาคต รวมทั้งจัดทำคำของบประมาณในการส่งเสริมและพัฒนาที่ครอบคลุมกลุ่มเป้าหมายทุกระดับในพื้นที่จากหลากหลายแหล่งงบประมาณ โดยเปิดโอกาสให้ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียเข้ามามีส่วนร่วมอย่างต่อเนื่อง ซึ่งแต่ละแผนงานโครงการล้วนแล้วแต่ตอบสนองต่อเป้าหมายตามยุทธศาสตร์ชาติและแผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ สอดคล้องกับสถานการณ์ ความเร่งด่วนของปัญหา และความต้องการที่แตกต่างกันของกลุ่มเป้าหมายแต่ละกลุ่ม มีการใช้งานระบบสารสนเทศต่างๆ เพื่อใช้ในการวางแผน กำกับดูแล และติดตามประเมินผล ทั้งก่อนเริ่มโครงการ ระหว่างดำเนินการ และภายหลังเสร็จสิ้นโครงการ อีกทั้งมีการวิเคราะห์และประมวลผลการดำเนินงานเพื่อเป็นฐานข้อมูลที่นำไปสู่การกำหนดทิศทางและปรับแนวทางการดำเนินโครงการในอนาคตที่เหมาะสมและทันต่อสถานการณ์

นอกจากนี้ มุ่งพัฒนาและยกระดับการปฏิบัติงานให้มีประสิทธิภาพ ทันสมัย คล่องตัว และสอดคล้องกับบทบาทภารกิจ มีความยืดหยุ่นและตอบสนองต่อบริบทการเปลี่ยนแปลงได้ในทุกมิติ เพื่อยกระดับองค์กรให้มีความพร้อมก้าวสู่องค์กรสมรรถนะสูง (High Performance Organization : HPO) โดยมีการปรับเปลี่ยนกระบวนการปฏิบัติงานให้มีความสะดวกและรวดเร็วด้วยการประยุกต์ใช้เทคโนโลยี นวัตกรรม และดิจิทัลมากขึ้น รวมถึงให้ความสำคัญกับการพัฒนาสุขภาพภายในองค์กรและปรับปรุงสภาพแวดล้อมทางกายภาพ เพื่อเป็นการสร้างภาพลักษณ์ที่ดีในสายตาผู้รับบริการ สร้างบรรยากาศที่ดีและแรงจูงใจในการปฏิบัติงาน ขณะเดียวกัน พัฒนาสมรรถนะของบุคลากรให้มีความรู้ความสามารถ มีทักษะการคิดวิเคราะห์ และการปรับตัวให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลง โดยการเสริมสร้างองค์ความรู้และทักษะผ่านการฝึกอบรมและสัมมนาหลักสูตรที่หลากหลายและเชื่อมโยงกับสมรรถนะตามสายงาน พัฒนาระบบการจัดการความรู้ (Knowledge Management : KM) และระบบพี่เลี้ยง (Mentoring System) พร้อมสร้างทัศนคติที่ดีในการบริการประชาชนและคำนึงถึงประโยชน์ของส่วนรวมมากกว่าประโยชน์ของตนเอง ตลอดจนส่งเสริมคุณธรรมและจริยธรรมในการปฏิบัติงาน ซึ่งการดำเนินการดังกล่าวเป็นส่วนหนึ่งในการขับเคลื่อนแผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ ประเด็น ๒๐ การบริการประชาชนและประสิทธิภาพภาครัฐ ให้สามารถบรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้ได้ภายในปี ๒๕๖๕

๒) แผนย่อยของแผนแม่บทฯ ๒๐.๑ การพัฒนาบริการประชาชน

● แนวทางการพัฒนา

- ๑) พัฒนารูปแบบบริการภาครัฐเพื่ออำนวยความสะดวกในการให้บริการประชาชน ผู้ประกอบการ และภาคธุรกิจ
- ๒) พัฒนาการให้บริการภาครัฐผ่านการนำเทคโนโลยีดิจิทัลมาประยุกต์ใช้

● เป้าหมายของแผนย่อย

- ๑) งานบริการภาครัฐที่ปรับเปลี่ยนเป็นดิจิทัลเพิ่มขึ้น

● การบรรลุเป้าหมายตามแผนย่อยของแผนแม่บทฯ

ศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาคที่ ๑ มุ่งพัฒนารูปแบบการบริการที่สอดคล้องกับความต้องการและศักยภาพของพื้นที่ โดยมีการจัดตั้งศูนย์บริการเฉพาะทางที่มีการถ่ายทอดองค์ความรู้และเทคโนโลยีการผลิตด้วยเครื่องจักรอุปกรณ์ที่ทันสมัย ได้แก่ ศูนย์ปฏิรูปอุตสาหกรรม (ITC) ศูนย์พัฒนาและทดสอบอัตลักษณ์กาแฟอะราบิก้าภาคเหนือ (NBACC) และศูนย์อนุรักษ์หัตถกรรมเครื่องเงินภาคเหนือ ที่รองรับอุตสาหกรรมอาหารและเกษตรแปรรูปและอุตสาหกรรมสร้างสรรค์ซึ่งเป็นอุตสาหกรรมสำคัญของพื้นที่ โดยมีการเชื่อมโยงกับศูนย์สนับสนุนและช่วยเหลือเอสเอ็มอี (SSRC) ทั้งช่องทางออฟไลน์และออนไลน์ผ่านเว็บไซต์ เพื่อให้การบริการเป็นไปอย่างสะดวกรวดเร็ว เป็นระบบ และไร้รอยต่อ ตั้งแต่การประเมินวินิจฉัยปัญหา การให้คำปรึกษาแนะนำเบื้องต้น

การให้บริการเครื่องจักรและอุปกรณ์ การออกแบบและพัฒนาผลิตภัณฑ์ การทดลองผลิตสินค้าต้นแบบ ไปจนถึง การส่งต่อบริการไปยังหน่วยงานเครือข่ายต่างๆ เพื่อให้การช่วยเหลืออย่างต่อเนื่องทั้งการเชื่อมโยงตลาดและแหล่ง เงินทุนในการต่อยอดธุรกิจ ตลอดจนมีการเก็บรวบรวมข้อมูลสถิติการใช้บริการและพัฒนาฐานข้อมูลบนระบบคลาวด์ เพื่อใช้ในการวิเคราะห์แนวทางการส่งเสริมและพัฒนาในอนาคต ซึ่งการดำเนินการดังกล่าวเป็นส่วนหนึ่งในการ ขับเคลื่อนแผนย่อยการพัฒนาบริการประชาชนของแผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ ประเด็น ๒๐ การบริการ ประชาชนและประสิทธิภาพภาครัฐให้สามารถบรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้ได้ภายในปี ๒๕๖๕

๓) แผนย่อยของแผนแม่บทฯ ๒๐.๒ การบริหารจัดการการเงินการคลัง

- แนวทางการพัฒนา

- ๓) จัดทำงบประมาณตอบสนองต่อเป้าหมายตามยุทธศาสตร์ชาติ

- ๕) กำหนดให้มีการติดตามประเมินผลสัมฤทธิ์การดำเนินการตามยุทธศาสตร์ชาติและ ผลสัมฤทธิ์ของแผนงาน/โครงการ

- เป้าหมายของแผนย่อย

- ๑) หน่วยงานภาครัฐบรรลุผลสัมฤทธิ์ตามเป้าหมายยุทธศาสตร์ชาติ

- การบรรลุเป้าหมายตามแผนย่อยของแผนแม่บทฯ

ศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาคที่ ๑ มุ่งจัดทำคำของบประมาณในการส่งเสริมและ พัฒนาที่ครอบคลุมกลุ่มเป้าหมายทุกระดับในพื้นที่จากหลากหลายแหล่งงบประมาณ ทั้งในมิติเชิงภารกิจ (Function) มิติเชิงประเด็น (Agenda) จากงบประมาณของกรมส่งเสริมอุตสาหกรรม และมิติเชิงพื้นที่ (Area) จากงบประมาณ ในระดับภาค ระดับกลุ่มจังหวัด และระดับจังหวัด โดยเปิดโอกาสให้ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทั้งหน่วยงานภาครัฐ ภาคเอกชน สถาบันการศึกษา และผู้ประกอบการ เข้ามามีส่วนร่วมในการเสนอความเห็นและความต้องการ อย่างต่อเนื่อง ซึ่งแต่ละแผนงานโครงการล้วนแล้วแต่ตอบสนองต่อเป้าหมายตามยุทธศาสตร์ชาติและแผนแม่บท ภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ สอดคล้องกับสถานการณ์ ความเร่งด่วนของปัญหา และความต้องการที่แตกต่างกันของ กลุ่มเป้าหมายแต่ละกลุ่ม นอกจากนี้ มีการใช้งานระบบสารสนเทศต่างๆ เพื่อใช้ในการวางแผน กำกับดูแล และ ติดตามประเมินผลทั้งก่อนเริ่มโครงการ ระหว่างดำเนินการ และภายหลังเสร็จสิ้นโครงการ ประกอบด้วย ระบบแผน งบประมาณและแผนการดำเนินงานประจำปี (e-Planning) ระบบฐานข้อมูลผู้รับบริการ (Member) ระบบบริหารจัดการโครงการ (Project Management System : PMS) ระบบบันทึกข้อมูลผลงานผู้รับจ้าง (Contractor Work) ระบบติดตามการเข้าสถานประกอบการของผู้รับจ้าง (Self Declaration) อีกทั้งมีการวิเคราะห์และประมวลผล การดำเนินงาน ทั้งผลผลิต ผลลัพธ์ ผลกระทบ ความคุ้มค่า ปัญหาอุปสรรค และความต้องการอื่นๆ เพื่อเป็นฐานข้อมูล ที่นำไปสู่การกำหนดทิศทางและปรับแนวทางการดำเนินโครงการในอนาคตที่เหมาะสมและทันต่อสถานการณ์

ซึ่งการดำเนินการดังกล่าวเป็นส่วนหนึ่งในการขับเคลื่อนแผนย่อยการบริหารจัดการการเงินการคลังของแผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ ประเด็น ๒๐ การบริการประชาชนและประสิทธิภาพภาครัฐ ให้สามารถบรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้ได้ภายในปี ๒๕๖๕

๔) แผนย่อยของแผนแม่บทฯ ๒๐.๔ การพัฒนาระบบบริหารงานภาครัฐ

- แนวทางการพัฒนา

- ๑) พัฒนาหน่วยงานภาครัฐให้เป็น “ภาครัฐทันสมัย เปิดกว้าง เป็นองค์กรขีดสมรรถนะสูง”

- เป้าหมายของแผนย่อย

- ๑) ภาครัฐมีขีดสมรรถนะสูงเทียบเท่ามาตรฐานสากลและมีความคล่องตัว

- การบรรลุเป้าหมายตามแผนย่อยของแผนแม่บทฯ

ศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาคที่ ๑ มุ่งพัฒนาและยกระดับการปฏิบัติงานให้มีประสิทธิภาพ ทันสมัย คล่องตัว และสอดคล้องกับบทบาทภารกิจได้อย่างมีประสิทธิภาพและเกิดประสิทธิผล มีความยืดหยุ่นและตอบสนองต่อการบริหารเปลี่ยนแปลงได้ในทุกมิติ เพื่อยกระดับองค์กรให้มีความพร้อมก้าวสู่องค์กรสมรรถนะสูง (High Performance Organization : HPO) โดยมีการปรับเปลี่ยนกระบวนการปฏิบัติงานให้มีความสะดวกและรวดเร็วด้วยการประยุกต์ใช้เทคโนโลยี นวัตกรรม และดิจิทัลมากขึ้น ดังเช่นระบบ DIP Portal ซึ่งเป็นศูนย์กลางที่รวบรวมและเชื่อมโยงระบบต่างๆ เข้าไว้ด้วยกัน อาทิ ระบบสารบรรณอิเล็กทรอนิกส์ที่ลดระยะเวลาและทรัพยากรในการบริหารจัดการรับ-ส่งเอกสาร ระบบจัดเก็บเอกสารอิเล็กทรอนิกส์ที่รวบรวมเอกสารและข้อมูลสำคัญแบบไร้กระดาษ (Paperless) ระบบบริหารจัดการเวลาการปฏิบัติงาน (AMS) ที่บันทึกประวัติการเข้า-ออกงาน และการขออนุมัติลาประเภทต่างๆ แบบออนไลน์ รวมถึงมีการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลในการประชุมทางวิดีโอ (Video Conference) และแอปพลิเคชันการประชุมต่างๆ ที่ลดระยะเวลาและค่าใช้จ่ายในการเดินทาง นอกจากนี้ยังให้ความสำคัญกับการพัฒนาสุขภาวะภายในองค์กรเพื่อรองรับการปฏิบัติงาน การปรับปรุงสภาพแวดล้อมทางกายภาพทั้งอาคารสถานที่และบริเวณโดยรอบ เพื่อเป็นการสร้างภาพลักษณ์ที่ดีในสายตาผู้รับบริการ มีส่วนช่วยในการกระตุ้นความคิดสร้างสรรค์ สร้างบรรยากาศที่ดีและแรงจูงใจในการปฏิบัติงาน ซึ่งการดำเนินการดังกล่าวเป็นส่วนหนึ่งในการขับเคลื่อนแผนย่อยการพัฒนาระบบบริหารงานภาครัฐของแผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ ประเด็น ๒๐ การบริการประชาชนและประสิทธิภาพภาครัฐให้สามารถบรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้ได้ภายในปี ๒๕๖๕

๕) แผนย่อยของแผนแม่บทฯ ๒๐.๕ การสร้างและพัฒนาบุคลากรภาครัฐ

● แนวทางการพัฒนา

๓) พัฒนาบุคลากรภาครัฐทุกประเภทให้มีความรู้ความสามารถสูง มีทักษะการคิดวิเคราะห์และการปรับตัวให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลง

● เป้าหมายของแผนย่อย

๑) บุคลากรภาครัฐยึดค่านิยมในการทำงานเพื่อประชาชน ยึดหลักคุณธรรม จริยธรรม มีจิตสำนึก มีความสามารถสูง มุ่งมั่น และเป็นมืออาชีพ

● การบรรลุเป้าหมายตามแผนย่อยของแผนแม่บทฯ

ศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาคที่ ๑ มุ่งพัฒนาสมรรถนะของบุคลากรทุกกลุ่ม และทุกระดับให้มีความรู้ความสามารถ มีทักษะการคิดวิเคราะห์ และการปรับตัวให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลง โดยการเสริมสร้างองค์ความรู้และทักษะผ่านการฝึกอบรมและสัมมนาหลักสูตรที่หลากหลายและเชื่อมโยงกับสมรรถนะตามสายงาน ทั้งหลักสูตรที่จัดโดยหน่วยงานส่วนกลางและพัฒนาขึ้นมาใหม่เอง เช่น การวินิจฉัยสถานประกอบการ ให้คำปรึกษาแนะนำ กฎระเบียบ การวางแผนยุทธศาสตร์ การจัดทำโครงการ เทคโนโลยีดิจิทัล เป็นต้น เพื่อเป็นการเพิ่มประสิทธิภาพและขีดความสามารถในการปฏิบัติงานในระดับที่สูงขึ้น รวมถึงพัฒนาระบบการจัดการความรู้ (Knowledge Management : KM) และระบบพี่เลี้ยง (Mentoring System) เพื่อถ่ายทอดองค์ความรู้ ทักษะ และประสบการณ์จากบุคลากรรุ่นเก๋าสู่บุคลากรรุ่นใหม่อย่างเป็นรูปธรรม พร้อมสร้างทัศนคติที่ดีในการบริการประชาชนและคำนึงถึงประโยชน์ของส่วนรวมมากกว่าประโยชน์ของส่วนตน เน้นการปฏิบัติงานที่มุ่งผลสัมฤทธิ์ของงานอย่างเต็มกำลังความสามารถ ตลอดจนส่งเสริมคุณธรรมและจริยธรรม เพื่อให้มีจิตสำนึกในการปฏิบัติงานด้วยความรับผิดชอบและความสุจริต เป็นไปตามหลักการและหลักวิชาชีพด้วยความเป็นธรรมและเสมอภาค กล้ายืนหยัดในการกระทำที่ถูกต้องและยึดถือจรรยาบรรณวิชาชีพ ซึ่งการดำเนินการดังกล่าวเป็นส่วนหนึ่งในการขับเคลื่อนแผนย่อยการสร้างและพัฒนาบุคลากรภาครัฐของแผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ ประเด็น ๒๐ การบริการประชาชนและประสิทธิภาพภาครัฐให้สามารถบรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้ได้ภายในปี ๒๕๖๕

(๙) ประเด็น ๒๑ การต่อต้านการทุจริตและประพฤติมิชอบ

๑) เป้าหมายระดับประเด็นของแผนแม่บทฯ

● เป้าหมายที่ ๑ ประเทศไทยปลอดการทุจริตและประพฤติมิชอบ

● การบรรลุเป้าหมายตามแผนแม่บทฯ

ศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาคที่ ๑ มุ่งสร้างจิตสำนึกการเป็นข้าราชการและเจ้าหน้าที่ของรัฐที่ดี ปฏิบัติหน้าที่ราชการอย่างเปิดเผย โปร่งใส ถูกต้อง เป็นธรรม ไม่คดโกง ละอายต่อการทุจริต

และประพัตติมิชอบทุกรูปแบบ สามารถแยกแยะได้ว่าสิ่งใดเป็นประโยชน์ส่วนตน สิ่งใดเป็นประโยชน์ส่วนรวม แยกแยะเรื่องส่วนตัวออกจากหน้าที่การงาน สร้างวัฒนธรรมและค่านิยมสุจริตภายในองค์กรที่ยึดประโยชน์ของส่วนรวมมากกว่าประโยชน์ของส่วนตน และผลักดันให้บุคลากรเข้าไปมีส่วนร่วมในเครือข่ายต่อต้านการทุจริตและประพัตติมิชอบในหน่วยงานภาครัฐทุกรูปแบบ นอกจากนี้ มีกลไกในการกำกับดูแลเพื่อเสริมสร้างความโปร่งใสและการป้องกันการทุจริต รวมทั้งระบบตรวจสอบที่มีประสิทธิภาพด้วยหน่วยตรวจสอบภายในจากส่วนกลาง มีระบบรับเรื่องร้องเรียนผ่านทางเว็บไซต์ทางการของกระทรวงอุตสาหกรรมและกรมส่งเสริมอุตสาหกรรม โดยผู้มีส่วนได้ส่วนเสียสามารถร้องเรียนได้ทุกวันตลอด ๒๔ ชั่วโมง ซึ่งการดำเนินการดังกล่าวเป็นส่วนหนึ่งในการขับเคลื่อนแผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ ประเด็น ๒๑ การต่อต้านการทุจริตและประพัตติมิชอบ ให้สามารถบรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้ได้ภายในปี ๒๕๖๕

๒) แผนย่อยของแผนแม่บทฯ ๒๑.๑ การป้องกันการทุจริตและประพัตติมิชอบ

● แนวทางการพัฒนา

๒) ส่งเสริมการปฏิบัติหน้าที่ของข้าราชการและเจ้าหน้าที่ของรัฐให้มีความใสสะอาด ปราศจากพฤติกรรมที่ส่อไปในทางทุจริต

● เป้าหมายของแผนย่อย

๑) ประชาชนมีวัฒนธรรมและพฤติกรรมซื่อสัตย์สุจริต

● การบรรลุเป้าหมายตามแผนย่อยของแผนแม่บทฯ

ศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาคที่ ๑ มุ่งสร้างจิตสำนึกการเป็นข้าราชการและเจ้าหน้าที่ของรัฐที่ดี ปฏิบัติหน้าที่ราชการอย่างเปิดเผย โปร่งใส ถูกต้อง เป็นธรรม ไม่คดโกง ละอายต่อการทุจริตและประพัตติมิชอบทุกรูปแบบ สามารถแยกแยะได้ว่าสิ่งใดเป็นประโยชน์ส่วนตน สิ่งใดเป็นประโยชน์ส่วนรวม แยกแยะเรื่องส่วนตัวออกจากหน้าที่การงาน สร้างวัฒนธรรมและค่านิยมสุจริตภายในองค์กรที่ยึดประโยชน์ของส่วนรวมมากกว่าประโยชน์ของส่วนตน และผลักดันให้บุคลากรเข้าไปมีส่วนร่วมในเครือข่ายต่อต้านการทุจริตและประพัตติมิชอบในหน่วยงานภาครัฐทุกรูปแบบ นอกจากนี้ มีกลไกในการกำกับดูแลเพื่อเสริมสร้างความโปร่งใสและการป้องกันการทุจริต รวมทั้งระบบตรวจสอบที่มีประสิทธิภาพด้วยหน่วยตรวจสอบภายในจากส่วนกลาง มีระบบรับเรื่องร้องเรียนผ่านทางเว็บไซต์ทางการของกระทรวงอุตสาหกรรมและกรมส่งเสริมอุตสาหกรรม โดยผู้มีส่วนได้ส่วนเสียสามารถร้องเรียนได้ทุกวันตลอด ๒๔ ชั่วโมง ซึ่งการดำเนินการดังกล่าวเป็นส่วนหนึ่งในการขับเคลื่อนแผนย่อย การป้องกันการทุจริตและประพัตติมิชอบของแผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ ประเด็น ๒๑ การต่อต้านการทุจริตและประพัตติมิชอบ ให้สามารถบรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้ได้ภายในปี ๒๕๖๕

๒.๒.๒ แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๒

๑) วัตถุประสงค์ที่

- ๑.๓) เพื่อให้เศรษฐกิจเข้มแข็ง แข่งขันได้ มีเสถียรภาพ และมีความยั่งยืน สร้างความเข้มแข็งของฐานการผลิตและบริการเดิมและขยายฐานใหม่โดยการใช้นวัตกรรมที่เข้มข้นมากขึ้น
- ๑.๕) เพื่อให้การบริหารราชการแผ่นดินมีประสิทธิภาพ โปร่งใส ทันท่วงที และมีการทำงานเชิงบูรณาการของภาคีการพัฒนา
- ๑.๖) เพื่อให้มีการกระจายความเจริญไปสู่ภูมิภาคโดยการพัฒนาภาคและเมืองเพื่อรองรับการพัฒนายกระดับฐานการผลิตและบริการเดิมและขยายฐานการผลิตและบริการใหม่

๒) เป้าหมายรวมที่

- ๒.๒) ความเหลื่อมล้ำทางด้านรายได้และความยากจนลดลง
- ๒.๓) ระบบเศรษฐกิจมีความเข้มแข็งและแข่งขันได้
- ๒.๖) มีระบบจัดการภาครัฐที่มีประสิทธิภาพ ทันท่วงที โปร่งใส ตรวจสอบได้ กระจายอำนาจและมีส่วนร่วมจากประชาชน

๓) ยุทธศาสตร์ที่ ๓ การสร้างความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจและแข่งขันได้อย่างยั่งยืน

๓.๑) เป้าหมายระดับยุทธศาสตร์ที่

เป้าหมายที่ ๒.๑ เศรษฐกิจขยายตัวอย่างมีเสถียรภาพและยั่งยืน

- ๑) เศรษฐกิจเติบโตได้ตามศักยภาพ ประชาชนมีความเป็นอยู่และคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น
- ๔) เพิ่มผลิตภาพการผลิตของประเทศ

เป้าหมายที่ ๒.๒ การสร้างความเข้มแข็งให้เศรษฐกิจรายสาขา

- ๑) เศรษฐกิจรายสาขาเติบโตอย่างเข้มแข็งและเป็นฐานในการสร้างความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศ
- ๕) วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมมีบทบาทต่อระบบเศรษฐกิจเพิ่มมากขึ้น

๓.๒) แนวทางการพัฒนาที่

๒. การเสริมสร้างและพัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขันของภาคการผลิตและบริการ

๒.๑ การพัฒนาภาคเกษตร

- ๒) สร้างและถ่ายทอดองค์ความรู้ทางวิชาการ วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี นวัตกรรม และภูมิปัญญาท้องถิ่นด้านการเกษตรแบบมีส่วนร่วม

๒.๒ การพัฒนาภาคอุตสาหกรรม

- ๑) พัฒนาต่อยอดความเข้มแข็งของอุตสาหกรรมที่มีศักยภาพปัจจุบัน เพื่อยกระดับไปสู่อุตสาหกรรมที่ใช้เทคโนโลยีขั้นสูง

๒) วางรากฐานการพัฒนาอุตสาหกรรมสำหรับอนาคต

๒.๓ การพัฒนาภาคบริการและการท่องเที่ยว

๒) พัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวเชิงบูรณาการ

๒.๔ การพัฒนาภาคการค้าและการลงทุน

๑) ส่งเสริมการทำตลาดเชิงรุก

๓) สนับสนุนผู้ประกอบการลงทุนในระบบเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร

๔) ส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

๔) ยุทธศาสตร์ที่ ๒ การสร้างความเป็นธรรมและลดความเหลื่อมล้ำในสังคม

๔.๑) เป้าหมายระดับยุทธศาสตร์ที่

เป้าหมายที่ ๑ ลดปัญหาความเหลื่อมล้ำด้านรายได้ของกลุ่มคนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสังคมที่แตกต่างกัน และแก้ไขปัญหาความยากจน

เป้าหมายที่ ๓ เพิ่มศักยภาพชุมชนและเศรษฐกิจฐานรากให้มีความเข้มแข็ง เพื่อให้ชุมชนพึ่งพาตนเองและได้รับส่วนแบ่งผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจมากขึ้น

๔.๒) แนวทางการพัฒนาที่

๑. เพิ่มโอกาสให้กับกลุ่มเป้าหมายประชากร ร้อยละ ๔๐ ที่มีรายได้ต่ำสุดให้สามารถเข้าถึงบริการที่มีคุณภาพของรัฐ และมีอาชีพ

๑.๓ สร้างโอกาสในการมีที่ดินทำกินของตนเองและยกระดับรายได้

๓. เสริมสร้างศักยภาพชุมชน การพัฒนาเศรษฐกิจชุมชน และการสร้างความเข้มแข็งการเงิน ฐานรากตามหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงเพื่อให้ชุมชนสามารถพึ่งพาตนเองได้ มีสิทธิในการจัดการทุน ที่ดิน และทรัพยากรภายในชุมชน

๓.๓ พัฒนาเศรษฐกิจชุมชน โดยส่งเสริมการประกอบอาชีพของผู้ประกอบการระดับชุมชน การสนับสนุนศูนย์ฝึกอาชีพชุมชน การส่งเสริมการเชื่อมต่อระหว่างเครือข่ายอุตสาหกรรม (Cluster)

๕) ยุทธศาสตร์ที่ ๖ การบริหารจัดการในภาครัฐ การป้องกันการทุจริตประพฤติดมิชอบและธรรมาภิบาลในสังคมไทย

๕.๑) เป้าหมายระดับยุทธศาสตร์ที่

เป้าหมายที่ ๑ ลดส่วนค่าใช้จ่ายด้านบุคลากร และเพิ่มประสิทธิภาพการบริหารจัดการ และการให้บริการของภาครัฐ และประสิทธิภาพการประกอบธุรกิจของประเทศ

เป้าหมายที่ ๓ เพิ่มคะแนนดัชนีการรับรู้การทุจริตให้สูงขึ้น

๕.๒) แนวทางการพัฒนาที่

๑. ปรับปรุงโครงสร้างหน่วยงาน บทบาท ภารกิจ และคุณภาพบุคลากรภาครัฐ ให้มีความโปร่งใส ทันสมัย คล่องตัว มีขนาดที่เหมาะสม เกิดความคุ้มค่า

- ๑.๒ ปรับปรุงกลไกการปฏิบัติงานของภาครัฐให้มีลักษณะบูรณาการ
- ๑.๔ พัฒนาบุคลากรและปฏิรูประบบบริหารจัดการกำลังคนภาครัฐให้มีประสิทธิภาพ
- ๒. ปรับปรุงกระบวนการงบประมาณ และสร้างกลไกในการติดตามตรวจสอบการเงินการคลังภาครัฐ
 - ๒.๔ ปรับปรุงระบบติดตามประเมินผลให้สามารถวัดผลสัมฤทธิ์การพัฒนาทั้งประสิทธิภาพ ประสิทธิผล และผลกระทบของการดำเนินงานหรือการใช้จ่ายงบประมาณของหน่วยงานได้อย่างแท้จริง
- ๓. เพิ่มประสิทธิภาพและยกระดับการให้บริการสาธารณะให้ได้มาตรฐานสากล
 - ๓.๑ ปรับรูปแบบและวิธีการดำเนินการของภาครัฐให้มีความร่วมมือกันระหว่างรัฐ เอกชน ประชาชน และประชาสังคม ในลักษณะแบบประชารัฐ
 - ๓.๔ ปรับปรุงระบบการบริหารจัดการภายในองค์กร
 - ๓.๕ ปรับรูปแบบการให้บริการของรัฐจากรูปแบบเดิมไปสู่การให้บริการประชาชนผ่านระบบดิจิทัลอย่างเป็นระบบ ลดขั้นตอนการดำเนินงาน ให้สอดคล้องกับวิถีการดำเนินชีวิต และความต้องการของผู้รับบริการแต่ละบุคคล
 - ๓.๗ ส่งเสริมการเปิดเผยข้อมูลที่เป็นประโยชน์ที่ภาครัฐจัดเก็บ
- ๕. ป้องกันและปราบปรามการทุจริตและประพฤติมิชอบ
 - ๕.๑ ปลุกฝังให้คนไทยไม่โกง
 - ๕.๒ ป้องกันการทุจริต

๖) ยุทธศาสตร์ที่ ๙ การพัฒนาภาค เมือง และพื้นที่เศรษฐกิจ

- ๖.๑) เป้าหมายระดับยุทธศาสตร์ที่
 - เป้าหมายที่ ๑ ลดช่องว่างรายได้ระหว่างภาคและมีการกระจายรายได้ที่เป็นธรรมมากขึ้น
 - เป้าหมายที่ ๒ เพิ่มจำนวนเมืองศูนย์กลางของจังหวัดเป็นเมืองน่าอยู่สำหรับคนทุกกลุ่มในสังคม
 - เป้าหมายที่ ๔ เพิ่มมูลค่าการลงทุนในพื้นที่เศรษฐกิจใหม่บริเวณชายแดน
- ๖.๒) แนวทางการพัฒนาที่
 - ๑. การพัฒนาภาคเพื่อสร้างโอกาสทางเศรษฐกิจให้กระจายตัวอย่างทั่วถึง
 - ๑.๑ ภาคเหนือ : พัฒนาให้เป็นฐานเศรษฐกิจสร้างสรรค์มูลค่าสูง
 - ๑) พัฒนาการท่องเที่ยวให้มีคุณภาพและความยั่งยืน มีธุรกิจบริการต่อเนื่องกับการท่องเที่ยวบริการสุขภาพและการศึกษาที่ได้มาตรฐาน รวมทั้งผลิตภัณฑ์สร้างสรรค์ที่สร้างมูลค่าเพิ่มสูง

๒) พัฒนาประสิทธิภาพการผลิตทางการเกษตร และสร้างมูลค่าเพิ่มภายใต้แนวคิดเกษตรปลอดภัยและเกษตรอินทรีย์ ควบคู่กับการพัฒนาอุตสาหกรรมเกษตรแปรรูปให้มีความหลากหลายสอดคล้องกับความต้องการของตลาด

๒. การพัฒนาเมือง

๒.๑ แนวทางการพัฒนาหลัก

๑) พัฒนาสภาพแวดล้อมเมืองศูนย์กลางของจังหวัดให้เป็นเมืองน่าอยู่ เพื่อการใช้งานของคนทุกกลุ่มในสังคมอย่างเท่าเทียม เอื้อต่อการขยายตัวทางเศรษฐกิจ และสังคมอย่างมีสมดุล

๒.๒ แนวทางการพัฒนาเมืองสำคัญ

๓) พัฒนาเมืองเชียงใหม่และเมืองพิษณุโลกให้เป็นศูนย์กลางการค้า การบริการ ธุรกิจสุขภาพ การศึกษา และธุรกิจด้านดิจิทัล

๓. การพัฒนาพื้นที่เศรษฐกิจ

๓.๒ พื้นที่เศรษฐกิจพิเศษชายแดน

๒) สนับสนุนและยกระดับการพัฒนากิจกรรมทางเศรษฐกิจที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมและสอดคล้องกับศักยภาพของพื้นที่

๓) ส่งเสริมให้ภาคประชาชนและภาคีการพัฒนาที่เกี่ยวข้องเข้ามามีส่วนร่วมและได้รับประโยชน์จากการพัฒนา

๒.๓ แผนระดับที่ ๓ ที่เกี่ยวข้อง

- ๒.๓.๑ คำแถลงนโยบายของคณะรัฐมนตรี (๒๕ กรกฎาคม ๒๕๖๒)
- ๒.๓.๒ ยุทธศาสตร์การพัฒนากิจการอุตสาหกรรมไทย ๔.๐ ระยะ ๒๐ ปี (พ.ศ. ๒๕๖๐-๒๕๗๕)
- ๒.๓.๓ แผนแม่บทการพัฒนากิจการอุตสาหกรรมไทย พ.ศ. ๒๕๕๕-๒๕๗๔
- ๒.๓.๔ แผนการส่งเสริม SMEs ฉบับที่ ๔ (พ.ศ. ๒๕๖๐-๒๕๖๔)
- ๒.๓.๕ แผนปฏิบัติการระยะ ๓ ปี (พ.ศ. ๒๕๖๓-๒๕๖๕) ของ กระทรวงอุตสาหกรรม
- ๒.๓.๖ แผนปฏิบัติการระยะ ๓ ปี (พ.ศ. ๒๕๖๓-๒๕๖๕) ของ กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม
- ๒.๕.๗ แผนพัฒนาภาคเหนือ พ.ศ. ๒๕๖๐-๒๕๖๕
- ๒.๕.๘ แผนพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนบน ๑ พ.ศ. ๒๕๖๑-๒๕๖๕ (ปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๓)
- ๒.๕.๙ แผนพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนบน ๒ พ.ศ. ๒๕๖๑-๒๕๖๕ (ปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๓)
- ๒.๕.๑๐ แผนพัฒนาจังหวัดเชียงใหม่ พ.ศ. ๒๕๖๑-๒๕๖๕ (ปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๓)
- ๒.๕.๑๑ แผนพัฒนาจังหวัดแม่ฮ่องสอน พ.ศ. ๒๕๖๑-๒๕๖๕ (ปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๓)
- ๒.๕.๑๒ แผนพัฒนาจังหวัดลำพูน พ.ศ. ๒๕๖๑-๒๕๖๕ (ปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๓)
- ๒.๕.๑๓ แผนพัฒนาจังหวัดลำปาง พ.ศ. ๒๕๖๑-๒๕๖๕ (ปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๓)
- ๒.๕.๑๔ แผนพัฒนาจังหวัดเชียงราย พ.ศ. ๒๕๖๑-๒๕๖๕ (ปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๓)
- ๒.๕.๑๕ แผนพัฒนาจังหวัดพะเยา พ.ศ. ๒๕๖๑-๒๕๖๕ (ปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๓)
- ๒.๕.๑๖ แผนพัฒนาจังหวัดแพร่ พ.ศ. ๒๕๖๑-๒๕๖๕ (ปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๓)
- ๒.๕.๑๗ แผนพัฒนาจังหวัดน่าน พ.ศ. ๒๕๖๑-๒๕๖๕ (ปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๓)

ส่วนที่ ๓ การศึกษาและวิเคราะห์สถานการณ์การเปลี่ยนแปลงที่มีผลกระทบต่อการพัฒนาประเทศในอนาคต

๓.๑ สถานการณ์การเปลี่ยนแปลงภายในประเทศ

๓.๑.๑ Thailand ๔.๐ โมเดลขับเคลื่อนประเทศไทยสู่ความมั่นคง มั่งคั่ง และยั่งยืน

Thailand ๔.๐ เป็นโมเดลเศรษฐกิจที่จะนำพาประเทศไทยให้หลุดพ้นจาก ๓ กับดัก ที่เป็นประเด็นท้าทายของประเทศไทยในปัจจุบันนำไปสู่การปฏิรูปโครงสร้างเศรษฐกิจ พร้อมกับเปลี่ยนแปลงประเทศไทยไปสู่ประเทศในโลกที่หนึ่งภายในปี ๒๕๗๕ ที่มีความมั่นคง มั่งคั่ง และยั่งยืน ในบริบทของการปฏิวัติอุตสาหกรรมยุคที่ ๔ อย่างเป็นรูปธรรมตามแนวทางที่ยุทธศาสตร์ชาติ ๒๐ ปี (พ.ศ. ๒๕๖๑-๒๕๘๐) ได้วางไว้ ด้วยการสร้างความเข้มแข็งจากภายใน (Strength from Within) ควบคู่ไปกับการเชื่อมโยงกับประชาคมโลก (Connect to the World) ตามหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงโดยขับเคลื่อนผ่านกลไกประชารัฐ

การที่ประเทศไทยจะหลุดพ้นจากทั้ง ๓ กับดักดังกล่าว จะต้องปรับเปลี่ยนกลไกการขับเคลื่อนการเติบโตชุดใหม่ (New Growth Engines) ได้แก่ กับดักที่ ๑ กับดักประเทศรายได้ปานกลาง (Middle Income Trap) เกิดจากอัตราการเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศไทยได้ตกลงมาอยู่ที่ระดับร้อยละ ๓-๔ ตั้งแต่การเผชิญกับวิกฤตต้มยำกุ้ง ในปี ๒๕๔๐ โดยสามารถก้าวข้ามได้ด้วยการสร้างความมั่งคั่งผ่านกลไกขับเคลื่อนเศรษฐกิจด้วยนวัตกรรม ปัญญา เทคโนโลยี และความคิดสร้างสรรค์ (Competitive Growth Engines) เพื่อก้าวสู่ประเทศที่มีรายได้สูง เปลี่ยนจาก “ทำมากได้น้อย” เป็น “ทำน้อยได้มาก” กับดักที่ ๒ กับดักความเหลื่อมล้ำของความมั่งคั่ง (Inequality Trap) เกิดจากช่องว่างของรายได้และโอกาสของคนจนและคนรวยมากยิ่งขึ้น โดยสามารถก้าวข้ามได้ด้วยการสร้างความมั่นคงผ่านกลไกการกระจายรายได้ โอกาสและความมั่งคั่งอย่างเท่าเทียม (Inclusive Growth Engine) เน้นการปรับเปลี่ยนจาก “ความมั่งคั่งที่กระจุก” เป็น “ความมั่งคั่งที่กระจาย” ด้วยหลักคิด “เราจะเดินหน้าไปด้วยกันโดยไม่ทิ้งใครไว้ข้างหลัง” และกับดักที่ ๓ กับดักความไม่สมดุลในการพัฒนา (Imbalance Trap) เกิดจากการที่ประเทศไทยเน้นความมั่งคั่งทางเศรษฐกิจ แต่ละเลยการรักษาสิ่งแวดล้อม การสร้างสังคมที่อยู่ดีมีสุข และการยกระดับศักยภาพและภูมิปัญญามนุษย์ จนส่งผลกระทบเชิงลบในมิติต่างๆ มากมาย โดยสามารถก้าวข้ามได้ด้วยการสร้างความยั่งยืนผ่านกลไกการพัฒนาที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม (Green Growth Engine) เปลี่ยนจาก “การพัฒนาที่ไม่สมดุล” สู่ “การพัฒนาที่สมดุล”

Thailand ๔.๐ ได้กำหนดเป้าหมายการพัฒนาที่สมดุลที่ครอบคลุมใน ๔ มิติ ซึ่งสอดคล้องกับ ๑๗ เป้าหมายการพัฒนาอย่างยั่งยืน (Sustainable Development Goals) ของสหประชาชาติ (UN) ได้แก่ มิติที่ ๑ ความมั่งคั่งทางเศรษฐกิจ (Economic Wealth) เป็นระบบเศรษฐกิจที่เน้นการสร้างมูลค่า (Value-based Economy) ที่ขับเคลื่อนด้วยนวัตกรรม เทคโนโลยี และความคิดสร้างสรรค์ มิติที่ ๒ ความอยู่ดีมีสุขทางสังคม (Social Well-beings) เป็นสังคมที่เดินไปด้วยกัน ไม่ทอดทิ้งใครไว้ข้างหลัง (Inclusive Society) ด้วยการเติมเต็มศักยภาพของผู้คนในสังคมเพื่อสร้างหลักประกันความมั่นคงทางเศรษฐกิจสังคม พื้นฟูความสมานฉันท์ และความเป็นปึกแผ่นของคนในสังคมให้กลับคืนมาอีกครั้งหนึ่ง มิติที่ ๓ การยกระดับคุณค่ามนุษย์ (Human Wisdom) ด้วยการพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ในศตวรรษที่ ๒๑ ควบคู่ไปกับการเป็นคนไทย ๔.๐

ในโลกที่หนึ่ง และมิติที่ ๔ การรักษาสีสิ่งแวดล้อม (Environmental Wellness) เป็นสังคมที่น่าอยู่ มีระบบเศรษฐกิจที่สามารถปรับสภาพตามภูมิอากาศ ควบคู่ไปกับการเป็นสังคมคาร์บอนต่ำอย่างเต็มรูปแบบ

นอกจากนี้ ยังมีการกำหนดทิศทางการพัฒนาโมเดล Thailand ๔.๐ ที่ประกอบด้วย ๕ วาระขับเคลื่อนสำคัญ ได้แก่ วาระขับเคลื่อนที่ ๑ การเตรียมคนไทย ๔.๐ ให้พร้อมก้าวสู่โลกที่หนึ่ง โดยการปฏิรูปการศึกษา การสร้างโปรแกรมพัฒนาทักษะอาชีพ และการกำหนดมาตรการสนับสนุนยุทธศาสตร์ Refill (การเติม) และ Reform (การปฏิรูป) เพื่อยกระดับคนไทย ๑.๐ - ๒.๐ วาระขับเคลื่อนที่ ๒ การพัฒนาคลัสเตอร์เทคโนโลยีและอุตสาหกรรมเป้าหมาย โดยการยกระดับ ๑๐ อุตสาหกรรมแห่งอนาคตสู่ ๕ กลุ่มเทคโนโลยีและอุตสาหกรรมเป้าหมาย การกำหนดกรอบยุทธศาสตร์กำลังคนของประเทศ และการปฏิรูประบบการวิจัยเพื่อก้าวสู่ Thailand ๔.๐ วาระขับเคลื่อนที่ ๓ การบ่มเพาะผู้ประกอบการและพัฒนาเครือข่ายวิสาหกิจที่ขับเคลื่อนด้วยนวัตกรรม โดยการพัฒนเกษตรกรที่ทันสมัย (Smart Farmers) การยกระดับขีดความสามารถของ SMEs การพัฒนากลุ่มธุรกิจบริการที่มีมูลค่าสูง และการสร้างระบบนิเวศที่เอื้อต่อการบ่มเพาะ Startups วาระขับเคลื่อนที่ ๔ การเสริมสร้างความเข้มแข็งของเศรษฐกิจภายในประเทศผ่าน ๑๘ กลุ่มจังหวัด และ ๗๖ จังหวัด โดยการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานระบบตลาด และกติกาค่า การกำหนดยุทธศาสตร์และแนวทางขับเคลื่อน ๑๘ กลุ่มจังหวัด การจัดตั้ง Innovation Hub ในระดับภูมิภาค และการขับเคลื่อนแผนยุทธศาสตร์จังหวัด ๔.๐ และวาระขับเคลื่อนที่ ๕ การบูรณาการอาเซียน เชื่อมประเทศไทยสู่ประชาคมโลก โดยการผลักดันให้ประเทศไทยเป็นแหล่งการค้าและหนึ่งในศูนย์กลางธุรกิจระหว่างประเทศของเอเชีย การขับเคลื่อนเศรษฐกิจในบริบทของ CLMVT และการสร้างโมเดลการทำธุรกิจระหว่างประเทศในศตวรรษที่ ๒๑

๓.๑.๒ ระเบียงเศรษฐกิจภาคตะวันออก (Eastern Economic Corridor : EEC)

การพัฒนาพื้นที่บริเวณภาคตะวันออกของไทย เริ่มมีการดำเนินการมาราว ๔๐ ปีที่แล้ว ภายใต้โครงการพัฒนาพื้นที่บริเวณชายฝั่งภาคตะวันออก (Eastern Seaboard : ESB) โดยเน้นการสนับสนุนการลงทุนในอุตสาหกรรมพื้นฐานของประเทศ ได้แก่ อุตสาหกรรมน้ำมันและก๊าซธรรมชาติ อุตสาหกรรมปิโตรเคมี อุตสาหกรรมเหล็ก และอุตสาหกรรมป๋ย ถึงแม้ว่าภาครัฐมีการออกนโยบายการส่งเสริมการลงทุนอย่างต่อเนื่อง แต่ทว่าแนวโน้มการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศของไทยยังคงไม่สูงมากเท่าที่ควร ทั้งยังมีแนวโน้มลดลงอย่างมีนัยสำคัญในช่วง ๓ ปีที่ผ่านมา ซึ่งสวนทางกับประเทศอื่นๆ ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ที่เป็นฐานการผลิตสินค้าที่สำคัญ เช่น มาเลเซีย เวียดนาม ฟิลิปปินส์ เป็นต้น

โครงการระเบียงเศรษฐกิจภาคตะวันออก (Eastern Economic Corridor : EEC) จึงถูกยกขึ้นมาเพื่อต่อยอดและใช้เป็นเครื่องมือหนึ่งในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจของประเทศ เนื่องจากในปัจจุบันโลกมีการขับเคลื่อนด้วยระบบเศรษฐกิจฐานความรู้ (Knowledge-based Economy) มากยิ่งขึ้น กล่าวคือ อาศัยฐานความรู้เป็นตัวขับเคลื่อนการผลิต การบริการ และการกระจายสินค้า ซึ่งนำไปสู่การสร้างงานและความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจในระยะยาว ประเทศไทยจึงต้องสร้างนวัตกรรมและองค์ความรู้ใหม่เพื่อสนับสนุนอุตสาหกรรมพื้นฐานในปัจจุบันให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น อีกทั้งต้องสร้างอุตสาหกรรมใหม่เพื่อยกระดับขีดความสามารถของประเทศในอนาคตเพื่อนำไปสู่การปรับโครงสร้างทางเศรษฐกิจครั้งใหญ่

โครงการ EEC มุ่งเน้นการส่งเสริมการลงทุนใน ๑๐ อุตสาหกรรมเป้าหมายที่จะเป็นกลไกขับเคลื่อนเศรษฐกิจ (New Engine of Growth) ของประเทศในอนาคต ทั้งการเพิ่มประสิทธิภาพ ๕ อุตสาหกรรมเดิม (First S-Curve) และการสร้าง ๕ อุตสาหกรรมใหม่ (New S-Curve) ตลอดจนการพัฒนาพื้นที่เศรษฐกิจชั้นนำและเมืองนำอยู่ของเอเชีย ผ่านการผ่อนคลายกฎหมายหรือกฎระเบียบที่เป็นอุปสรรคต่อการค้าการลงทุนในพื้นที่ปกติ โดยในพื้นที่ EEC นี้ นักลงทุนจะได้รับสิทธิประโยชน์ทางภาษีและที่ไม่ใช่ทางภาษีในการส่งเสริมการลงทุนต่างๆ เป็นจำนวนมาก อีกทั้งภาครัฐจะมีการจัดสรรทรัพยากรลงในพื้นที่นี้เป็นกรณีพิเศษ อาทิ การลงทุนด้านโครงสร้างพื้นฐานอย่างต่อเนื่องทั้งด้านกายภาพและด้านการกำกับดูแล เพื่อเพิ่มความน่าดึงดูดของพื้นที่ในสายตาของนักลงทุน และการอำนวยความสะดวกในการประกอบธุรกิจ (Ease of Doing Business) แก่ผู้ประกอบการให้ได้มากที่สุด

ภาครัฐมุ่งหวังที่จะสร้างความเชื่อมั่นและดึงดูดนักลงทุนเข้าสู่เขตส่งเสริมการลงทุนครอบคลุมพื้นที่ ๓ จังหวัดภาคตะวันออก ได้แก่ ระยอง ชลบุรี และฉะเชิงเทรา ซึ่งตั้งอยู่ในจุดยุทธศาสตร์ที่ดีที่สุดของภูมิภาคอาเซียน สามารถเชื่อมโยงไปยังประเทศจีนและอินเดียที่มีประชากรจำนวนมากและมีอัตราการขยายตัวทางเศรษฐกิจสูง ขณะเดียวกันยังมีความพร้อมของโครงสร้างพื้นฐานที่สำคัญ ประกอบด้วย ท่าเรือพาณิชย์แหลมฉบัง ท่าเรืออุตสาหกรรมมาบตาพุด ทางหลวงพิเศษระหว่างเมือง (มอเตอร์เวย์) รถไฟฟ้ารางคู่ สนามบินอู่ตะเภา ทั้งยังเป็นฐานการผลิตอุตสาหกรรมที่สำคัญของประเทศ ได้แก่ อุตสาหกรรมปิโตรเคมี และอุตสาหกรรมยานยนต์และชิ้นส่วน และมีพื้นที่เพียงพอสำหรับรองรับการขยายตัวของภาคอุตสาหกรรม รวมทั้งมีเมืองพัทยาเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงระดับโลก

ภาครัฐประเมินว่าการลงทุนดังกล่าวจะทำให้เกิดการจ้างงานกว่า ๑ แสนตำแหน่งต่อปี รวมถึงการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านคมนาคมและสาธารณูปโภคที่คาดว่าจะลดรายจ่ายด้านการขนส่งและโลจิสติกส์ของประเทศกว่า ๔ แสนล้านบาทต่อปี ทั้งยังดึงดูดนักท่องเที่ยวเข้าสู่บริเวณดังกล่าวมากขึ้นกว่าเท่าตัวจากราว ๑ ล้านคนต่อปีในปัจจุบัน ซึ่งจะส่งผลให้ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ (GDP) ในอนาคตมีการเติบโตกว่าร้อยละ ๕ ต่อปี จาการร้อยละ ๓ ต่อปีในปัจจุบัน นอกจากนี้ ภาครัฐยังวางยุทธศาสตร์ให้ภาคตะวันออกกลายเป็นศูนย์กลางการผลิตและกระจายสินค้าสู่กลุ่มประเทศ CLMV ด้วยเหตุนี้โครงการ EEC จึงถูกคาดหวังให้เป็นการยกระดับ (สปริงบอร์ด) ของการลงทุนเพื่อขับเคลื่อนเศรษฐกิจไทยอย่างยั่งยืน

๓.๑.๓ สถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา ๒๐๑๙ (COVID-๑๙)

เศรษฐกิจไทยในช่วงที่ผ่านมามีแนวโน้มอ่อนแรงก่อนที่จะมีการแพร่ระบาดของ COVID-๑๙ โดยมีสาเหตุหลักมาจากสงครามการค้าระหว่างสหรัฐอเมริกาและจีน ทำให้ภาคการส่งออกของไทยได้รับผลกระทบและส่งผลกระทบต่ออัตราการขยายตัวของภาคเศรษฐกิจโดยรวม ซึ่งสะท้อนได้จากคุณภาพสินเชื่อบริการที่มีแนวโน้มลดลงต่อเนื่อง เกือบทุกอุตสาหกรรมมีส่วนของหนี้เสีย (NPL) เช่น ธุรกิจการเกษตร การผลิตทั่วไป ร้านอาหาร เป็นต้น ขณะที่แนวโน้มการปิดกิจการในภาคธุรกิจมีมากขึ้นในอุตสาหกรรมส่วนใหญ่ โดยเฉพาะอุตสาหกรรมยานยนต์และชิ้นส่วน ร้านอาหาร และการสื่อสาร นอกจากนี้ หลายธุรกิจมีสภาพคล่องไม่มากก่อนเข้าสู่ช่วงวิกฤต โดยมากกว่าครึ่งของจำนวนธุรกิจทั้งหมดมีก้นเงินทางการเงิน (Cash Buffer) น้อยกว่า ๙๐ วัน ซึ่งหากไม่มีรายได้เกิน ๓ เดือน

ธุรกิจเงินคงจะไม่สามารถชำระค่าใช้จ่ายประจำได้ นำไปสู่การปลดคนงาน การผัดนัดชำระหนี้ จนถึงการปิดกิจการ โดยธุรกิจที่มีสภาพคล่องน้อยที่สุด คือ ร้านอาหารและโรงแรม

เมื่อเกิดการแพร่ระบาดของ COVID-19 ตั้งแต่ต้นปี ๒๕๖๓ ภาคการท่องเที่ยวเป็นภาคส่วนที่ได้รับผลกระทบรุนแรงมากที่สุด ดังจะเห็นได้จากนักท่องเที่ยวต่างชาติที่หายไปเป็นจำนวนมาก โดยในระยะแรกจำนวนนักท่องเที่ยวต่างชาติจะเริ่มฟื้นตัวอย่างช้าๆ จากการที่ภาครัฐออกใบอนุญาตให้นักท่องเที่ยวจากบางประเทศที่มีจำนวนผู้ติดเชื้อใหม่น้อยสามารถเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทยได้ (Travel Bubble) โดยคาดว่าจำนวนนักท่องเที่ยวต่างชาติจะฟื้นตัวจนถึงระดับเทียบเท่ากับปี ๒๕๖๒ ได้ในปี ๒๕๖๕ และกลับมาขยายตัวได้หลังจากนั้น ขณะที่สายการบินสัญชาติไทยจะใช้เวลาฟื้นตัวนานจากรายได้ที่ลดลงไปค่อนข้างสูง และผลกระทบจากการลดจำนวนเครื่องบินลงบางส่วน ซึ่งทำให้สายการบินของไทยต้องใช้ระยะเวลานานขึ้นในการเพิ่มจำนวนเที่ยวบินและพนักงานให้มีปริมาณการให้บริการใกล้เคียงกับระดับเดิม รวมทั้งธุรกิจโรงแรมจะมีรายได้หดตัวลง ซึ่งที่ผ่านมาได้มีการปรับตัวเพื่อสร้างกระแสเงินสดมาหล่อเลี้ยงธุรกิจในช่วงที่ไม่มีนักท่องเที่ยว และต้องปรับรูปแบบการให้บริการเมื่อมีมาตรการผ่อนคลายเป็นสร้างความมั่นใจแก่ผู้เข้าพักและสนับสนุนมาตรการเว้นระยะห่างทางสังคม (Social Distancing)

มาตรการปิดเมือง (Lockdown) ส่งผลให้เกิดการชะงักของรายได้ในกลุ่มธุรกิจที่ถูกสั่งปิด โดยธุรกิจค้าปลีกที่ได้รับผลกระทบมาก คือ ธุรกิจในกลุ่มสินค้าที่ไม่จำเป็น (สินค้าแฟชั่น เฟอร์นิเจอร์ เครื่องใช้ไฟฟ้า) ที่ผู้บริโภคปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการใช้จ่ายอย่างระมัดระวังมากขึ้น ขณะที่ธุรกิจในกลุ่มสินค้าอุปโภคบริโภคได้รับผลกระทบค่อนข้างจำกัด และแม้ว่าในช่วงปิดเมืองผู้บริโภคจะหันมาซื้อสินค้าออนไลน์มากขึ้นอย่างเห็นได้ชัด หากแต่ยังมีสัดส่วนค่อนข้างน้อยเพียง ร้อยละ ๒-๓ ของมูลค่าตลาดค้าปลีกโดยรวม ส่งผลให้ภาพรวมของธุรกิจค้าปลีกยังมีแนวโน้มหดตัว นอกจากนี้ ธุรกิจร้านอาหารได้รับผลกระทบอย่างมากจากการไม่อนุญาตให้รับประทานอาหารภายในร้าน และแม้ว่าร้านอาหารจะมีการปรับตัวโดยหันมาขายสินค้าผ่านช่องทางออนไลน์มากขึ้น แม้ว่ายอดขายจากช่องทางบริการจัดส่งถึงที่ (Delivery) และบริการส่งกลับบ้าน (Takeaway) จะมีสัดส่วนเพิ่มขึ้น แต่ยังไม่เพียงพอที่จะชดเชยยอดขายจากหน้าร้านที่ปรับลดลงมาก การฟื้นตัวจึงจะเป็นไปอย่างช้าๆ จากการที่เริ่มมีการผ่อนคลามาตรการลงแล้ว แต่ผู้ประกอบการยังมีข้อจำกัดที่ต้องดำเนินธุรกิจตามมาตรการเว้นระยะห่างทางสังคม (Social Distancing) ทั้งนี้ หากกำลังซื้อและความเชื่อมั่นของผู้บริโภคเริ่มกลับมา คาดว่า ธุรกิจร้านอาหารน่าจะกลับมาฟื้นตัวสู่ระดับก่อนเข้าสู่ช่วงวิกฤตได้ในปี ๒๕๖๕

สินค้าส่งออกที่ได้รับผลกระทบค่อนข้างน้อยจากวิกฤตครั้งนี้และมีโอกาสฟื้นตัวกลับสู่ภาวะปกติได้เร็วกว่าสินค้ากลุ่มอื่น คือ อาหารและสินค้าเกษตรแปรรูป เนื่องจากเป็นสินค้าที่มีความจำเป็นต่อการดำรงชีพและเป็นที่ต้องการจากตลาดโลกมากขึ้นในช่วงที่เกิดวิกฤต ขณะที่กลุ่มสินค้าที่ได้รับผลกระทบค่อนข้างรุนแรง ส่วนใหญ่จะอยู่ในกลุ่มสินค้าขั้นกลางสำหรับป้อนเข้าสู่ห่วงโซ่อุปทานการผลิตอีกทอดหนึ่ง เช่น อุปกรณ์และส่วนประกอบยานยนต์ ผลิตภัณฑ์ยางพาราแปรรูป เม็ดพลาสติก เป็นต้น ซึ่งเป็นผลมาจากการหยุดชะงักของห่วงโซ่อุปทาน (Supply Chain Disruption) นอกจากนี้ ธุรกิจขนส่งได้รับผลกระทบจากมาตรการปิดเมืองเช่นกัน ส่งผลให้การให้บริการหยุดชะงัก มีการบังคับใช้มาตรการศุลกากรและตรวจคัดกรอง ณ จุดผ่านแดนที่เข้มงวดจึงเกิดความแออัดและล่าช้า เกิดการ

ขาดแคลนวัตถุดิบชั้นกลางที่ต้องนำเข้าจากต่างประเทศ รวมทั้งปริมาณการจำหน่ายน้ำมันเชื้อเพลิงที่ลดลง เนื่องจากผู้อยู่บ้านมากขึ้น มาตรการกักตัว และการทำงานที่บ้าน ทำให้การขนส่งสินค้าและการเดินทางลดลง

การแพร่ระบาดของ COVID-19 และการใช้มาตรการปิดเมืองที่เข้มงวด ส่งผลให้กิจกรรมทางเศรษฐกิจหดตัวรุนแรง อย่างไรก็ตามหลังภาครัฐออกมาตรการการเงินและการคลังขนาดใหญ่ที่จะเข้ามาช่วยพยุงเศรษฐกิจ และเริ่มมีการทยอยเปิดเมือง กิจกรรมทางเศรษฐกิจเริ่มมีการฟื้นตัวจากจุดต่ำสุดแต่ยังต่ำกว่าช่วงก่อนวิกฤต การฟื้นตัวของเศรษฐกิจไทยจะมีลักษณะเป็น U-shape ไปอย่างค่อยเป็นค่อยไป (U-shape) บนสมมติฐานที่ว่าไม่มีการระบาดรอบสองที่รุนแรง โดยในที่สุดจะมีอัตราการเติบโตใกล้เคียงกับก่อนวิกฤต ผู้บริโภคจะยังระมัดระวังในการใช้จ่ายและมีพฤติกรรมบริโภคที่เปลี่ยนไป รวมถึงการลงทุนภาคเอกชนที่จะถูกกดดันจากยอดขายที่ยังฟื้นตัวไม่เต็มที่ บดบังที่เปราะบางมากขึ้น และความไม่แน่นอนในระดับสูง

๓.๑.๔ การเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุ (Aging Society)

ประเทศไทยได้ก้าวเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุ (Aging Society) ตั้งแต่ปี ๒๕๕๓ เนื่องจากมีประชากรที่มีอายุ ๖๐ ปีขึ้นไป มากกว่า ๑ ใน ๑๐ ของประชากรทั้งหมด และคาดว่าประเทศไทยจะก้าวเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุโดยสมบูรณ์ (Complete Aged Society) ในปี ๒๕๖๔ เมื่อมีสัดส่วนประชากรผู้สูงอายุถึง ๑ ใน ๕ ของประชากรทั้งหมด และก้าวเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุระดับสุดยอด (Super Aged Society) ในปี ๒๕๗๘ โดยประมาณการว่าจะมีประชากรผู้สูงอายุเพิ่มเป็น ร้อยละ ๓๐ ของจำนวนประชากรทั้งหมด

การเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุของประเทศไทยนั้น อาจกล่าวได้ว่ามีผลมาจากการเปลี่ยนแปลงของประชากรที่สำคัญ ๒ ประการ คือ การลดภาวะการเกิดหรือภาวะเจริญพันธุ์ของประเทศ จากความสำเร็จของนโยบายวางแผนครอบครัวที่เน้นการคุมกำเนิด ตั้งแต่ปี ๒๕๑๓ ดังจะเห็นได้จากผู้หญิงไทยคนหนึ่งมีบุตรโดยเฉลี่ยประมาณ ๒ คน เมื่อ ๒๐ ปีที่แล้ว เหลือเพียงประมาณ ๑.๒ คน ในปัจจุบัน และการลดภาวะการตายในกลุ่มเด็กและวัยแรงงาน ในช่วง ๒๐ ปีที่ผ่านมา ด้วยพัฒนาการทางการแพทย์และระบบสาธารณสุข ส่งผลให้ประชากรไทยมีอายุยืนยาวขึ้นเป็นลำดับ จากปัจจัยทั้ง ๒ ประการนี้ส่งผลให้ประเทศไทยก้าวสู่สังคมผู้สูงอายุอย่างรวดเร็ว ซึ่งการเปลี่ยนแปลงนี้ไม่ใช่เพียงแค่การเพิ่มจำนวนและสัดส่วนของประชากรสูงอายุเท่านั้น แต่ยังกระทบโครงสร้างทางอายุของประชากรทั้งหมด ส่งผลให้ทั้งจำนวนและสัดส่วนของประชากรวัยเด็กและวัยแรงงานมีแนวโน้มลดลงตามลำดับ

การขาดหลักประกันทางรายได้ของคนไทยส่วนใหญ่ และการขาดการส่งเสริมด้านการออมอย่างจริงจัง ส่งผลให้ผู้สูงอายุจำนวนมากยังคงต้องพึ่งพารายได้จากบุตรเป็นหลัก แม้จะมีเบี้ยยังชีพที่จัดสรรให้ครอบครัวผู้สูงอายุมากขึ้น แต่ยังไม่เพียงพอที่จะเป็นแหล่งรายได้หลักในการดำรงชีวิต ในอนาคตการพึ่งพารายได้จากบุตรจะยิ่งยากมากขึ้น เนื่องจากผู้สูงอายุรุ่นต่อไปมีบุตรน้อยลงมาก ในขณะเดียวกันภาวะความเหลื่อมล้ำทางเศรษฐกิจและการกระจุกตัวของการพัฒนา จะบีบบังคับให้คนในวัยแรงงานต้องออกนอกพื้นที่ไปทำงานในเมืองหรือต่างถิ่น ทิ้งให้ผู้สูงอายุต้องอยู่กันตามลำพัง หรือต้องแบกรับภาระในการเลี้ยงดูบุตรของคนในวัยแรงงานที่ทิ้งไว้ให้สภาพการณ์ดังกล่าวเป็นประเด็นท้าทายต่อทั้งคุณภาพชีวิตผู้สูงอายุและเด็ก ซึ่งอยู่ในวัยที่ต้องการการดูแลและพัฒนาศักยภาพอย่างถูกต้องเหมาะสม

สำหรับคนในวัยแรงงานนั้นมีเพียงส่วนน้อยที่เป็นแรงงานในระบบที่มีหลักประกันรายได้ในยามสูงอายุจากระบบประกันสังคม แรงงานส่วนใหญ่อีกกว่า ๒๕ ล้านคน เป็นแรงงานนอกระบบที่ยังไม่มีหลักประกันใดๆ ทั้งสิ้นในยามสูงอายุ รายได้หลังเกษียณจึงไม่เพียงพอต่อการดำรงชีพ อย่างไรก็ตาม แม้ว่าประชากรไทยจะมีอายุยืนยาวขึ้น แต่กลับพบว่าผู้สูงอายุต้องเผชิญกับการเจ็บป่วยด้วยโรคเรื้อรังและตกอยู่ในภาวะทุพพลภาพเพิ่มขึ้น หากปล่อยให้เป็นเช่นนี้จะส่งผลกระทบต่อทั้งตัวผู้สูงอายุเอง ครอบครัว รวมถึงภาครัฐที่จะต้องจัดสรรงบประมาณจากภาษีของคนในวัยแรงงานจำนวนมหาศาลเพื่อเป็นค่าใช้จ่ายในการดูแลสุขภาพหรือสวัสดิการต่างๆ

การเปลี่ยนแปลงโครงสร้างประชากรเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุของประเทศไทยเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ และเป็นวาระเร่งด่วนที่ต้องให้ความสำคัญ เนื่องจากได้ส่งผลกระทบอย่างกว้างขวางทั้งในระดับมหภาค ได้แก่ ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ (GDP) รายได้ต่อหัวประชากร (GDP per capita) การออม การลงทุน งบประมาณ ผลิตภาพแรงงานและการจ้างงาน และในระดับจุลภาค ได้แก่ ผลกระทบต่อตลาดผลิตภัณฑ์และบริการด้านต่างๆ โดยเฉพาะด้านการเงินและด้านสุขภาพ การเตรียมพร้อมเพื่อรับการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวต้องเริ่มตั้งแต่บัดนี้ เนื่องจากมาตรการดังกล่าวล้วนต้องใช้เวลา และแม้ว่าภาครัฐจะมีมาตรการต่างๆ ออกมามากมาย แต่เป็นไปในรูปแบบของการตั้งรับ ซึ่งอาจไม่สามารถรับมือกับความท้าทายต่างๆ ที่เกิดขึ้นได้อย่างเหมาะสมและทันสถานการณ์ ภาครัฐจึงควรดำเนินการในเชิงรุกมากขึ้น โดยมีการบูรณาการการทำงานระหว่างหน่วยงาน เพื่อเป็นการเตรียมความพร้อมของระบบเศรษฐกิจ สังคม และสาธารณสุข อันจะทำให้สามารถเผชิญหน้ากับสถานการณ์ต่างๆ และก้าวเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุได้อย่างราบรื่นและยั่งยืน

๓.๑.๕ ความเหลื่อมล้ำในสังคมไทย

ในช่วง ๒๕ ปีที่ผ่านมา ประเทศไทยมีอัตราการเติบโตทางเศรษฐกิจเพิ่มขึ้นต่อเนื่อง โดยมีอัตราการขยายตัว เฉลี่ยร้อยละ ๔.๓ ต่อปี ขณะเดียวกันก็มีเสียงสะท้อนปัญหาความเหลื่อมล้ำ จนมีการกล่าวถึงวาทกรรม “รวยกระจุก จนกระจาย” กันอย่างแพร่หลาย ความเหลื่อมล้ำได้ถูกยกขึ้นมาเป็นประเด็นด้านเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง และถูกนำมาวิพากษ์วิจารณ์การแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจของภาครัฐ ความเหลื่อมล้ำมีมุมมองได้หลากหลายด้าน ทั้งความเหลื่อมล้ำด้านทรัพย์สิน ด้านรายได้ ด้านโอกาส และด้านคุณภาพชีวิต ซึ่งระดับความเหลื่อมล้ำในแต่ละด้าน มีทั้งด้านที่เพิ่มขึ้นและด้านที่ลดลง นอกจากนี้ การประเมินระดับของความเหลื่อมล้ำมีการใช้มาตรวัดที่หลากหลาย ประกอบกับความครบถ้วนแม่นยำของข้อมูลโดยเฉพาะมูลค่าสินทรัพย์ของแต่ละครัวเรือนไทยทั่วทั้งประเทศยังเป็นประเด็นที่ถกเถียงกันอยู่เสมอ ดังนั้น จึงอาจเห็นผลการประเมินความเหลื่อมล้ำของเศรษฐกิจไทยที่ต่างกันได้ ซึ่งทำให้สังคมไทยยังมีความเข้าใจต่อความเหลื่อมล้ำไม่ตรงกัน

ข้อมูลจากสำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติชี้ว่า ในช่วง ๕ ปีที่ผ่านมา ความเหลื่อมล้ำด้านรายได้ของไทยลดลง สะท้อนจากดัชนีชี้วัดความเหลื่อมล้ำทางรายได้หรือสัมประสิทธิ์ความไม่เสมอภาค (Gini Coefficient) ด้านรายได้มีแนวโน้มดีขึ้น โดยค่าปรับลดลงจากร้อยละ ๔๖ ในปี ๒๕๓๔ เหลือร้อยละ ๓๘ ในปี ๒๕๔๘ สอดคล้องกับสัดส่วนครัวเรือนยากจนที่ลดลงจากร้อยละ ๖๑ ของจำนวนครัวเรือนทั้งหมดในปี ๒๕๔๑ เหลือร้อยละ ๑๘ ในปี ๒๕๕๐ และเหลือร้อยละ ๒ ในปี ๒๕๕๘

เมื่อเปรียบเทียบความเหลื่อมล้ำด้านรายได้ระหว่างภูมิภาค พบว่า ในปี ๒๕๕๘ ความเหลื่อมล้ำด้านรายได้ทุกภูมิภาคอยู่ในระดับปานกลาง โดยภาคใต้ขยายแดนมีความเหลื่อมล้ำด้านรายได้สูงที่สุดและมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น รองลงมาคือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคใต้ ภาคกลาง ภาคตะวันออก ตามลำดับ และภาคเหนือที่มีความเหลื่อมล้ำด้านรายได้ต่ำที่สุด โดยสาเหตุของความเหลื่อมล้ำด้านรายได้แต่ละภูมิภาคมีความรุนแรงมากน้อยต่างกัน ส่วนหนึ่งเกิดจากปัจจัยพื้นฐานฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวตั้งแต่กำเนิด ซึ่งจะส่งผลต่อการได้รับโอกาสในการพัฒนาทักษะความรู้และโอกาสในการประกอบอาชีพเพื่อหารายได้ให้กับตนเองและครอบครัวไม่เท่าเทียมกัน รวมทั้งปัจจัยด้านโครงสร้างเศรษฐกิจในแต่ละภูมิภาคและปัจจัยด้านทรัพยากรธรรมชาติที่เอื้อต่อการพัฒนาเศรษฐกิจในแต่ละภูมิภาคมีความแตกต่างกัน จึงทำให้ประชากรในแต่ละภูมิภาคได้รับประโยชน์จากการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมไม่เท่าเทียมกัน

แม้ความเหลื่อมล้ำด้านรายได้ของไทยจะปรับลดลง แต่ความเหลื่อมล้ำทางด้านรายได้ของไทยยังอยู่ในระดับสูงเมื่อเทียบกับหลายประเทศ ระดับความไม่เสมอภาคของไทยสูงเป็นอันดับที่ ๒๕ จาก ๑๐๗ ประเทศทั่วโลก สูงกว่าเวียดนาม (อันดับที่ ๒๘) สิงคโปร์ (อันดับที่ ๓๖) อาร์เจนตินา (อันดับที่ ๔๕) ญี่ปุ่น (อันดับที่ ๘๗) อีกทั้งความแตกต่างของรายได้ โดยเฉลี่ยระหว่างกลุ่มประชากรหัวแถวที่มีรายได้สูงที่สุดร้อยละ ๒๐ และกลุ่มประชากรท้ายแถว ที่มีรายได้ต่ำที่สุดร้อยละ ๒๐ สูงถึง ๑๐.๓ เท่าในปี ๒๕๕๘ และกลุ่มรายได้สูงสุดมีรายได้รวมกันมากกว่าครึ่งหนึ่งของประชากรทั้งหมด หากพิจารณาในมิติของจำนวนคนจนพบว่า กว่าร้อยละ ๕๐ ของคนจนทั้งประเทศอยู่ในภาคการเกษตร ซึ่งยังไม่มีแนวโน้มที่ดีขึ้นมากนัก ส่วนหนึ่งเป็นผลจากรายได้เกษตรที่ขยายตัวต่ำตามราคาสินค้าเกษตรหลักที่มีแนวโน้มลดลงตามราคาตลาดโลก รวมถึงจากความผันผวนของสภาพภูมิอากาศ

ความเหลื่อมล้ำด้านอื่นๆ ยังคงอยู่ในระดับสูงหรือปรับเพิ่มขึ้น โดยความเหลื่อมล้ำด้านความมั่งคั่งของไทยเพิ่มขึ้นร้อยละ ๒.๕ ต่อระยะเวลา ๕ ปีที่ผ่านมา (ปี ๒๕๕๖-๒๕๖๑) และติดเป็นลำดับที่ ๑๐ ของประเทศที่มีความเหลื่อมล้ำด้านความมั่งคั่งสูงที่สุดจากทั้งหมด ๑๐๗ ประเทศทั่วโลก ความเหลื่อมล้ำในด้านโอกาสยังอยู่ในระดับสูง พิจารณาจากการเข้าถึงคอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตของครัวเรือน การสำรวจในปี ๒๕๖๐ พบว่าครัวเรือนไทยที่สามารถเข้าถึงคอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตมีสัดส่วนเพียงร้อยละ ๒๔.๘ และ ๖๔.๔ ตามลำดับ โดยอัตราการเข้าถึงสิ่งจำเป็นนี้แตกต่างกันตามรายได้ของครัวเรือน นอกจากนี้ ยังคงเห็นความเหลื่อมล้ำด้านโอกาสทางการศึกษาในเชิงพื้นที่ซึ่งพิจารณาจากระดับคะแนน PISA ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาที่แยกตามภูมิภาค พบว่าคะแนนของนักเรียนจากพื้นที่กรุงเทพมหานครและปริมณฑลสูงกว่าพื้นที่อื่นๆ อาทิ ภาคเหนือตอนบน ภาคใต้ ภาคตะวันตก และภาคอีสานตอนล่างอย่างมีนัยสำคัญในทุกสาขาวิชา ซึ่งความเหลื่อมล้ำด้านโอกาสส่งผลให้ความเหลื่อมล้ำด้านรายได้มีแนวโน้มที่จะทวีความรุนแรงขึ้นได้ในอนาคต

๓.๑.๖ สถานการณ์ฝุ่นละอองที่มีขนาดเล็กกว่า ๒.๕ ไมครอน (PM ๒.๕)

ฝุ่น PM ๒.๕ คือ ฝุ่นละอองที่มีเส้นผ่านศูนย์กลางไม่เกิน ๒.๕ ไมครอน มีขนาดประมาณเล็กกว่าเส้นผ่านศูนย์กลางของเส้นผมมนุษย์ถึง ๒๐ เท่า จึงสามารถเข้าไปถึงถุงลมในปอดได้ โดยมีแหล่งกำเนิดจากการคมนาคมและขนส่ง การเผาในที่โล่ง การเผาเชื้อเพลิงในโรงงานอุตสาหกรรมและโรงไฟฟ้า การก่อสร้าง ภาคครัวเรือน (การใช้ฟันและถ่านหุงต้มอาหาร) และหมอกควันข้ามแดน โดยฝุ่น PM ๒.๕ มีผลต่อสุขภาพของมนุษย์โดยเฉพาะ

กลุ่มเสี่ยง ได้แก่ เด็ก ผู้สูงอายุ ผู้ป่วยที่มีโรคประจำตัว และสตรีมีครรภ์ โดยส่งผลกระทบต่อและระบบทางเดินหายใจ เกิดการบาดเจ็บหรืออักเสบ ไวต่อการติดเชื้อระบบทางเดินหายใจ และทำให้อาการหอบหืดมากขึ้น ทั้งนี้ ยังส่งผลกระทบต่ออัตราการหายใจ เนื่องจากสมรรถภาพการแลกเปลี่ยนออกซิเจนลดลง เพิ่มความเสี่ยงต่ออาการหัวใจวาย และมีผลต่อปริมาณเซลล์ในโลหิต นอกจากนี้ ฝุ่นละอองที่หายใจเข้าไปหรือบางส่วนของผู้คนละอองที่ละลายได้นั้น จะถูกดูดซึมและเข้าสู่ระบบไหลเวียนโลหิต และมีผลต่อระบบประสาทอัตโนมัติที่ควบคุมการทำงานของหัวใจและระบบไหลเวียนโลหิต และจากรายงานผลการศึกษาศึกษาขององค์การอนามัยโลก (WHO) พบว่า ฝุ่น PM ๒.๕ เพิ่มความเสี่ยงต่อการเป็นโรคซึมเศร้าและอัตราการฆ่าตัวตายสูงขึ้นอีกด้วย

ประเทศไทยมี ๔ พื้นที่ที่ประสบปัญหาฝุ่นละอองเกินค่ามาตรฐานเป็นประจำทุกปีหรือพื้นที่เสี่ยง ปัญหาฝุ่นละอองในช่วงวิกฤต ได้แก่ (๑) พื้นที่ ๙ จังหวัดภาคเหนือ (เชียงใหม่ แม่ฮ่องสอน ลำพูน ลำปาง เชียงราย พะเยา แพร่ น่าน ตาก) สาเหตุหลักมาจากการเผาในที่ป่าและการเผาวัสดุทางการเกษตรในที่โล่ง หมอกควันข้ามแดน ภูมิประเทศที่เป็นแอ่งกระทะล้อมรอบด้วยภูเขาสูงทำให้หมอกควันสะสม และสภาพภูมิอากาศที่นิ่งทำให้หมอกควันไม่กระจายตัวจึงแขวนลอยได้นาน (๒) พื้นที่บริเวณหน้าพระลาน จังหวัดสระบุรี สาเหตุหลักมาจากพื้นที่มีการประกอบกิจการโรงโม่บดย่อยหิน เหมืองหิน โรงงานปูนซีเมนต์ โรงงานปูนขาว โรงแต่งแร่ และกิจกรรมที่เกี่ยวข้อง เช่น การจราจร การบรรทุกขนส่ง ในพื้นที่เป็นจำนวนมาก (๓) พื้นที่ภาคใต้ สาเหตุหลักมาจากหมอกควันข้ามแดนจากการเผาป่าพรุนเกาะสุมาตราและเกาะบอร์เนียวในประเทศอินโดนีเซีย (๔) พื้นที่กรุงเทพมหานครและปริมณฑล สาเหตุหลักมาจากยานพาหนะที่ใช้เครื่องยนต์ดีเซล โรงงานอุตสาหกรรม และการเผาในที่โล่ง ประกอบกับสภาพอุตุนิยมวิทยาที่ไม่เอื้อต่อการกระจายตัวของฝุ่นละออง จึงเกิดการสะสมของฝุ่นละอองในบรรยากาศและมีปริมาณเพิ่มสูงขึ้น

ฝุ่น PM ๒.๕ ไม่เพียงสร้างผลกระทบต่อสุขภาพของประชาชนเท่านั้น แต่ยังสร้างความเสียหายให้กับเศรษฐกิจไทยอีกด้วย ดังจะเห็นได้จากค่าเสียโอกาสด้านสุขภาพ เนื่องจากประชาชนต้องเสียค่ารักษาพยาบาล ค่าหน้ากากอนามัย และค่าเครื่องฟอกอากาศ โดยกว่าร้อยละ ๗๕ เป็นค่ารักษาพยาบาล ค่าเสียโอกาสด้านการท่องเที่ยว เนื่องจากนักท่องเที่ยวต่างชาติบางส่วนยกเลิกหรือชะลอการเดินทางมายังประเทศไทยในช่วงเวลาที่มีมลพิษทางอากาศรุนแรง โดยเฉพาะช่วงเดือนธันวาคมถึงมีนาคมที่มีระดับมลพิษทางอากาศสูงในหลายพื้นที่ และเป็นช่วงเดียวกับฤดูกาลท่องเที่ยวชาวตะวันตกและเอเชีย รวมทั้งค่าเสียโอกาสของภาคธุรกิจอื่น เช่น ร้านอาหาร ช่างทาง สวนอาหาร ร้านค้าปลีก ตลาดนัด เป็นต้น ซึ่งได้รับผลกระทบจากการที่ประชาชนปรับเปลี่ยนพฤติกรรม การดำเนินชีวิต เพื่อหลีกเลี่ยงหรือป้องกันการเผชิญหน้ากับมลพิษ

ฝุ่น PM ๒.๕ ได้ส่งผลกระทบโดยตรงต่อสิ่งแวดล้อม เศรษฐกิจ และสุขภาพของประชาชนมีแนวโน้มที่จะขยายตัวเป็นปัญหาสำคัญไปยังจังหวัดข้างเคียงในภูมิภาคด้วย รัฐบาลจึงได้กำหนดให้การแก้ไขปัญหาผลกระทบด้านฝุ่นละอองเป็นวาระแห่งชาติ เพื่อใช้เป็นแนวทางปฏิบัติในการดำเนินการแก้ไขปัญหาฝุ่นละอองในภาพรวมของประเทศและในพื้นที่วิกฤตให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและมีประสิทธิผล โดยบูรณาการทำงานร่วมกันทุกภาคส่วน ทั้งภาครัฐ เอกชน และประชาชน ให้เข้ามามีส่วนร่วมรับผิดชอบใน ๓ มาตรการ ได้แก่ (๑) การเพิ่มประสิทธิภาพในการบริหารจัดการเชิงพื้นที่ (๒) การป้องกันและลดการเกิดมลพิษที่ต้นทาง (แหล่งกำเนิด) และ (๓) การเพิ่ม

ประสิทธิภาพการบริหารจัดการมลพิษ อย่างไรก็ตาม ความสำเร็จของการแก้ไขปัญหาฝุ่นละอองจะเกิดผลได้ขึ้นอยู่กับ การรับรู้ปัญหาอย่างตรงจุดด้วย Big Data เพื่อให้การวางแผนและสร้างมาตรการแก้ไขปัญหาฝุ่นละอองได้อย่าง แม่นยำ การสื่อสารให้ประชาชนรับรู้ถึงผลได้และผลเสีย เพื่อสร้างความกดดันทางสังคมให้คนที่สร้างปัญหาและ ได้ประโยชน์จากปัญหานี้เกิดสำนึกความรับผิดชอบต่อส่วนรวม ตลอดจนการร่วมกันของหน่วยงานที่รับผิดชอบ บูรณาการการแก้ปัญหาทั้งระบบอย่างจริงจังและต่อเนื่อง

๓.๒ สถานการณ์การเปลี่ยนแปลงภายนอกประเทศ

๓.๒.๑ Digital Disruption และ Digital Transformation

ในยุคปัจจุบันโลกกำลังเผชิญกับสภาวะที่เรียกว่า Digital Disruption หรือการเปลี่ยนแปลงแบบฉับพลันทันที่ด้วยเทคโนโลยีดิจิทัล (Digital Technology) ที่ถูกพัฒนาขึ้นอย่างรวดเร็วกว่าความสามารถที่จะปรับตัวตามได้ทันจนถึงจุดที่สร้างนวัตกรรมใหม่ให้เกิดขึ้น ซึ่งเป็นได้ทั้งผลิตภัณฑ์ แพลตฟอร์ม หรือโมเดล และเกิดผลกระทบต่อมูลค่าของสินค้าและบริการเดิมที่มีในตลาด ทำให้ทุกภาคส่วนเกิดการหยุดชะงัก ทั้งภาคธุรกิจ อุตสาหกรรม การเงินและการธนาคาร สื่อสิ่งพิมพ์ ตลอดจนด้านการศึกษา จึงต้องปรับตัวให้องค์กรนั้นอยู่รอด ก้าวทันต่อการเปลี่ยนแปลง และสามารถดำเนินธุรกิจต่อไปได้ ผ่านการบริหารจัดการด้วยเทคโนโลยีรูปแบบต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นระบบ Cloud, Big Data, Internet of Things (IoT), Robotics, Machine Learning, AI และอื่นๆ เพื่อนำมาเป็นเครื่องมือในการดำเนินธุรกิจ ซึ่งถือเป็นกระบวนการที่นำเอาเทคโนโลยีดิจิทัลเข้ามาปรับใช้กับทุกส่วนของธุรกิจ หรือที่เรียกว่า Digital Transformation โดยทำให้เกิดความเปลี่ยนแปลงตั้งแต่รากฐานไปจนถึงกระบวนการทำงาน สินค้าและบริการ การตลาด วัฒนธรรมองค์กร การกำหนดเป้าหมายการเติบโตในอนาคต เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันให้กับองค์กรได้ดียิ่งขึ้น

เทคโนโลยีดิจิทัลได้เข้ามามีบทบาทในการเปลี่ยนแปลงของโลกในหลายมิติ ทั้งการเปลี่ยนแปลงความต้องการของตลาด (Transformation of Market Demand) โดยทำให้เกิดความต้องการซื้อสินค้าหรือบริการที่เกิดขึ้นใหม่มากกว่าที่มีอยู่และเคยเป็นที่ต้องการดั้งเดิม เช่น การเลิกผลิตฟิล์มสีของ Kodak เนื่องจากการเข้ามาของกล้องดิจิทัล การเดินทางโดยใช้บริการ Ride-hailing ที่ได้รับความนิยมมากขึ้นกว่ารถแท็กซี่ เป็นต้น รวมถึงการเปลี่ยนแปลงการซื้อขายและชำระเงิน (Transformation of Shopping and Purchase) ที่แต่เดิมการซื้อขายจะต้องอิงกับเวลาและสถานที่ ต้องจ่ายเงินสดเพื่อแลกกับสินค้าหรือบริการ แต่ในปัจจุบันได้ลบข้อจำกัดในเรื่องดังกล่าวไป โดยสามารถซื้อขายผ่าน e-Market Place และการชำระเงินผ่านระบบดิจิทัลที่ทำให้การใช้จ่ายเป็นไปได้ง่ายขึ้น ตลอดจนการเปลี่ยนแปลงการสื่อสาร (Transformation of Communication) ทำให้เกิดการเปลี่ยนวิธีการหรือวิถีคิดที่ใช้ในการสื่อสารให้ต่างไปจากเดิม เช่น ในอดีตผู้คนจะโทรศัพท์เพื่อพูดคุยกันแบบตัวต่อตัว แต่ในปัจจุบันนิยมใช้การส่งข้อความมากกว่า หรือผู้คนมักไม่เปิดเผยภาพส่วนตัวทางออนไลน์ แต่เมื่อมาถึงยุคเฟื่องฟูของสื่อสังคมออนไลน์ที่ผู้คนมักจะบันทึกเหตุการณ์ประจำวันในชีวิตด้วยสื่อต่างๆ ทั้งภาพ วิดีโอ และข้อความ ทั้งในลักษณะบุคคลต่อบุคคล หรือเจ้าของธุรกิจใช้สื่อสารกับลูกค้าของตนเอง

กระบวนการ Digital Transformation แท้จริงแล้วไม่มีสูตรตายตัวและแต่ละองค์กรอาจใช้เวลาไม่เท่ากัน ขึ้นอยู่กับปัจจัยและข้อจำกัดที่แตกต่างกัน ทั้งยังเป็นการกระโดดเข้าสู่เทคโนโลยีใหม่ ซึ่งมีต้นทุนที่ค่อนข้างสูงและไม่รับประกันความสำเร็จ หลายธุรกิจประสบความล้มเหลวซึ่งส่วนใหญ่ยังขาดปัจจัยพื้นฐานสำคัญประกอบด้วย (๑) ความชัดเจน โดยผู้นำองค์กรจะต้องแสดงให้เห็นถึงความสำคัญของเทคโนโลยีดิจิทัลที่มีต่อธุรกิจนั้นๆ (๒) ความเร่งด่วน โดยการตระหนักว่าธุรกิจสามารถดำเนินต่อไปได้นานเพียงใดหากไม่ปรับตัว (๓) การวางแผนที่เหมาะสมและเป็นระบบ และ (๔) การปฏิบัติที่ต้องสอดคล้องกับสภาพความเป็นจริงของธุรกิจ

อาจกล่าวได้ว่า Digital Disruption และ Digital Transformation เป็นปรากฏการณ์หนึ่งที่เข้ามาปฏิวัติโลกในยุคปัจจุบันให้เปลี่ยนแปลงไปไม่น้อย บางส่วนถูกมองว่าเป็นโอกาสในการพัฒนาสิ่งใหม่ๆ ในขณะที่อีกส่วนหนึ่งมองว่าเป็นการทำให้โครงสร้างเศรษฐกิจและสังคมแบบดั้งเดิมถูกทำลายลง ทั้งความสามารถในการแข่งขันขององค์กรที่แตกต่างไปจากเดิม ผลกระทบจากเทคโนโลยีใหม่ๆ ที่ถาโถมเข้ามาโดยตลอด และพฤติกรรมของผู้บริโภคปรับเปลี่ยนไปจากอดีต ส่งผลให้การดำเนินธุรกิจรูปแบบเดิมที่ไม่สามารถปรับตัวได้ทันจะได้รับผลกระทบมากกว่าที่คาดการณ์ไว้ อาจเกิดการแย่งส่วนแบ่งทางการตลาดหรือต้องล้มหายตายจากไปในที่สุด การปรับตัวเพื่อการเปลี่ยนแปลงเป็นแนวคิดที่ได้รับการถ่ายทอดกันมาตั้งแต่ในอดีต ซึ่งในปัจจุบันเริ่มเห็นภาพชัดเจนมากขึ้นเรื่อยๆ แม้ว่าจะฟังดูเป็นเรื่องที่น่ากลัว แต่หากธุรกิจรู้จักปรับตัวได้อย่างเหมาะสมและทันท่วงทีจะสามารถสร้างโอกาสใหม่ๆ จากวิกฤตครั้งนี้ได้อย่างมหาศาล

๓.๒.๒ สงครามการค้าระหว่างสหรัฐอเมริกากับจีน

สหรัฐอเมริกากับจีนเกิดความตึงเครียดทางการค้าและเศรษฐกิจจากสงครามการค้า (Trade War) ที่มีระหว่างกันภายใต้การนำของโดนัลด์ ทรัมป์ ประธานาธิบดีที่ชนะเลือกตั้งประธานาธิบดีของสหรัฐอเมริกาเมื่อปี ๒๕๕๙ นโยบายหลักของประธานาธิบดีทรัมป์ที่แสดงออกชัดเจนตั้งแต่ตอนเลือกตั้ง คือ อเมริกาต้องมาก่อน (America First) เพื่อปกป้องผลประโยชน์ทางการค้าของอเมริกา โดยมองว่าตลอดหลายปีที่ผ่านมาสหรัฐอเมริกาตกอยู่ในภาวะขาดดุลการค้ากับประเทศอื่นๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับจีน เม็กซิโก และประเทศในสหภาพยุโรป เนื่องจากมูลค่าการส่งออกค่อนข้างน้อยหากเทียบกับมูลค่าสินค้านำเข้าจากต่างประเทศ และยิ่งการที่จีนได้เริ่มก้าวสู่การเป็นมหาอำนาจทางเศรษฐกิจของโลกแข่งกับสหรัฐอเมริกา ยิ่งทำให้เกิดความหวั่นเกรงว่าจะขาดดุลการค้าไปมากกว่านี้ ตั้งแต่ราวต้นปี ๒๕๖๐ ประธานาธิบดีทรัมป์จึงเริ่มออกมาเคลื่อนไหวผ่านทางสื่อสังคมออนไลน์ และการแถลงของรัฐบาลอเมริกา โดยมุ่งเป้าไปที่จีนเป็นหลักเนื่องจากจีนถือเป็นคู่ค้ารายใหญ่ สินค้ามีราคาถูก รวมถึงยังนำเข้าประตึ้นสินค้าปลอมและสินค้าที่ไม่มีคุณภาพของจีนมาเป็นเหตุผลในการปฏิรูปการค้าระหว่างสองประเทศ

ความขัดแย้งทางการค้าระหว่างสหรัฐอเมริกากับจีนได้ทวีความรุนแรงมากขึ้น เมื่อทั้งสองฝ่ายได้ประกาศอัตราภาษีนำเข้าใหม่และมีการเรียกเก็บภาษีเพิ่มขึ้นของสินค้านำเข้าบางกลุ่ม แม้ว่าจะมีการเรียกร้องจากประชาคมโลกที่ได้รับผลกระทบทางเศรษฐกิจให้สหรัฐอเมริกาและจีนบรรลุข้อตกลงทางการค้าร่วมกันในเวทีระดับต่างๆ แต่ยังไม่ประสบความสำเร็จอย่างที่คาดหวัง อีกทั้งสถานการณ์กลับตึงเครียดมากขึ้นเมื่อสหรัฐอเมริกาประกาศขึ้นบัญชีดำทางการค้า (US Entity List) บริษัท Huawei และอีกหลายบริษัทของจีน ส่งผลให้ภาครัฐและภาคเอกชนของสหรัฐอเมริกาไม่สามารถทำธุรกรรมและการค้ากับบริษัท Huawei และบริษัทในบัญชีรายชื่อดังกล่าวได้เว้นแต่ได้รับการอนุญาต นอกจากนี้ กระทรวงการคลังยังประกาศอย่างเป็นทางการว่า จีนเป็นประเทศที่บิดเบือนค่าเงิน (Currency Manipulator) เพื่อผลประโยชน์ด้านการค้า ทำให้ทางการสหรัฐอเมริกาสามารถตัดบริษัทของจีนออกจากงานประมูลจัดซื้อจัดจ้างภาครัฐ รวมถึงการส่งเรื่องถึงกองทุนการเงินระหว่างประเทศ (IMF) เพื่อแจ้งกรณีการแข่งขันทางการค้าที่ไม่เป็นธรรมของจีน ซึ่งอาจเป็นการปูทางสู่การกำหนดมาตรการกีดกันทางการค้าอื่นที่ไม่ใช่ภาษี (Non-Tariff Measures) และการคว่ำบาตรจีนเพิ่มเติมในอนาคตได้

ขณะเดียวกัน ทางการเงินประกาศระงับการซื้อสินค้าเกษตรจากสหรัฐอเมริกาเพื่อตอบโต้มาตรการภาษีของสหรัฐอเมริกา และมีโอกาสที่จะลดการส่งออกสินค้าหายากไปยังสหรัฐอเมริกา ซึ่งเป็นสินแร่ที่มีความจำเป็นในการผลิตชิ้นส่วนอุปกรณ์เทคโนโลยี เช่น โทรศัพท์มือถือ โดยจีนเป็นผู้ครองสัดส่วนในการผลิตสินแร่นี้ราวร้อยละ ๗๐ ของการผลิตโลกและสหรัฐอเมริกายังต้องพึ่งพาการนำเข้าจากจีนสูง รวมทั้งทางการเงินจะประกาศรายชื่อบริษัทที่น่าไม่ไว้วางใจและเป็นภัยคุกคามต่อบริษัทจีน (Unreliable Entity List) ซึ่งเป็นมาตรการตอบโต้การขึ้นบัญชีดำทางการค้า (US Entity List) ของสหรัฐอเมริกา นอกจากนี้ ธนาคารกลางจีนประกาศค่ากลางอัตราแลกเปลี่ยน (CNY Fixing) ให้อ่อนค่าลงอยู่ที่ ๗ หยวนต่อดอลลาร์สหรัฐ ซึ่งเป็นอัตราที่ต่ำที่สุดในรอบ ๑๑ ปี จีนจึงสามารถส่งออกสินค้าได้ในราคาที่ถูกลง และช่วยชดเชยผลกระทบจากการตั้งกำแพงภาษีของสหรัฐอเมริกา ซึ่งสร้างความไม่พอใจให้กับทางการสหรัฐอเมริกาเป็นอย่างมาก

จากสงครามการค้าระหว่างสองประเทศมหาอำนาจทางเศรษฐกิจที่ได้สะสมเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องเป็นเวลากว่าสองปี ได้บานปลายสู่สงครามเทคโนโลยีและสงครามค่าเงิน ซึ่งยังเป็นประเด็นสำคัญที่ทั้งสองฝ่ายจะต้องใช้ระยะเวลาในการเจรจาเพื่อบรรลुข้อตกลงทางการค้าอีกค่อนข้างมาก ปัญหาเหล่านี้ไม่ใช่เพียงสองประเทศที่ได้รับผลกระทบเท่านั้น หากแต่ยังได้เริ่มขยายวงกว้างไปยังประเทศอื่นๆ ส่งผลให้การขยายตัวทางเศรษฐกิจของโลกได้รับผลกระทบ เช่น ต้นทุนที่สูงขึ้นสำหรับธุรกิจและผู้บริโภค ความต้องการผลิตภัณฑ์ที่ลดลงจากสินค้าที่แพงขึ้น การหยุดชะงักและประสิทธิภาพของห่วงโซ่อุปทานที่ลดลง ความผันผวนสูงของตลาดการเงินและทองคำ การค้าและการลงทุนระหว่างประเทศ และการแข่งขันทางนวัตกรรมที่ลดลง ดังจะเห็นได้จากการที่กองทุนการเงินระหว่างประเทศ (IMF) ได้ประกาศลดตัวเลขคาดการณ์เติบโตของเศรษฐกิจโลกเหลือเพียง ร้อยละ ๓ ซึ่งต่ำที่สุดนับตั้งแต่วิกฤตเศรษฐกิจในปี ๒๕๕๑ และอาจส่งผลให้เศรษฐกิจโลกเข้าสู่ภาวะถดถอยในที่สุด

๓.๒.๓ เศรษฐกิจโลกเข้าสู่ภาวะถดถอย (Global Economic Recession)

กองทุนการเงินระหว่างประเทศ (IMF) ได้ประเมินว่า เศรษฐกิจโลกในปี ๒๕๖๓ ได้เข้าสู่ภาวะถดถอย ที่อาจเรียกได้ว่าเป็น The Great Lockdown และนับว่าเลวร้ายที่สุดนับตั้งแต่ The Great Depression ในปี ๒๔๗๓ โดย GDP โลกจะหดตัวถึง ร้อยละ ๓ ซึ่งมีสาเหตุหลักมาจากการแพร่ระบาดของ COVID-๑๙ ที่กระจายไปทั่วโลกอย่างรวดเร็วและเป็นวงกว้างทำให้การฟื้นตัวของเศรษฐกิจโลกกลับสู่ภาวะปกติล่าช้า รวมถึงทางการของหลายประเทศได้ออกมาตรการควบคุมการแพร่กระจายที่เข้มงวด ส่งผลให้กิจกรรมทางเศรษฐกิจ ทั้งภาคการผลิตและภาคบริการของหลายประเทศทั่วโลกชะงักลง (Sudden Stop) อย่างรุนแรง เนื่องจากจำนวนผู้ติดเชื้อเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว ทำให้รัฐบาลในหลายประเทศทั่วโลกพยายามควบคุมสถานการณ์การแพร่ระบาด ด้วยการออกมาตรการควบคุมต่างๆ โดยแบ่งออกเป็น ๒ กลุ่ม ได้แก่ มาตรการจำกัดการเดินทางระหว่างประเทศ (Lockdown) และมาตรการเพิ่มระยะห่างทางสังคม (Social Distancing) เช่น การจำกัดการเดินทางระหว่างเมือง การขอความร่วมมือให้พลเมืองอยู่แต่ในที่พักอาศัยเท่านั้นยกเว้นมีเหตุจำเป็น การปิดสถาบันการศึกษาและร้านค้าที่ไม่ได้ขายสินค้าที่จำเป็นลงชั่วคราว เป็นต้น

IMF คาดว่าวิกฤตครั้งนี้อาจสร้างความเสียหายต่อ GDP ของประเทศต่างๆ ทั่วโลกในช่วง ๒ ปีข้างหน้าเป็นมูลค่าราว ๙ ล้านล้านดอลลาร์สหรัฐ หรือ ๒๘๘ ล้านล้านบาท และแม้ว่าจะขึ้นชมต่อการตอบสนองอย่างรวดเร็วของหลายประเทศต่อสถานการณ์ที่เกิดขึ้น เช่น สหราชอาณาจักร เยอรมนี ญี่ปุ่น สหรัฐอเมริกา แต่ได้ชี้ว่าทั้งประเทศพัฒนาแล้วและประเทศกำลังพัฒนาจะไม่สามารถรอดพ้นจากภาวะเศรษฐกิจถดถอยนี้ได้โดยเศรษฐกิจจะเริ่มกลับมาฟื้นตัวเป็นบางส่วนในปี ๒๕๖๔ แต่ GDP จะยังคงอยู่ในระดับต่ำกว่าแนวโน้มที่คาดว่าจะเกิดขึ้นก่อนที่เกิดวิกฤต สำหรับการเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศพัฒนาแล้วจะไม่กลับคืนสู่ระดับเดียวกับช่วงก่อนเกิดวิกฤตจนกว่าจะถึงปี ๒๕๖๕ เป็นอย่างน้อย ขณะที่ประเทศกำลังพัฒนาและประเทศเกิดใหม่ยังต้องเผชิญกับวิกฤตด้านสาธารณสุขและอุปสงค์จากทั้งในและต่างประเทศหยุดชะงัก ยิ่งไปกว่านั้น หากสถานการณ์การแพร่ระบาดและมาตรการป้องกันยังขยายระยะเวลายาวออกไป จะยิ่งส่งผลให้เศรษฐกิจของประเทศกลุ่มนี้ได้รับความเสียหายอย่างหนักจากการปิดกิจการและอัตราการว่างงานที่เพิ่มมากขึ้น

ภาครัฐมีบทบาทสำคัญในการประคับประคองเศรษฐกิจและรักษาเสถียรภาพของระบบการเงิน เนื่องจากวิกฤตครั้งนี้ทำให้ภาวะเศรษฐกิจทั่วโลกชะลอตัวลงมากและถึงขั้นหดตัวในหลายประเทศ รวมถึงภาวะขาดความเชื่อมั่นในตลาดการเงิน ภาครัฐจึงออกมาตรการทางการเงินและการคลังในขนาดใหญ่เพื่อประคับประคองเศรษฐกิจและรักษาเสถียรภาพของระบบการเงิน โดยนโยบายการคลังทั่วโลกสามารถแบ่งเป็น ๓ ประเภท ได้แก่ (๑) นโยบายสนับสนุนการดำเนินธุรกิจ (๒) นโยบายสนับสนุนภาคครัวเรือน และ (๓) นโยบายเพิ่มการใช้จ่ายภาครัฐทั่วไป นอกจากนี้ ธนาคารกลางส่วนใหญ่ต่างปรับลดอัตราดอกเบี้ยนโยบายลงสู่ระดับที่ต่ำที่สุดในประวัติศาสตร์ ทั้งยังมีการออกมาตรการทางการเงินแบบไม่ปกติ (Unconventional Measures) ที่หลากหลายมากขึ้น ซึ่งสามารถแบ่งออกเป็น ๔ ประเภท ได้แก่ (๑) มาตรการเข้าซื้อสินทรัพย์ทางการเงิน (๒) มาตรการปล่อยสินเชื่อแก่ภาคส่วนที่ได้รับความเดือดร้อน (๓) มาตรการสนับสนุนสภาพคล่องแก่ภาคธุรกิจ และ (๔) การผ่อนคลายกฎเกณฑ์กำกับดูแลธนาคารพาณิชย์

แม้ว่ามาตรการทางการเงินและการคลังของภาครัฐอาจบรรเทาผลกระทบต่อเศรษฐกิจได้บางส่วน แต่เศรษฐกิจโลกยังต้องเผชิญกับปัจจัยกดดันจากอุปสงค์ภายในประเทศที่อาจฟื้นตัวได้ช้า เนื่องจากตลาดแรงงานยังอ่อนแอทั่วโลก สะท้อนจากอัตราการว่างงานที่ปรับสูงขึ้นอย่างรวดเร็วในช่วงที่ผ่านมา ซึ่งสร้างความไม่แน่นอนแก่รายได้ของภาคครัวเรือน ทำให้ครัวเรือนปรับพฤติกรรมเป็นเน้นการออมเงินมากขึ้น (Precautionary Saving) ขณะเดียวกันภาคธุรกิจมีความเปราะบางสูงขึ้นจากผลกระทบด้านกำลังซื้อของผู้บริโภคที่ลดลง การลงทุนภาคเอกชนจะถูกกดดันจากยอดขายที่ซบเซา งบดุลที่เปราะบางมากขึ้น และความไม่แน่นอนที่อยู่ในระดับสูง ซึ่งอาจนำไปสู่ความเสี่ยงในการผิตนัดชำระหนี้ของภาคครัวเรือนและภาคธุรกิจที่สูงขึ้นในหลายประเทศในระยะต่อไป

อย่างไรก็ตาม ความเสี่ยงสำคัญที่มีต่อการฟื้นตัวของเศรษฐกิจโลกในระยะนี้มี ๔ ประเด็น ได้แก่ (๑) ความตึงเครียดระหว่างสหรัฐอเมริกากับจีนกลับมาอีกครั้งในช่วงเดือนพฤษภาคม ปี ๒๕๖๓ หลังสหรัฐอเมริกาออกมาตรการกดดันจีนในด้านต่างๆ เพื่อให้ทำตามข้อเรียกร้อง (๒) มาตรการภาครัฐขนาดใหญ่ที่ทำให้หนี้ภาครัฐทั่วโลกเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว สร้างความกังวลในประเด็นความสามารถในการชำระหนี้ และทำให้ความเสี่ยงในการถูกปรับลดอันดับความน่าเชื่อถือของประเทศเพิ่มสูงขึ้น รวมถึงอาจเป็นข้อจำกัดในการทำมาตรการกระตุ้นเศรษฐกิจ

เพิ่มเติมในระยะต่อไป (๓) ความเสี่ยงในการผิมนัดชำระหนี้ของภาคครัวเรือนและภาคธุรกิจ และโอกาสถูกปรับอันดับความน่าเชื่อถือของบริษัทต่างๆ และ (๔) ความเสี่ยงจากสถานการณ์การแพร่ระบาดของ COVID-๑๙ ในระลอกสอง ที่รุนแรงเทียบเท่าหรือมากกว่ารอบแรก

๓.๒.๔ การทวนกระแสโลกาภิวัตน์ (Deglobalization)

กระแสโลกาภิวัตน์ (Globalization) ได้ผ่านจุดสูงสุดมาตั้งแต่ปี ๒๕๕๑ และกำลังอยู่ในช่วงเวลาของการหยุดนิ่งของกระแสโลกาภิวัตน์ (Slowbalization) โดยวัดกระแสโลกาภิวัตน์ของโลกจากสัดส่วนมูลค่าการค้าต่อ GDP โลก พบว่ามูลค่าการค้าต่อ GDP ได้ผ่านจุดสูงสุดมาตั้งแต่ปี ๒๕๕๑ แม้ว่ามูลค่าการค้าระหว่างประเทศในช่วงที่ผ่านมาได้เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง แต่หากเทียบกับขนาดของเศรษฐกิจโลกแล้ว การเติบโตของมูลค่าการค้าระหว่างประเทศอยู่ต่ำกว่าการเติบโตของเศรษฐกิจโลกมานับตั้งแต่หลังวิกฤตการเงินปี ๒๕๕๑ นอกจากนี้ ในทศวรรษที่ผ่านมาทั่วโลกขาดความร่วมมือทางการค้าระดับโลก ซึ่งต่างจากช่วงทศวรรษที่ ๑๙๙๐ ที่กระแสโลกาภิวัตน์ถูกผลักดันจากประเทศเศรษฐกิจเกิดใหม่ที่เข้าร่วมเป็นส่วนหนึ่งกับการค้าระหว่างประเทศผ่านการเข้าร่วมสมาชิกองค์การการค้าโลก (WTO) เช่น จีนและประเทศในยุโรปตะวันออก แต่ในช่วงระยะหลังกลับไม่มีความร่วมมือทางการค้าระดับพหุภาคี นับตั้งแต่การประชุมรอบโตฮะที่จนถึงปัจจุบันยังไม่มีวี่แวงของความคืบหน้า เนื่องจากไม่สามารถหาฉันทามติร่วมกันได้ ทำให้ประเทศสมาชิกหันไปเจรจาการค้าในระดับทวิภาคีแทน

ปัจจัยคุกคามที่เป็นตัวกระตุ้นให้เกิดการทวนกระแสโลกาภิวัตน์ (Deglobalization) มี ๒ ประการ ประการแรก คือ เทคโนโลยีลดแรงงาน (Labor-saving Technologies) ในปัจจุบันการผลิตเริ่มมีความซับซ้อนและต้องการความแม่นยำในการผลิตมากขึ้น ขณะเดียวกันผู้บริโภคเริ่มมีความต้องการสินค้าที่มีความเฉพาะตัวมากขึ้น ทำให้ผู้ผลิตต้องปรับเปลี่ยนรูปแบบการผลิตสินค้า โดยใช้ระบบอัตโนมัติ (Automation) และการพิมพ์ ๓ มิติ (3D Printing) เข้ามาแก้ไขปัญหาดังกล่าว ส่งผลให้ผู้ผลิตไม่จำเป็นต้องใช้แรงงานราคาถูกจากประเทศกำลังพัฒนาและเทคโนโลยีเหล่านี้ เกิดการดึงดูดให้ผู้ผลิตกลับมาตั้งฐานการผลิตใกล้กับตลาดผู้บริโภคหรือแหล่งวัตถุดิบมากขึ้น ห่วงโซ่อุปทานจึงสั้นลงและตอบสนองตามความต้องการของผู้บริโภคได้รวดเร็วขึ้น

ประการที่สอง คือ กระแสการปกป้องการค้า (Protectionism) หรือนโยบายแบบเน้นตนเอง (Inward-looking Policy) ในช่วง ๑๐ ปีที่ผ่านมา หลายประเทศได้ใช้มาตรการกีดกันทางการค้าที่ไม่ใช่ภาษีมากขึ้น เช่น โควตาการนำเข้าสินค้า หรือมาตรฐานสุขอนามัยที่เข้มงวดเพื่อปกป้องอุตสาหกรรมและการจ้างงานภายในประเทศ และกระแสการปกป้องการค้าเริ่มเห็นได้ชัดเจนตั้งแต่ปี ๒๕๖๑ จากสหรัฐอเมริกาภายใต้การนำของประธานาธิบดีทรัมป์ที่ให้ความสำคัญกับมาตรการกีดกันทางการค้าอย่างเข้มข้นกับนานาประเทศโดยเฉพาะกับจีน จนนำมาสู่นโยบายการตั้งกำแพงภาษีและมาตรการกีดกันอื่นๆ เพื่อต่อรองความได้เปรียบให้แก่อุตสาหกรรมและการจ้างงานภายในประเทศ โดยมาตรการกีดกันทางการค้าที่เพิ่มขึ้นส่งผลให้ความร่วมมือทางการค้าระหว่างประเทศมีข้อจำกัดมากยิ่งขึ้นและการค้าโลกมีแนวโน้มชะลอลง

สถานการณ์การแพร่ระบาดของ COVID-๑๙ ได้ตอกย้ำการทวนกระแสโลกาภิวัตน์ให้ชัดเจนยิ่งขึ้นจากการที่หลายประเทศตระหนักถึงความสำคัญของห่วงโซ่อุปทานภายในประเทศมากขึ้น ดังเช่นเหตุการณ์การหยุดชะงักของห่วงโซ่อุปทานในจีน ทำให้โรงงานหลายแห่งในภูมิภาคไม่สามารถผลิตสินค้าได้อย่างต่อเนื่องและ

ต้องปิดโรงงานชั่วคราว เนื่องจากขาดชิ้นส่วนในการผลิตโดยเฉพาะอุตสาหกรรมที่เน้นระบบการผลิตแบบทันเวลาพอดี (Just-in-time) ขณะเดียวกันโรงงานที่เน้นการส่งออกชิ้นส่วนไปยังประเทศใดประเทศหนึ่งเป็นหลักโดยเฉพาะจีนไม่สามารถขายสินค้าได้ชั่วคราว ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าการพึ่งพาห่วงโซ่อุปทานระดับโลกหรือตลาดขายสินค้าที่ใดที่หนึ่งมากเกินไปถือเป็นปัจจัยเสี่ยง รวมถึงการที่ภาครัฐได้ทำการแทรกแซงและควบคุมสินค้าส่งออกที่เข้มงวดมากขึ้นเนื่องจากหลายประเทศได้เผชิญการขาดแคลนสินค้าโดยเฉพาะเมื่อเกิดความเสี่ยงต่อความต้องการขึ้นพื้นฐานของประชาชน โดยอ้างเหตุผลเรื่องความมั่นคงของชาติและสาธารณสุข เพื่อให้สินค้าดังกล่าวเพียงพอต่อความต้องการภายในประเทศ แม้การดำเนินนโยบายนี้จะส่งผลกระทบต่อความสัมพันธ์ระหว่างประเทศก็ตาม สะท้อนการเร่งตัวของกระแสการปกป้องการค้าในระยะข้างหน้าให้เข้มงวดขึ้น ส่งผลให้เกิดข้อจำกัดในความร่วมมือทางการค้าระดับโลกและห่วงโซ่อุปทานระหว่างประเทศอาจถูกแบ่งออกเป็นหลายขั้ว

นับจากนี้ ประเทศต่างๆ จะลดการพึ่งพาห่วงโซ่อุปทานระยะไกล หันมาพึ่งพาระยะใกล้ในภูมิภาคแทน (Regionalization) และบางส่วนอาจเข้าสู่การปกป้องอุตสาหกรรมของประเทศในลักษณะพึ่งพาตัวเองมากขึ้น (Localization) มีการกระจายความเสี่ยงด้านการผลิตและขายสินค้าโดยไม่พึ่งพาแต่ประเทศใดประเทศหนึ่งเท่านั้น รวมทั้งผลิตสินค้าที่ตอบสนองความต้องการภายในประเทศเป็นหลัก เนื่องจากตระหนักถึงผลกระทบอย่างชัดเจนในช่วงสถานการณ์การแพร่ระบาดของ COVID-19 รัฐบาลประเทศต่างๆ จึงอาจเปลี่ยนวิกฤตครั้งนี้ให้เป็นโอกาสในการพิจารณาบทวนอย่างรอบคอบว่า นโยบายเศรษฐกิจของประเทศจะเดินไปในทิศทางใด โดยจะพยายามกระจายความเสี่ยงทางเศรษฐกิจโดยไม่พึ่งพารายได้ทางใดทางหนึ่งจนเกินไป แต่หันมาให้ความสำคัญกับการบริโภคและการลงทุนภายในประเทศมากยิ่งขึ้น

๓.๒.๕ ความปกติใหม่ (New Normal)

New Normal ถูกนำมาใช้เป็นครั้งแรกหลังจากเกิดวิกฤตเศรษฐกิจแฮมเบอร์เกอร์ (Hamburger Crisis) ในสหรัฐอเมริกาช่วงระหว่างปี ๒๕๕๐-๒๕๕๒ โดย บิลล์ กรอส ผู้ก่อตั้งบริษัทบริหารสินทรัพย์ชาวอเมริกันเพื่อใช้อธิบายถึงสภาวะเศรษฐกิจโลกที่เดิมทีวิกฤตเศรษฐกิจจะมีรูปแบบค่อนข้างตายตัวและเป็นวงจรเดิม กล่าวคือเมื่อเศรษฐกิจเติบโตไปได้ช่วงระยะหนึ่งจะมีปัจจัยที่ทำให้เกิดเป็นวิกฤตทางเศรษฐกิจ และหลังจากเกิดวิกฤตเศรษฐกิจไม่นานเศรษฐกิจจะเริ่มฟื้นตัวแล้วกลับมาเติบโตได้อีกครั้ง ซึ่งเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจนเรียกได้ว่าเป็นเรื่องปกติ (Normal) แต่ต่อมาหลายคนมองว่าเศรษฐกิจโลกจะไม่สามารถกลับไปเติบโตได้ดีเหมือนเดิมด้วยปัจจัยต่างๆ ที่เป็นตัวกำหนดการเติบโตทางเศรษฐกิจมีรูปแบบที่เปลี่ยนแปลงไป หรือส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจในลักษณะที่แตกต่างจากในอดีต ดังนั้น คำว่า New Normal จึงถูกนำมาใช้เพื่อกล่าวถึงการเติบโตทางเศรษฐกิจที่ถดถอยลงและคาดว่าจะไม่กลับมาเติบโตในระดับเดิมได้อีกต่อไป

ในขณะนี้ที่โลกเกิดการแพร่ระบาดของ COVID-19 คำว่า New Normal ได้ถูกหยิบยกมาใช้อีกครั้ง แต่ได้ขยายวงออกไปในทุกภาคส่วนไม่ว่าจะเป็นเศรษฐกิจ การศึกษา ชีวิตประจำวัน หรือสังคม โดยราชบัณฑิตยสถานมีมติให้บัญญัติคำว่า New Normal เป็นความปกติใหม่ และให้ความหมายว่า รูปแบบการดำเนินชีวิตอย่างใหม่ที่แตกต่างจากอดีตอันเนื่องมาจากมีบางสิ่งมากระทบ จนแบบแผนและแนวทางปฏิบัติที่คนในสังคมคุ้นเคยเป็นปกติและเคยคาดหวังล่วงหน้าได้ต้องเปลี่ยนแปลงไปสู่วิถีใหม่ภายใต้หลักมาตรฐานใหม่ที่ไม่คุ้นเคย ความปกติใหม่นี้

ประกอบด้วย วิธีคิด วิธีเรียนรู้ วิธีสื่อสาร วิธีปฏิบัติและการจัดการ การใช้ชีวิตแบบใหม่ที่เกิดขึ้นหลังจากเกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างใหญ่หลวงและรุนแรงอย่างใดอย่างหนึ่ง ทำให้มนุษย์ต้องปรับตัวเพื่อรับมือกับสถานการณ์ปัจจุบันมากกว่าที่จะดำรงรักษาวิถีดั้งเดิมหรือวนหาถึงอดีต

วิกฤตที่เกิดขึ้นในครั้งนี้จะทำให้ปัญหาเชิงโครงสร้างโดยเฉพาะด้านสาธารณสุขจะได้รับการแก้ไขให้ทั่วถึง เสมอภาค และง่ายต่อการเข้าถึงมากขึ้น โดยจะสร้างแรงกดดันให้รัฐบาลหลายประเทศหันมาใส่ใจพื้นฐานด้านสุขภาพและสุขอนามัยของประชาชน โดยไม่ปล่อยให้กลไกตลาดเป็นตัวจัดการอย่างที่เคยเป็น อีกทั้งอาจได้เห็นบทบาทที่เพิ่มขึ้นของระบบรัฐสวัสดิการในแต่ละประเทศด้วยเช่นกัน ขณะที่ความใส่ใจสุขอนามัยของประชาชนจะเป็นบรรทัดฐานความรับผิดชอบต่อสังคมในเรื่องของสุขลักษณะที่จะเป็นความปกติใหม่ ผู้บริโภคหันมาให้ความสำคัญกับการรับประทานอาหารเพื่อสุขภาพที่ได้มาตรฐานและปลอดภัย รวมถึงการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ (Medical and Wellness Tourism) และระบบโทรเวชกรรม (Telemedicine) ที่แพทย์สามารถวินิจฉัยโรค รักษา และให้คำปรึกษาผ่านระบบออนไลน์โดยที่ผู้ป่วยไม่จำเป็นต้องเดินทางมายังโรงพยาบาล จะได้รับความนิยมมากยิ่งขึ้น

สังคมจะก้าวเข้าสู่ระบบดิจิทัลอย่างเต็มรูปแบบ เพื่อให้ทันกับพฤติกรรมของผู้บริโภคที่เปลี่ยนไปซึ่งมีความเคยชินกับการทำกิจกรรมต่างๆ ภายในบ้านมากขึ้นและสร้างความสุขเล็กๆ จากสิ่งรอบตัว หรือที่เรียกว่า เศรษฐกิจคนติดบ้าน (Stay-at-home Economy) ธุรกิจแบบดั้งเดิมจึงต้องเร่งพัฒนาสู่ e-Market Place หรือ e-Commerce อย่างก้าวกระโดดเพื่อช่วงชิงส่วนแบ่งทางการตลาดออนไลน์ อีกทั้งจะมีการทำธุรกรรมทางการเงินออนไลน์มากขึ้นที่จะนำไปสู่สังคมไร้เงินสด (Cashless Society) ผ่านการชำระค่าสินค้าและบริการด้วย Application, Mobile Banking, e-Payment บัตรเครดิต และอื่นๆ รวมทั้งการเติบโตของอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์แบบสวมใส่ (Wearable Device) ซึ่งผู้บริโภคจะยอมให้ข้อมูลส่วนตัว (Privacy) เพื่อแลกกับความปลอดภัยและสุขภาพที่ดีมากยิ่งขึ้น และเชื่อมโยงกับ Big Data ที่ถูกนำมาใช้ประโยชน์ในการบริหารจัดการด้านต่างๆ ได้อย่างรวดเร็วและแม่นยำ จนกลายเป็นความเคยชินและเรื่องปกติ

การใช้ระบบออนไลน์เข้ามาช่วยในการสื่อสาร จะช่วยให้การทำงานมีความคล่องตัวมากขึ้น ไม่ว่าจะเป็น การประชุมเสมือนจริง (Virtual Meeting) การทำงานเป็นทีมได้แบบเสมือนจริง (Virtual Team) หรือการทำงานแบบ e-Office โดยที่ไม่จำเป็นต้องเข้าสำนักงาน อีกทั้งรูปแบบการทำงานต่อจากนี้จะมีแนวโน้มไปสู่การทำงานจากบ้าน (Work From Home) วิธีการทำงานจึงมีความยืดหยุ่นมากขึ้นจากเดิมที่ผู้คนมักให้ความสำคัญกับการสร้างสมดุลระหว่างชีวิตทำงานและชีวิตส่วนตัว (Work-Life Balance) เป็นสำคัญ แต่การทำงานจากบ้านจะทำให้เกิดการหลอมรวมระหว่างการทำงานและชีวิตส่วนตัวเข้าด้วยกันเป็นหนึ่งเดียว (Work-Life Integration) จนต้องสร้างวินัยในการทำงานท่ามกลางอิสระและความยืดหยุ่นที่เพิ่มขึ้น นอกจากนี้ การจ้างพนักงานจะมีความหลากหลายมากขึ้น สามารถเลือกจ้างคนเก่งจากที่ไหนในโลกได้โดยไม่จำกัดระยะทางและสถานที่ รูปแบบการจ้างงานจะเปลี่ยนจากรายเดือนสู่การจ้างเป็นชิ้นงานแทน (Gig Economy) ส่งผลกระทบต่อความมั่นคงของรายได้และสวัสดิการของแรงงาน อีกทั้งองค์กรจะต้องการพนักงานที่มีทักษะการทำงานที่หลากหลาย (Multi-Skills) พร้อมทั้งจะเปลี่ยนแปลงและเรียนรู้สิ่งใหม่ได้ตลอดเวลา

๓.๒.๖ การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ (Climate Change)

การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศเป็นการเปลี่ยนแปลงของอุณหภูมิเฉลี่ย ความชื้น และปริมาณฝน โดยทั่วไปในพื้นที่หรือภูมิภาคหนึ่งๆ โดยช่วงหลังการปฏิวัติอุตสาหกรรมในปี ๒๔๒๓ เป็นต้นมา สภาพภูมิอากาศของโลกมีการเปลี่ยนแปลงไปในทางที่โลกร้อนขึ้น อุณหภูมิเฉลี่ยของโลกสูงขึ้นประมาณ ๐.๖ องศาเซลเซียส ในระยะเวลา ๑๐๐ ปีที่ผ่านมา แม้ว่าจะดูเหมือนเล็กน้อย แต่การเปลี่ยนแปลงเพียงเล็กน้อยที่เกิดขึ้นนี้ก็กลับส่งผลอย่างมากมายต่อสิ่งมีชีวิตบนโลก การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศมีสาเหตุหลักมาจากการปล่อยก๊าซเรือนกระจกในปริมาณที่สูงในหลายปีที่ผ่านมา เนื่องจากการเติบโตของภาคอุตสาหกรรมทั่วโลก และไม่ใช่เพียงแค่อุณหภูมิสูงขึ้นหรืออากาศร้อนขึ้น หรือที่เรียกว่า Global Warming เท่านั้น หากแต่ยังรวมถึงสภาพอากาศที่แปรปรวนมากขึ้นด้วย คือ ฤดูร้อนจะร้อนขึ้น แล้งขึ้น และกินเวลานานขึ้น ฤดูหนาวจะสั้นลง ปริมาณฝนแปรปรวน และผิดปกติ น้ำในมหาสมุทรร้อนขึ้น ความเป็นกรดในมหาสมุทรเพิ่มขึ้น แผ่นน้ำแข็งมีขนาดเล็กลง ธารน้ำแข็งลดลง หิมะที่เคยปกคลุมพื้นที่ต่างๆ ลดลง ระดับน้ำทะเลมากขึ้น และภัยพิบัติต่างๆ ที่เกิดขึ้นบ่อยและรุนแรงขึ้น

ในช่วงทศวรรษที่ผ่านมา ความเสี่ยงสำคัญที่ส่งผลกระทบต่อโลกล้วนเป็นปัญหาด้านเศรษฐกิจ ภูมิรัฐศาสตร์และปัญหาทางสังคมเป็นส่วนใหญ่ สะท้อนจากรายงานของ World Economic Forum (WEF) ซึ่งได้สำรวจความเสี่ยงที่มีโอกาสเกิดขึ้นในระยะข้างหน้าและส่งผลกระทบต่อประชากรส่วนใหญ่ของโลก โดยรายงานของ WEF ในช่วงปี ๒๕๖๐-๒๕๕๓ ได้ระบุความเสี่ยงสำคัญที่มีโอกาสเกิดขึ้นสูงสุด ๕ อันดับแรกเป็นความเสี่ยงด้านเศรษฐกิจและด้านภูมิรัฐศาสตร์เป็นหลัก เช่น การเกิดฟองสบู่ วิกฤตราคาน้ำมัน หรือสงครามในตะวันออกกลาง เป็นต้น แต่ล่าสุดในรายงานของ WEF ในปี ๒๕๖๓ นั้น ถือเป็นปีแรกที่ระบุความเสี่ยงระยะยาวที่มีโอกาสเกิดขึ้นสูงสุด ๕ อันดับแรกเป็นความเสี่ยงทางด้านสิ่งแวดล้อมทั้งสิ้น เช่น สภาพอากาศแปรปรวน ภัยพิบัติทางธรรมชาติ นอกจากนี้ ความเสี่ยงต่อเศรษฐกิจโลกในแง่ของผลกระทบต่อเศรษฐกิจสูงที่สุด ๕ อันดับแรกมีความเสี่ยงด้านสิ่งแวดล้อมอยู่ทั้งสิ้น ๓ อันดับ ซึ่งความเสี่ยงด้านสิ่งแวดล้อมเหล่านี้ล้วนมีสาเหตุมาจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ (Climate Change) ในช่วงที่ผ่านมาและก่อให้เกิดความเสียหายต่อหลายประเทศทั่วโลก

ความเสียหายต่อระบบเศรษฐกิจที่เกิดจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศมี ๒ รูปแบบ ได้แก่ (๑) ก่อให้เกิดการชะลอตัวของกิจกรรมทางเศรษฐกิจ เช่น ผลกระทบจากภัยแล้งทำให้กิจกรรมทางเกษตรกรรมลดลง ส่งผลให้ผลผลิตและรายได้ลดลง และ (๒) ก่อให้เกิดความเสียหายต่อทรัพย์สินโดยตรง เช่น ความเสียหายที่เกิดจากภัยพิบัติธรรมชาติ เช่น ในปี ๒๕๔๘ เกิดเหตุการณ์พายุเฮอริเคนแคทรีนาในสหรัฐอเมริกา ก่อให้เกิดความเสียหายต่อบ้านเรือนหลายแสนหลังคาเรือน โดยตั้งแต่ปี ๒๕๔๘ เป็นต้นมา จำนวนเหตุการณ์ภัยพิบัติทางธรรมชาติเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญและมีแนวโน้มจะเพิ่มขึ้นอีกในอนาคต ซึ่งสามารถสร้างความเสียหายต่อเศรษฐกิจได้ด้วยเช่นกัน โดยในปี ๒๕๖๑ เศรษฐกิจของโลกได้รับความเสียหายจากภัยพิบัติทางธรรมชาติรวมกว่า ๑.๖๕ แสนล้านดอลลาร์สหรัฐ

การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศจึงไม่ใช่เรื่องไกลตัวอีกต่อไป เนื่องจากมีแนวโน้มรุนแรงมากขึ้น ส่งผลให้เกิดมาตรการ กฎระเบียบ และข้อบังคับด้านสิ่งแวดล้อมที่เข้มงวด เปิดโอกาสให้มีการกีดกันทางการค้าในรูปแบบใหม่ๆ ไม่ว่าจะเป็นมาตรการด้านราคาคาร์บอน (Carbon Pricing) ซึ่งประกอบไปด้วยระบบภาษีคาร์บอน (Carbon Tax) ที่จะมีการเก็บภาษีในอัตราที่สูงขึ้นสำหรับสินค้าที่มีการปล่อยก๊าซเรือนกระจกสูงกว่ามาตรฐาน

และระบบการซื้อขายใบอนุญาตปล่อยก๊าซเรือนกระจก (Emission Trading Scheme : ETS) ที่จะมีการซื้อขายปริมาณก๊าซเรือนกระจกที่บริษัทหนึ่งๆ สามารถปล่อยได้ การออกกฎหมายห้ามนำเข้าสินค้าจากประเทศที่ไม่มีการรณรงค์ลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจก หรือแม้แต่การนำรอยเท้าคาร์บอน (Carbon Footprint) มาใช้ สิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นแรงกดดันทางการค้าและความท้าทายให้แต่ละประเทศต้องเร่งปรับตัว

การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศสร้างความเสียหายต่อเศรษฐกิจโลกได้อย่างมาก ซึ่งหากไม่มีมาตรการรับมืออาจส่งผลกระทบต่อผลผลิตของประเทศนำไปสู่ปัญหาเศรษฐกิจที่รุนแรงยิ่งขึ้น โดยเฉพาะในประเทศกลุ่มเสี่ยง เช่น ประเทศที่สภาพภูมิอากาศเป็นปัจจัยสำคัญของอุตสาหกรรมหลักของประเทศ ประเทศที่ยังไม่มีความพร้อมในระบบโครงสร้างพื้นฐานในการรับมือกับปัญหานี้ และประเทศที่มีความเหลื่อมล้ำทางเศรษฐกิจสูง เนื่องจากคนจนมีความสามารถในการปรับตัวได้น้อยกว่าคนรวย การรับมือกับปัญหานี้จึงควรดำเนินการแผนดังกล่าวอย่างเร่งด่วนเพื่อก่อให้เกิดผลลัพธ์อย่างเป็นรูปธรรม และต้องได้รับความร่วมมือจากทุกภาคส่วน โดยสามารถดำเนินการได้หลายแบบตั้งแต่การปลูกฝัง การให้ความรู้ ไปจนถึงการใช้มาตรการทางกฎหมายในอนาคต อย่างไรก็ตาม ยังมีช่องทางและโอกาสทางธุรกิจอีกมากมายที่ซ่อนอยู่ในความท้าทายนี้ ทั้งในเรื่องของการปรับปรุงเทคโนโลยีและกระบวนการผลิตของผลิตภัณฑ์เดิม การพัฒนาผลิตภัณฑ์และบริการใหม่ๆ หรือแม้แต่การเพิ่มช่องทางและโอกาสทางธุรกิจเพื่อตอบสนองต่อกลุ่มผู้บริโภคสีเขียวที่มีแนวโน้มเพิ่มขึ้น

ส่วนที่ ๔ การจัดเก็บข้อมูลผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย

๔.๑ การสำรวจความต้องการและความคิดเห็นจากผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย

ศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาคที่ ๑ ได้ดำเนินการสำรวจความต้องการและความคิดเห็นจากผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน สถาบันการศึกษา สถาบันการเงิน และผู้ประกอบการทุกระดับในพื้นที่ ๘ จังหวัดภาคเหนือตอนบน (เชียงใหม่ แม่ฮ่องสอน ลำพูน ลำปาง เชียงราย พะเยา แพร่ และน่าน) จำนวน ๔ ครั้ง ดังนี้

๔.๑.๑ การประชุม “สำรวจความต้องการในการส่งเสริมอุตสาหกรรมพื้นที่ภาคเหนือตอนบน เพื่อเตรียมความพร้อมการจัดทำคำของบประมาณรายจ่าย ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๔” เมื่อวันที่ ๙ กรกฎาคม ๒๕๖๒ ณ ห้องประชุมหิรัญญิก ศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาคที่ ๑ ซึ่งมีกลุ่มเป้าหมายหลัก ได้แก่ ภาครัฐ ภาคเอกชน และสถาบันการศึกษา โดยมีผู้เข้าร่วมประชุม จำนวน ๔๓ คน

๔.๑.๒ การประชุม “แนวทางการบูรณาการส่งเสริมผู้ประกอบการ SMEs และวิสาหกิจชุมชนพื้นที่ภาคเหนือ” เมื่อวันที่ ๓๑ มกราคม ๒๕๖๓ ณ โรงแรมติลลันนา ริเวอร์ไซด์ สปารีสอร์ท เชียงใหม่ ซึ่งมีกลุ่มเป้าหมายหลัก ได้แก่ ภาครัฐ ภาคเอกชน และสถาบันการเงิน โดยมีผู้เข้าร่วมประชุม จำนวน ๙๗ คน

๔.๑.๓ การสัมภาษณ์เชิงลึก “ผู้ประกอบการที่เป็นผู้มีส่วนได้ส่วนเสียหลัก (Key Stakeholders) ช่วงสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา ๒๐๑๙ (COVID-๑๙)” ระหว่างวันที่ ๓๐-๓๑ เมษายน ๒๕๖๓ ซึ่งมีกลุ่มเป้าหมายหลัก ได้แก่ ผู้ประกอบการ SMEs และผู้ประกอบการชุมชน โดยมีผู้ให้สัมภาษณ์เชิงลึก จำนวน ๑๗ คน

๔.๑.๔ การสำรวจออนไลน์ “ความคิดเห็นที่มีต่อ (ร่าง) แผนปฏิบัติราชการระยะ ๓ ปี (พ.ศ. ๒๕๖๓-๒๕๖๕) ศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาคที่ ๑” ระหว่างวันที่ ๑๗-๒๖ สิงหาคม ๒๕๖๓ ซึ่งมีกลุ่มเป้าหมายหลัก ได้แก่ ภาครัฐ ภาคเอกชน สถาบันการศึกษา ผู้ประกอบการ SMEs และผู้ประกอบการชุมชน โดยมีผู้เข้าร่วมประชุม จำนวน ๑๐๔ คน

๔.๒ สรุปผลการสำรวจความต้องการและความคิดเห็นจากผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย

๔.๒.๑ ด้านนโยบายภาครัฐ

๑) ควรขับเคลื่อนนโยบาย ๕ เศรษฐกิจกระแสใหม่ของรัฐบาลให้เกิดขึ้นจริงอย่างเป็นรูปธรรม ได้แก่ เศรษฐกิจชีวภาพ (Bio Economy) เศรษฐกิจเชิงสร้างสรรค์และเชิงวัฒนธรรม (Creative and Cultural Economy) เศรษฐกิจดิจิทัล (Digital Economy) เศรษฐกิจเพื่อสังคม (Social Economy) และเศรษฐกิจสูงวัย (Silver Economy)

๒) ควรมีบทบาทในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจสูงวัย (Silver Economy) โดยบูรณาการร่วมกับ กระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ โดยเฉพาะอาหาร ยารักษาโรค ของใช้ในบ้าน อุปกรณ์ทางการแพทย์ ฯลฯ เนื่องจากภาคเหนือกำลังเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุในอีกไม่กี่ปีข้างหน้า

๓) ควรผลักดันเศรษฐกิจสร้างสรรค์ (Creative Economy) ในพื้นที่ภาคเหนือตอนบนตาม แผนพัฒนาภาคเหนือ โดยไม่ควรมุ่งเน้นแต่เพียงหัตถกรรมเนื่องจากอุตสาหกรรมสร้างสรรค์ประกอบด้วยสาขา อุตสาหกรรมย่อยอีกหลายแขนง

๔) ควรมีส่วนร่วมในการต่อยอดการพัฒนาอุตสาหกรรมสร้างสรรค์ในโอกาสที่จังหวัดเชียงใหม่ได้รับการรับรองจากองค์การยูเนสโก (UNESCO) ให้เป็นเมืองสร้างสรรค์สาขาหัตถกรรมและศิลปะพื้นบ้าน (Creative City of Crafts and Folk Art) เนื่องจากยังไม่มีหน่วยงานใดในพื้นที่ที่ได้ขับเคลื่อนอย่างเป็นรูปธรรม

๕) นอกจากการสร้างความสามารถในการแข่งขันเพื่อขับเคลื่อนเศรษฐกิจของประเทศแล้ว ภาครัฐ ควรผลักดันการพัฒนาธุรกิจเพื่อสังคม (Social Enterprise) อีกทางหนึ่งด้วย

๖) ไม่ควรมุ่งเน้นการพัฒนาอุตสาหกรรมอาหารและเกษตรแปรรูปเป็นหลักเพียงอย่างเดียว แต่ควร พัฒนาสาขาอุตสาหกรรมอื่นๆ ที่มีความสำคัญหรือมีศักยภาพสูงของพื้นที่ควบคู่กันไปด้วย ทั้งอุตสาหกรรมสร้างสรรค์ และอุตสาหกรรมการแพทย์และสุขภาพ

๗) ควรร่วมผลักดันการยกระดับศักยภาพเชิงพื้นที่ในเรื่อง Cosmetic Valley ตามมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ ๑๕ มกราคม ๒๕๖๒ ในคราวประชุมคณะรัฐมนตรีอย่างเป็นทางการนอกสถานที่ ณ จังหวัดลำปาง โดยอาจ ใช้ทรัพยากรของศูนย์ปฏิรูปอุตสาหกรรม (ITC) และโรงงานต้นแบบเทคโนโลยี ของอุทยานวิทยาศาสตร์และ เทคโนโลยี มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

๘) ควรส่งเสริมให้ผู้ประกอบการสร้างหน่วยธุรกิจใหม่ (Business Unit) ผ่านกระบวนการ Spin-out จากองค์กรเดิมมากขึ้น เนื่องจากการสร้าง Startup ตั้งแต่เริ่มต้นอาจมีข้อจำกัดหลายประการ ใช้ระยะเวลานาน และมีโอกาสประสบความสำเร็จต่ำกว่า

๙) ควรให้การสนับสนุนผู้ประกอบการที่มีศักยภาพในการเป็นพี่เลี้ยง (Big Brother / Business Mentor) เพื่อช่วยเหลือผู้ประกอบการรายย่อยโดยการสร้างแรงจูงใจ (Incentive) ด้วยสิทธิประโยชน์ด้านภาษีหรือ อื่นๆ รวมถึงที่ปรึกษาทางธุรกิจ (Service Provider) ที่มีความเชี่ยวชาญและประสบการณ์ด้านต่างๆ

๔.๒.๒ ด้านงบประมาณ

๑) ควรบูรณาการหน่วยงานต่างๆ ในการส่งเสริมผู้ประกอบการครอบคลุมทุกมิติ ตั้งแต่ต้นทาง กลางทาง และปลายทาง โดยกำหนดบทบาทหน้าที่ความรับผิดชอบอย่างชัดเจน เพื่อลดความซ้ำซ้อนในการทำงาน และเกิดความคุ้มค่าในการใช้จ่ายงบประมาณ

๒) ควรเปิดโอกาสให้ภาคเอกชนเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดทำค่าของงบประมาณตั้งแต่เริ่มต้น กระบวนการ โดยเฉพาะงบประมาณเชิงพื้นที่ (Area-based Budgeting) ทั้งงบภาค งบกลุ่มจังหวัด และงบจังหวัด โดยอาจขับเคลื่อนในลักษณะคณะทำงานระหว่างภาครัฐและภาคเอกชน เพื่อให้โครงการต่างๆ สอดคล้องกับความต้องการหรือประเด็นปัญหาของผู้ประกอบการอย่างแท้จริง ซึ่งถือเป็นการปรับเปลี่ยนรูปแบบการทำงานจาก Inside-Out เป็น Outside-In

๓) ควรจัดสรรงบประมาณในการส่งเสริมและพัฒนาวิสาหกิจชุมชนมากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะด้าน เครื่องมือ เครื่องจักร เทคโนโลยี การเพิ่มประสิทธิภาพการผลิต พี่เลี้ยง (Big Brother) แหล่งเงินทุน ตลอดจนการวิจัย และพัฒนา (R&D) มิใช่มุ่งเน้นเพียงแค่ SMEs ซึ่งเป็นกลุ่มที่มีศักยภาพสูงกว่าและมีโอกาสในการเข้าถึงการสนับสนุนของภาครัฐมากกว่า

๔) ควรให้การสนับสนุนงบประมาณอย่างต่อเนื่อง มิใช่หยุดชะงักเมื่อสิ้นสุดโครงการหรือตามรอบ ปีงบประมาณ และกระจายงบประมาณโครงการลงในแต่ละจังหวัด ไม่กระจุกตัวอยู่ในจังหวัดใหญ่เท่านั้น เพื่อให้เกิด การส่งเสริมและพัฒนาอย่างทั่วถึง

๔.๒.๓ ด้านการดำเนินโครงการ

๑) ควรดำเนินโครงการอย่างต่อเนื่อง พร้อมปรับปรุงรูปแบบ ขั้นตอน แนวทาง วิธีการ หรือเนื้อหา ของโครงการให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้ประกอบการและสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไปในปัจจุบัน

๒) ควรให้ความสำคัญกับประชาสัมพันธ์การดำเนินโครงการหรือผลงานต่างๆ มากยิ่งขึ้น เพื่อให้ ผู้ประกอบการในทุกระดับสามารถเข้าถึงข้อมูลข่าวสารอย่างทั่วถึง รวมถึงจัดพื้นที่รวบรวมและแสดงผลความสำเร็จ และต้นแบบผลิตภัณฑ์ที่ได้รับการพัฒนาภายใต้โครงการต่างๆ ให้ผู้ประกอบการและผู้สนใจได้เข้าเยี่ยมชม ซึ่งถือเป็นการประชาสัมพันธ์หน่วยงานได้อีกทางหนึ่ง

๓) ควรมีการติดตามและประเมินผลในเชิงรูปธรรมภายหลังสิ้นสุดโครงการ เพื่อให้ทราบถึง ความสำเร็จ ความคุ้มค่า ปัญหาอุปสรรค หรือความต้องการด้านอื่นๆ และมีส่วนช่วยในการกำหนดทิศทางการดำเนิน โครงการในอนาคตได้

๔) ควรเปิดโอกาสให้ผู้ประกอบการรายใหม่ ผู้ประกอบการรายย่อย หรือผู้ประกอบการฐานราก ได้เข้าร่วมโครงการต่างๆ มากขึ้น และไม่ควรรีบบังคับให้ผู้ประกอบการเดิมเข้าร่วมโครงการซ้ำซ้อนกับที่ผ่านมา แต่ควรพัฒนา ต่อยอดในด้านอื่นๆ

๕) ควรเพิ่มระยะเวลาการดำเนินโครงการในลักษณะให้คำปรึกษาแนะนำเชิงลึกให้สอดคล้องกับ ระยะเวลาในการปฏิบัติงานจริงของที่ปรึกษา รวมถึงควรจัดทำทะเบียนที่ปรึกษาเพื่อเปิดโอกาสให้ผู้ประกอบการ สามารถเข้าถึงข้อมูลของที่ปรึกษาแต่ละรายและเลือกที่ปรึกษาได้ด้วยตนเอง

๖) ควรลดระยะเวลาภาคทฤษฎีลงสำหรับโครงการในลักษณะฝึกอบรม โดยเพิ่มสัดส่วนของภาคปฏิบัติและการศึกษาดูงานมากขึ้น พร้อมเสริมสร้างทักษะใหม่ (Re-Skill) และพัฒนาทักษะเดิม (Up-Skill) ให้กับผู้ประกอบการหรือบุคลากรภาคอุตสาหกรรม โดยพัฒนาหลักสูตรที่สอดคล้องกับโลกในยุคปัจจุบันและความต้องการหรือศักยภาพของแต่ละองค์กร (Tailor-made Training Courses)

๗) ควรสำรวจจำนวนสถานประกอบการที่ชัดเจนก่อนการดำเนินโครงการในลักษณะคลัสเตอร์ เพื่อให้เกิดการเชื่อมโยงตลอดห่วงโซ่อุปทานของแต่ละอุตสาหกรรม รวมถึงให้การส่งเสริมอย่างต่อเนื่องจนเสร็จสิ้นกระบวนการพัฒนาภายในระยะ ๕ ปี สำหรับคลัสเตอร์ที่มีความเข้มแข็งแล้วควรบูรณาการร่วมกันเพื่อต่อยอดและเพิ่มศักยภาพในการดำเนินธุรกิจให้มากขึ้น

๔.๒.๔ ด้านการบริการ

๑) ควรพัฒนาศูนย์บริการเฉพาะทาง ศูนย์แห่งความเป็นเลิศ (Center of Excellent : COE) หรือศูนย์บริการที่เป็นเอกลักษณ์ของพื้นที่ และสอดคล้องกับความต้องการหรือสภาพปัญหาของผู้ประกอบการ เช่น ศูนย์พัฒนาอุตสาหกรรมไม้ เป็นต้น

๒) ควรพัฒนาศูนย์บริการด้านการออกแบบครบวงจรที่ให้บริการทดลองทดสอบขึ้นต้นแบบชิ้นงาน โดยมีพื้นที่ในลักษณะ Creative Space หรือ Co-working Space และมีนิกอออกแบบหลากหลายสาขารองรับการบริการให้คำปรึกษาแนะนำ พร้อมเครื่องมือและอุปกรณ์ที่ทันสมัย

๓) ควรให้บริการข้อมูลสารสนเทศและฐานข้อมูลที่เป็นประโยชน์ในการดำเนินธุรกิจ เพื่อเป็นแหล่งความรู้สำหรับผู้ประกอบการและผู้สนใจ โดยเฉพาะช่องทางออนไลน์ซึ่งมีความสะดวกในการเข้าถึงบริการและเป็นการลดภาระงบประมาณอีกทางหนึ่ง

๔.๒.๕ ด้านการเชื่อมโยงกับสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด

๑) ควรยกระดับศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาคให้เป็นองค์กรที่สามารถนำทางและเป็นพี่เลี้ยงให้กับสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดทุกจังหวัดได้ตามบทบาทภารกิจที่แท้จริง เพื่อที่จะได้ถ่ายทอดภารกิจด้านปฏิบัติและมุ่งเน้นภารกิจด้านวิชาการมากขึ้น

๒) ควรสนับสนุนการพัฒนาบุคลากรของสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดในทุกปีอย่างต่อเนื่องให้มีทักษะในด้านต่างๆ เพิ่มขึ้น เพื่อเป็นการกระจายงานของศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาคในการส่งเสริมและพัฒนาผู้ประกอบการในพื้นที่แต่ละจังหวัดได้อย่างมีประสิทธิภาพ

๓) ควรกำกับดูแลการบริการในปัจจุบันและพัฒนารูปแบบการบริการใหม่ๆ หรือการบริการเฉพาะด้านในพื้นที่ภาคเหนือตอนบน เนื่องจากแม้ว่าสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดจะเป็นหน่วยปฏิบัติในพื้นที่ แต่ยังไม่มีความพร้อมในการบริการที่ครอบคลุมและหลากหลาย

๔.๒.๖ ด้านการตลาด

๑) ควรพัฒนาองค์ความรู้และให้การส่งเสริมการตลาดออนไลน์ผ่านแพลตฟอร์มต่างๆ ที่ได้รับความนิยมในปัจจุบัน ควบคู่กับการพัฒนาแพลตฟอร์มออนไลน์ที่เป็นของประเทศไทยเองเพื่อลดการพึ่งพาแพลตฟอร์มจากต่างประเทศที่มากเกินไป

๒) ควรจัดหาแหล่งจำหน่ายหรือตลาดเป้าหมายทั้งในและต่างประเทศภายหลังสิ้นสุดโครงการต่างๆ เพื่อให้เกิดการต่อยอดสู่เชิงพาณิชย์หรือเชื่อมโยงสู่การตลาดได้อย่างเป็นรูปธรรม โดยเฉพาะตลาดต่างประเทศ ต้องการให้อำนวยความสะดวกในการอนุญาตเข้าไปจำหน่ายสินค้าในงานแสดงสินค้าประจำปีได้ โดยมีการศึกษาระเบียบ ข้อจำกัด และความต้องการของตลาดนั้นๆ ก่อน

๓) ควรจัดกิจกรรมทดสอบตลาดหรืองานแสดงสินค้าที่มีธีมของงาน (Theme) ชัดเจนและสอดคล้องกับผลิตภัณฑ์นั้นๆ รวมถึงจัดงานให้บ่อยครั้งขึ้น (กลางปี/ปลายปี) โดยปรับเปลี่ยนรูปแบบการส่งเสริมด้านการตลาด ใน ๒ แนวทาง ได้แก่ การจัดงานแสดงสินค้าระดับนานาชาติ (International Trade Fair) ภายในพื้นที่เพื่อแสดงศักยภาพและความพร้อม และการจัดกิจกรรมโรดโชว์ไปยังภูมิภาคต่างๆ โดยจะต้องจำแนกกลุ่มเป้าหมายของผู้เข้าชมงานอย่างชัดเจน เช่น ผู้บริโภคภายในประเทศ ผู้ซื้อ (Buyer) หรือ นักลงทุนจากต่างประเทศ

๔) ควรร่วมผลักดันการจัดงานแสดงสินค้าศักยภาพการเกษตรและอุตสาหกรรมเกษตรแปรรูปมูลค่าเพิ่มสูงภาคเหนือ (Northern Thailand Food Valley & Fruit Expo) ตามมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ ๒๖ ธันวาคม ๒๕๖๐ ในคราวประชุมคณะรัฐมนตรีอย่างเป็นทางการนอกสถานที่ ณ จังหวัดสุโขทัย โดยเน้นการจัดงานในระดับนานาชาติ ซึ่งอาจผนวกรวมกับการจัดงานแสดงสินค้าในกลุ่มอุตสาหกรรมสร้างสรรค์หัตถอุตสาหกรรม หรือสินค้าไลฟ์สไตล์ และอาจศึกษารูปแบบการจัดงานในต่างประเทศที่ประสบความสำเร็จ

๕) ควรร่วมผลักดันการพัฒนาและถ่ายทอดความรู้ดิจิทัลเพื่อพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์และโลจิสติกส์สมัยใหม่ โดยการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีเชิงพาณิชย์และการเพิ่มช่องทางการตลาดผ่านทางพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ ตามมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ ๑๕ มกราคม ๒๕๖๒ ในคราวประชุมคณะรัฐมนตรีอย่างเป็นทางการนอกสถานที่ ณ จังหวัดลำปาง

๖) ควรใช้ประโยชน์จากอาคารของหน่วยงานภาครัฐที่มีความพร้อมในการพัฒนาเป็นสถานที่จัดแสดงและจำหน่ายสินค้า เพื่อเพิ่มช่องทางการตลาดให้กับผู้ประกอบการในพื้นที่และเป็นศูนย์กลางในการรวบรวมสินค้าสำหรับผู้ซื้อ (Buyer) จากต่างประเทศ จากนั้นจึงขยายผลไปภูมิภาคต่างๆ ต่อไป

๔.๒.๗ ด้านเงินทุน

๑) ควรออกมาตรการเพื่อเสริมสภาพคล่องทางการเงิน พื้นฟูกิจการ หรือสนับสนุนการลงทุนให้กับผู้ประกอบการทุกระดับที่ไม่สามารถเข้าถึงแหล่งเงินทุน เนื่องจากข้อจำกัดและเงื่อนไขของสถาบันการเงิน หรือประสบปัญหาด้านต่างๆ เช่น การรีไฟแนนซ์ สินเชื่อดอกเบี้ยต่ำหรือปลอดดอกเบี้ย สินเชื่อเพื่อปรับปรุงหรือขยายกิจการ การพักชำระหนี้ เป็นต้น

๒) ควรประชาสัมพันธ์มาตรการทางการเงินของสถาบันการเงินหรือหน่วยงานภาครัฐอย่างทั่วถึง เพื่อให้ผู้ประกอบการสามารถเข้าถึงแหล่งเงินทุนได้มากขึ้น

ส่วนที่ ๕ การสังเคราะห์และวิเคราะห์ข้อมูลต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง เพื่อจัดทำแผนปฏิบัติการของหน่วยงาน

๕.๑ การวิเคราะห์ปัจจัยภายนอก (PEST Analysis)

๕.๑.๑ ด้านการเมือง (Political)

๑) ความไม่แน่นอนของสถานการณ์ทางการเมืองและเสถียรภาพของรัฐบาลที่สั่นคลอนอาจส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงของรัฐบาลหรือปรับคณะรัฐมนตรี แนวทางการปฏิบัติงานของหน่วยงานจึงมีการปรับเปลี่ยนบ่อยครั้งเพื่อให้เป็นไปตามนโยบายของผู้บริหารใหม่ในแต่ละระดับที่มักจะไม่สอดคล้องกับยุทธศาสตร์และแผนระดับต่างๆ ที่ได้กำหนดไว้เดิม ส่งผลให้การดำเนินนโยบาย มาตรการ และแผนงานโครงการต่างๆ ขาดความต่อเนื่องและไม่อาจบรรลุผลสัมฤทธิ์ รวมถึงกระบวนการพิจารณาต่างๆ ที่ต้องอาศัยกลไกของรัฐสภาจะเป็นไปอย่างล่าช้าอีกด้วย

๒) รัฐบาลมีนโยบายกระตุ้นเศรษฐกิจของประเทศและมีแนวโน้มในการจัดสรรงบประมาณเพื่อส่งเสริมและพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) และวิสาหกิจชุมชนมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับภารกิจหลักของกรมส่งเสริมอุตสาหกรรม ทำให้ศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาคมีแหล่งงบประมาณที่หลากหลายในการส่งเสริมและพัฒนากลุ่มเป้าหมายในพื้นที่ของตนเองมากขึ้น ทั้งงบประมาณเชิงภารกิจ (Function) เชิงประเด็น (Agenda) และเชิงพื้นที่ (Area)

๓) นโยบายในการปรับเปลี่ยนบทบาทและภารกิจของหน่วยงานราชการบริหารส่วนกลางที่ตั้งอยู่ในภูมิภาคให้เหลือเพียงภารกิจเฉพาะที่ไม่อาจมอบให้ราชการบริหารส่วนภูมิภาคดำเนินการแทน หรือไม่สามารถถ่ายโอนให้หน่วยงานอื่นรับไปดำเนินการแทนได้ ศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาคซึ่งเป็นหน่วยงานหลักในการส่งเสริมและพัฒนาผู้ประกอบการมาอย่างยาวนานจนเป็นที่ยอมรับจึงต้องปรับเปลี่ยนเป็นหน่วยงานวิชาการ ซึ่งบุคลากรต้องใช้ระยะเวลาในการเรียนรู้และปรับตัวจากนักปฏิบัติสู่นักวิชาการมากขึ้น ขณะเดียวกันการส่งเสริมและพัฒนาผู้ประกอบการอาจขาดความต่อเนื่อง

๕.๑.๒ ด้านเศรษฐกิจ (Economic)

๑) การแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา ๒๐๑๙ (COVID-๑๙) ส่งผลให้ปัญหาภาวะเศรษฐกิจชะลอตัวของประเทศไทยและโลกทวีความรุนแรงมากขึ้น ผู้ประกอบการจำนวนมากที่ต้องลดขนาดหรือเลิกกิจการ ผู้ว่างงานจึงเพิ่มมากขึ้น หน่วยงานจำเป็นต้องปรับเปลี่ยนรูปแบบ หลักสูตร หรือวิธีการในการส่งเสริมและพัฒนาผู้ประกอบการให้สอดคล้องกับสถานการณ์ โดยเน้นการฟื้นฟูและสร้างความเข้มแข็งให้กับกิจการที่ได้รับผลกระทบ รวมทั้งพัฒนาทักษะฝีมือของบุคลากรภาคอุตสาหกรรมที่ถูกเลิกจ้างและต่อยอดสู่การเป็นผู้ประกอบการใหม่

๒) ธุรกิจบางประเภท เช่น การแพทย์และสุขภาพ อีคอมเมิร์ซ โลจิสติกส์ เป็นต้น กลับมีแนวโน้มอัตราการขยายตัวและมีจำนวนผู้ประกอบการเพิ่มมากขึ้น ภายใต้สถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา ๒๐๑๙ (COVID-๑๙) บุคลากรจึงต้องเร่งพัฒนาองค์ความรู้และทักษะให้ทันสมัยและสอดคล้องกับสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไป เพื่อให้สามารถให้คำปรึกษาแนะนำหรือส่งเสริมและพัฒนาได้ตรงกับความต้องการของกลุ่มเป้าหมายในยุคปัจจุบัน

๕.๑.๓ ด้านสังคม (Social)

๑) ประเทศไทยกำลังก้าวสู่สังคมผู้สูงอายุ ทำให้อุตสาหกรรมการแพทย์และสุขภาพขยายตัวในอัตราที่สูงขึ้น ในขณะเดียวกันพื้นที่ภาคเหนือตอนบนเป็นแหล่งวัตถุดิบพืชผักและสมุนไพรที่สำคัญและมีศักยภาพท่ามกลางความต้องการของตลาดในสินค้าและบริการเพื่อสุขภาพที่เพิ่มมากขึ้น หากแต่ยังขาดองค์ความรู้และเครื่องจักรอุปกรณ์ที่จำเป็นในการพัฒนาหน่วยงานจึงจำเป็นต้องวางแผนในการจัดหาเครื่องจักรอุปกรณ์และพัฒนาองค์ความรู้ให้กับผู้ให้บริการ เพื่อตอบสนองความต้องการของผู้ประกอบการได้อย่างทันทั่วถึง

๒) รูปแบบการดำเนินชีวิตและพฤติกรรมของผู้คนในสังคมเปลี่ยนไปหลังจากการแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา ๒๐๑๙ (COVID-๑๙) ดังจะเห็นได้จากการที่เกิดการรักษาระยะห่างทางสังคม ผู้คนจะใช้ชีวิตอยู่กับบ้านมากขึ้น รูปแบบการจัดกิจกรรมที่มีผู้เข้าร่วมจำนวนมาก เช่น การฝึกอบรม การจัดงานแสดงสินค้า การจัดอีเวนต์ขนาดใหญ่ เป็นต้น อาจไม่ได้รับความสนใจเหมือนที่ผ่านมา ในขณะที่การจำหน่ายสินค้าผ่านช่องทางออนไลน์จะได้รับความนิยมมากขึ้น ซึ่งหน่วยงานจะต้องวางแผนเพื่อปรับเปลี่ยนรูปแบบการดำเนินงานและการบริการให้สอดคล้องกับพฤติกรรมของผู้บริโภคที่เปลี่ยนแปลงไป โดยนำเทคโนโลยีดิจิทัลเข้ามาประยุกต์ใช้มากขึ้น

๕.๑.๔ ด้านเทคโนโลยี (Technological)

๑) การนำเทคโนโลยีดิจิทัลมาใช้อำนวยความสะดวกในชีวิตประจำวันมีบทบาทสำคัญต่อการดำรงชีวิตมากขึ้น เช่น การซื้อขายสินค้า การสั่งอาหาร การชำระค่าใช้จ่ายต่างๆ เป็นต้น ผู้ประกอบการจึงสามารถใช้แพลตฟอร์มต่างๆ ที่มีจำนวนมากเหล่านี้มาช่วยในการขยายตลาดสินค้าและบริการของตนเองได้ โดยไม่ต้องเสียเวลาในการพัฒนาด้วยตนเอง รวมถึงหน่วยงานสามารถมีบทบาทในการสนับสนุนให้เกิดการเชื่อมโยงระหว่างผู้ขายสินค้าและนักพัฒนา (Developer) เพื่อให้เกิดประโยชน์ต่อทั้งสองฝ่าย ทั้งนี้ บุคลากรจะต้องพัฒนาองค์ความรู้และทักษะด้านเทคโนโลยีดิจิทัล เพื่อให้สามารถให้คำปรึกษาแนะนำแก่ผู้ประกอบการได้อย่างมีประสิทธิภาพ

๒) ผู้ประกอบการมีแนวโน้มความต้องการในการนำเทคโนโลยีสมัยใหม่ เช่น AI Robotics Automation เข้ามาประยุกต์ใช้ในการผลิตเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตมากขึ้น เนื่องจากต้นทุนในการพัฒนาระบบดังกล่าวมีแนวโน้มลดลง หน่วยงานจึงต้องมีความพร้อมทั้งทางด้านเทคโนโลยี เครื่องจักรอุปกรณ์ และบุคลากรที่สามารถให้คำปรึกษาแนะนำแก่ผู้ประกอบการ หรือเชื่อมโยงกับสถาบันการศึกษาหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องได้

๕.๒ การวิเคราะห์ปัจจัยทางการแข่งขัน (VRIO Framework)

ทรัพยากรของศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาคที่ ๑ ที่เป็นเอกลักษณ์ สร้างคุณค่า และนำมาใช้ประโยชน์ในการส่งเสริมและพัฒนาผู้ประกอบการได้อย่างเต็มที่ อันส่งผลต่อขีดความสามารถขององค์กร สามารถเรียงลำดับตามความสำคัญได้ ดังนี้

๕.๒.๑ ศูนย์บริการเฉพาะทางที่มีการถ่ายทอดองค์ความรู้และเทคโนโลยีการผลิตด้วยเครื่องจักรอุปกรณ์ที่ทันสมัย ได้แก่ ศูนย์ปฏิรูปอุตสาหกรรม (ITC) ทั้ง UNIT PP, UNIT OX, UNIT 1C ศูนย์พัฒนาและทดสอบอัตลักษณ์กาแฟอาราบิก้าภาคเหนือ (NBACC) และศูนย์อนุรักษ์หัตถกรรมเครื่องเงินภาคเหนือ

๕.๒.๒ ภาพลักษณ์ของหน่วยงานที่มีบทบาทภารกิจในการส่งเสริมและพัฒนาผู้ประกอบการผ่านการดำเนินโครงการที่หลากหลาย มีความสัมพันธ์อันดีกับผู้ประกอบการในพื้นที่ และได้รับการยอมรับจากทั้งหน่วยงานภาครัฐ ภาคเอกชน และสถาบันการศึกษา

๕.๒.๓ สถานที่ตั้งของหน่วยงานอยู่ในเขตเมืองที่เดินทางสะดวกด้วยยานพาหนะส่วนตัวหรือระบบขนส่งสาธารณะ ผู้ประกอบการจึงสามารถเข้าถึงการบริการและข้อมูลสารสนเทศได้ง่าย และมีพื้นที่กว้างขวางเพียงพอในการจัดงานแสดงสินค้าเพื่อการส่งเสริมด้านการตลาดหรือกิจกรรมรูปแบบอื่นๆ ให้แก่ผู้ประกอบการ

๕.๒.๔ องค์ความรู้ ความเชี่ยวชาญ และประสบการณ์ของหน่วยงานในการคิดค้นและสร้างต้นแบบ (Model) การส่งเสริมและพัฒนาผู้ประกอบการที่หลากหลายและสามารถตอบสนองความต้องการหรือสภาพปัญหาของพื้นที่ ตลอดจนสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไปในยุคปัจจุบัน เช่น การพัฒนาอุตสาหกรรมกาแฟตลอดห่วงโซ่อุปทาน (Value Chain) การพัฒนาศักยภาพผู้ประกอบการเชิงนวัตกรรมและการออกแบบ (IDEA House) การเร่งการเติบโตของผู้ประกอบการด้วยกระบวนการ Spin-out เป็นต้น

๕.๒.๕ ความสามารถในการจัดทำค่าของงบประมาณและการเข้าถึงแหล่งงบประมาณที่หลากหลาย ทั้งงบประมาณเชิงภารกิจ (Function) เชิงประเด็น (Agenda) และเชิงพื้นที่ (Area) ทำให้สามารถพัฒนาโครงการที่สามารถตอบสนองความต้องการหรือสภาพปัญหาของผู้ประกอบการได้ในทุกกลุ่มและทุกระดับ (ภาค กลุ่มจังหวัด จังหวัด)

๕.๒.๖ เครือข่ายความร่วมมือในการส่งเสริมและพัฒนาผู้ประกอบการของภาครัฐ ภาคเอกชน และสถาบันการศึกษาในพื้นที่ภาคเหนือตอนบน โดยมีศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาคที่ ๑ เป็นแกนหลัก มีความเข้มแข็ง มีความใกล้ชิด และขับเคลื่อนการดำเนินงานร่วมกันมาอย่างต่อเนื่อง ทำให้เกิดการบูรณาการจนสามารถเชื่อมโยงและส่งต่อบริการระหว่างกันได้อย่างมีประสิทธิภาพ

๕.๒.๗ บุคลากรที่มีองค์ความรู้และความเชี่ยวชาญเฉพาะด้านสามารถให้คำปรึกษาแนะนำได้อย่างมีประสิทธิภาพและเป็นที่ยอมรับของผู้ประกอบการ โดยเฉพาะด้านการส่งเสริมและพัฒนาธุรกิจอุตสาหกรรม การออกแบบและพัฒนาผลิตภัณฑ์ การแปรรูปสินค้าเกษตรด้วยเทคโนโลยีการผลิตสมัยใหม่

๕.๓ การวิเคราะห์ปัจจัยภายใน (McKinsey 7S Framework)

๕.๓.๑ กลยุทธ์ (Strategy)

๑) จุดแข็งที่ควรรักษาไว้

- หน่วยงานมีความเข้าใจถึงความต้องการและสภาพปัญหาของผู้ประกอบการในพื้นที่เป็นอย่างดี จึงมีบทบาทสำคัญและเป็นแกนหลักในการร่วมกำหนดนโยบาย ยุทธศาสตร์ และจัดทำแผนการพัฒนาอุตสาหกรรมและแผนพัฒนาพื้นที่ในระดับต่างๆ

๒) จุดอ่อนที่ต้องพัฒนา

- ขาดแหล่งข้อมูลภาวะเศรษฐกิจอุตสาหกรรม สถานการณ์ทางเศรษฐกิจและสังคม ข้อมูลทางสถิติ และข้อมูลสนับสนุนต่างๆ ที่จำเป็นต้องใช้ในการกำหนดนโยบาย ยุทธศาสตร์ และจัดทำแผนการพัฒนาอุตสาหกรรมและแผนพัฒนาพื้นที่ในระดับต่างๆ

- ขาดอิสระในการกำหนดแนวทางการปฏิบัติงานที่ตอบสนองความต้องการของพื้นที่ (Bottom-up) เนื่องจากแนวทางการปฏิบัติงานบางส่วนยังถูกกำหนดมาจากส่วนกลาง (Top-down) ซึ่งอาจไม่สอดคล้องกับบริบทในพื้นที่

๕.๓.๒ โครงสร้าง (Structure)

๑) จุดแข็งที่ควรรักษาไว้

- หน่วยงานมีการแบ่งโครงสร้างองค์กรตามกลุ่มเป้าหมายที่ชัดเจน จึงสามารถส่งเสริมและพัฒนากลุ่มเป้าหมายได้ครอบคลุมทุกระดับ ทั้งวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) วิสาหกิจชุมชน ผู้ประกอบการ บุคลากรภาคอุตสาหกรรม และผู้ให้บริการธุรกิจอุตสาหกรรม (SP)

๒) จุดอ่อนที่ต้องพัฒนา

- แม้ว่าจะได้รับการยอมรับว่าเป็นหน่วยงานที่มีบทบาทสำคัญในการส่งเสริมและพัฒนาผู้ประกอบการมาอย่างยาวนาน แต่การปรับเปลี่ยนสู่หน่วยงานวิชาการตามการปรับโครงสร้างใหม่ยังไม่เห็นภาพที่ชัดเจน เนื่องจากยังคงมุ่งเน้นภารกิจด้านปฏิบัติมากกว่า

- การจัดวางโครงสร้างบุคลากรและบริหารจัดการกำลังคนของหน่วยงานยังไม่สอดคล้องกับความรู้ความสามารถ ทักษะ และสมรรถนะที่มี

๕.๓.๓ ระบบ (Systems)

๑) จุดแข็งที่ควรรักษาไว้

- มีกระบวนการให้บริการที่ชัดเจน ซึ่งพัฒนาจากองค์ความรู้และประสบการณ์ในการส่งเสริมและพัฒนาผู้ประกอบการมาเป็นระยะเวลานาน

- มีการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีดิจิทัลผ่านระบบต่างๆ เพื่อลดขั้นตอนและอำนวยความสะดวกในการปฏิบัติงานหรือให้บริการที่รวดเร็วมากยิ่งขึ้น

๒) จุดอ่อนที่ต้องพัฒนา

- ขาดการเชื่อมโยงฐานข้อมูลต่างๆ ระหว่างหน่วยงาน และยังไม่สามารถนำข้อมูลที่มีมาศึกษาวิเคราะห์และประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์ในการปฏิบัติงานเท่าที่ควร
- ยังไม่สามารถใช้ประโยชน์จากเครื่องจักรอุปกรณ์และสถานที่สำหรับการให้บริการได้อย่างเต็มประสิทธิภาพ เนื่องจากข้อจำกัดของกฎระเบียบทางราชการ เช่น เวลาการให้บริการ มาตรการประหยัดพลังงาน เป็นต้น ขณะที่งบประมาณในการบำรุงรักษาและจัดซื้อเครื่องจักรอุปกรณ์ใหม่ๆ ยังมีค่อนข้างจำกัด

๕.๓.๔ ค่านิยมร่วม (Shared Values)

๑) จุดแข็งที่ควรรักษาไว้

- ให้ความสำคัญกับผู้ประกอบการเป็นหลัก ทั้งยังมีความมุ่งมั่นและความจริงจังในการส่งเสริมและพัฒนาผู้ประกอบการอย่างเต็มกำลังความสามารถ
- ผู้ปฏิบัติงานในแต่ละกลุ่มมีรูปแบบการทำงานเป็นทีม โดยไม่ได้รู้สึกว่าเป็นเพียงแค่ผู้ปฏิบัติงาน แต่รู้สึกถึงการมีส่วนร่วมและพร้อมที่จะทำงานมากกว่าหน้าที่

๒) จุดอ่อนที่ต้องพัฒนา

- ให้ความสำคัญกับระบบอาวุโสค่อนข้างมาก จนบางครั้งผู้อาวุโสอาจไม่เปิดโอกาสให้ผู้ย่อยได้แสดงความคิดเห็นอย่างอิสระ หรือขาดการรับฟังความคิดเห็นจากผู้ย่อย
- ให้ความสำคัญกับการดูแลและอำนวยความสะดวกผู้บริหารแต่ละระดับค่อนข้างมาก ซึ่งเป็นภารกิจที่อยู่นอกเหนืองานประจำ จึงอาจส่งผลกระทบต่อประสิทธิภาพในการปฏิบัติงาน
- ขาดการทำความเข้าใจในบทบาทภารกิจและทัศนคติที่ดีในการทำงานระหว่างกลุ่ม จึงยังไม่สามารถประสานกลมเกลียวเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้เท่าที่ควร

๕.๓.๕ ทักษะ (Skills)

๑) จุดแข็งที่ควรรักษาไว้

- องค์กรความรู้ ทักษะ และประสบการณ์ในการปฏิบัติงานของบุคลากรรุ่นเก่าที่สั่งสมมาอย่างยาวนานและได้รับการยอมรับจากผู้ประกอบการ

๒) จุดอ่อนที่ต้องพัฒนา

- ขาดระบบการจัดการความรู้ (Knowledge Management : KM) รวมถึงการถ่ายทอดองค์ความรู้ ทักษะ และประสบการณ์จากบุคลากรรุ่นเก่าสู่บุคลากรรุ่นใหม่อย่างเป็นระบบ เมื่อบุคลากรรุ่นเก่าเกษียณอายุราชการไป บุคลากรรุ่นใหม่จึงไม่อาจรักษาจุดแข็งที่มีอยู่เดิมได้

๕.๓.๖ การบริหารงานของผู้บริหาร (Style)

๑) จุดแข็งที่ควรรักษาไว้

- มีความมุ่งมั่นในการบริหารงานให้บรรลุเป้าหมายและผลสัมฤทธิ์ มีความละเอียดรอบคอบ และให้ความสำคัญกับกฎระเบียบทางราชการ

๒) จุดอ่อนที่ต้องพัฒนา

- บริหารงานแบบรวมศูนย์อำนาจ ขาดการรับฟังความคิดเห็นของผู้ได้บังคับบัญชา รวมทั้งใส่ใจรายละเอียดของการปฏิบัติงานในแต่ละขั้นตอนมากเกินไป

๕.๓.๗ บุคลากร (Staff)

๑) จุดแข็งที่ควรรักษาไว้

- บุคลากรแต่ละระดับมีองค์ความรู้และทักษะในหลายแขนงทั้งเชิงลึก (Specialist) และเชิงกว้าง (Generalist) จึงสามารถส่งเสริมและพัฒนาผู้ประกอบการได้ในรูปแบบที่หลากหลาย
- บุคลากรมีจิตใจในการให้บริการที่ดี (Service Mind) และมีความเป็นมิตร ผู้ประกอบการจึงสามารถเข้าถึงการบริการได้ง่าย

๒) จุดอ่อนที่ต้องพัฒนา

- บุคลากรบางส่วนยังขาดองค์ความรู้และทักษะที่จำเป็นในด้านเทคโนโลยีดิจิทัล ด้านภาษาต่างประเทศ และด้านการพัฒนาอุตสาหกรรมเป้าหมายที่ภาครัฐให้การสนับสนุน เช่น อุตสาหกรรมอาหารแห่งอนาคต อุตสาหกรรมดิจิทัล อุตสาหกรรมหุ่นยนต์และระบบอัตโนมัติ เป็นต้น
- ขาดระบบพี่เลี้ยง (Mentoring System) ที่เป็นรูปธรรม ซึ่งทำหน้าที่ให้คำปรึกษาแนะนำ และถ่ายทอดองค์ความรู้แก่บุคลากรรุ่นใหม่
- ขาดการวางแผนทางก้าวหน้าในสายอาชีพ (Career Path) อย่างเป็นรูปธรรม บุคลากรจึงขาดขวัญกำลังใจในการปฏิบัติงานและแรงจูงใจในการพัฒนาตนเอง

๕.๓.๘ เครือข่าย (Network)

๑) จุดแข็งที่ควรรักษาไว้

- มีการบูรณาการการทำงานร่วมกับหน่วยงานอื่นในพื้นที่ภาคเหนือตอนบนในรูปแบบสามประสาน (Triple Helix Model) ซึ่งประกอบด้วย ภาครัฐ ภาคเอกชน และสถาบันการศึกษา จนเกิดเป็นเครือข่ายความร่วมมือที่มีความเข้มแข็ง

๒) จุดอ่อนที่ต้องพัฒนา

- ยังไม่สามารถใช้ประโยชน์จากเครือข่ายความร่วมมือระหว่างหน่วยงานได้อย่างเต็มประสิทธิภาพ

๕.๔ การวิเคราะห์สภาพแวดล้อมและศักยภาพขององค์กร (SWOT Analysis)

๕.๔.๑ จุดแข็ง (Strengths)

๑) มีศูนย์บริการที่มีความพร้อมทั้งด้านบุคลากร เครื่องจักรอุปกรณ์ และสถานที่ เพื่อรองรับการให้บริการที่หลากหลายและครบวงจร สามารถให้การส่งเสริมและพัฒนาผู้ประกอบการได้ตลอดห่วงโซ่อุปทาน ทั้งการบริการข้อมูลสารสนเทศ การให้คำปรึกษาแนะนำ การถ่ายทอดองค์ความรู้และเทคโนโลยี การออกแบบและพัฒนาผลิตภัณฑ์ รวมทั้งสถานที่ตั้งของหน่วยงานอยู่ในเขตเมืองที่เดินทางสะดวกและเข้าถึงการบริการได้ง่าย

๒) หน่วยงานมีภาพลักษณ์ที่ดีซึ่งสะท้อนได้จากบทบาทภารกิจที่มุ่งเน้นให้ความช่วยเหลือมากกว่าการบังคับใช้กฎหมาย มีความสัมพันธ์อันดีและมีความใกล้ชิดกับผู้ประกอบการทุกระดับ จนได้รับการยอมรับจากทุกภาคส่วนว่าเป็นแกนหลักในการส่งเสริมและพัฒนาผู้ประกอบการในพื้นที่ภาคเหนือตอนบนมาอย่างยาวนาน

๓) เป็นหน่วยงานที่สามารถคิดค้นและสร้างต้นแบบ (Model) การส่งเสริมและพัฒนาผู้ประกอบการทุกกลุ่มและทุกระดับที่หลากหลาย สามารถตอบสนองความต้องการของผู้ประกอบการ สภาพปัญหาของพื้นที่ และสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไปในยุคปัจจุบัน

๔) บุคลากรแต่ละระดับมีองค์ความรู้และทักษะในหลายแขนงทั้งเชิงลึก (Specialist) และเชิงกว้าง (Generalist) ครอบคลุมการส่งเสริมและพัฒนาผู้ประกอบการทุกมิติ ทั้งยังมีจิตใจในการให้บริการที่ดี (Service Mind) และมีความเป็นมิตร ผู้ประกอบการจึงให้การยอมรับและสามารถเข้าถึงการบริการได้ง่าย

๕) มีการบูรณาการการทำงานร่วมกับหน่วยงานอื่นในพื้นที่ภาคเหนือตอนบนในรูปแบบสามประสาน (Triple Helix Model) ซึ่งประกอบด้วย ภาครัฐ ภาคเอกชน และสถาบันการศึกษา จนเกิดเป็นเครือข่ายความร่วมมือในการส่งเสริมและพัฒนาผู้ประกอบการที่มีความเข้มแข็ง และสามารถเชื่อมโยงและส่งต่อบริการระหว่างกันได้อย่างมีประสิทธิภาพ

๕.๔.๒ จุดอ่อน (Weaknesses)

๑) ขาดแหล่งข้อมูลภาวะเศรษฐกิจอุตสาหกรรม สถานการณ์ทางเศรษฐกิจและสังคม ข้อมูลทางสถิติ และข้อมูลสนับสนุนต่างๆ ที่จำเป็นต้องใช้ในการกำหนดนโยบาย ยุทธศาสตร์ และจัดทำแผนการพัฒนาอุตสาหกรรม และแผนพัฒนาพื้นที่ในระดับต่างๆ รวมทั้งขาดการเชื่อมโยงฐานข้อมูลต่างๆ ระหว่างหน่วยงาน และยังไม่สามารถนำข้อมูลที่มีมาศึกษาวิเคราะห์และประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์ในการปฏิบัติงานเท่าที่ควร

๒) ขาดอิสระในการกำหนดแนวทางการปฏิบัติงานที่ตอบสนองความต้องการของพื้นที่ด้วยตนเอง (Bottom-up) เนื่องจากแนวทางบางส่วนยังถูกกำหนดมาจากส่วนกลาง (Top-down) ซึ่งอาจไม่สอดคล้องกับบริบทของการส่งเสริมและพัฒนาผู้ประกอบการในพื้นที่ ขณะที่การปรับเปลี่ยนสู่หน่วยงานวิชาการตามการปรับโครงสร้างใหม่ยังไม่เห็นภาพที่ชัดเจน เนื่องจากยังคงมุ่งเน้นภารกิจด้านปฏิบัติมากกว่า

๓) การจัดวางโครงสร้างบุคลากรและบริหารจัดการกำลังคนของหน่วยงานยังไม่สอดคล้องกับความรู้ ความสามารถ ทักษะ และสมรรถนะที่มี รวมทั้งขาดการวางแผนทางก้าวหน้าในสายอาชีพ (Career Path) อย่างเป็นรูปธรรม บุคลากรจึงขาดขวัญกำลังใจในการปฏิบัติงานและแรงจูงใจในการพัฒนาตนเอง

๔) ขาดระบบการจัดการความรู้ (Knowledge Management : KM) และระบบพี่เลี้ยง (Mentoring System) ที่เป็นรูปธรรม จึงขาดการถ่ายทอดองค์ความรู้ ทักษะ และประสบการณ์จากบุคลากรรุ่นเก๋าสู่มบุคลากรรุ่นใหม่ ขณะที่บุคลากรบางส่วนยังขาดองค์ความรู้และทักษะที่จำเป็นในด้านเทคโนโลยีดิจิทัล ด้านภาษาต่างประเทศ และด้านการพัฒนาอุตสาหกรรมเป้าหมายที่ภาครัฐให้การสนับสนุน

๕) ยังไม่สามารถใช้ประโยชน์จากเครื่องจักรอุปกรณ์และสถานที่สำหรับการให้บริการได้อย่างเต็มประสิทธิภาพ เนื่องจากข้อจำกัดของกฎระเบียบทางราชการ เช่น เวลาการให้บริการ มาตรการประหยัดพลังงาน เป็นต้น ขณะที่งบประมาณในการปรับปรุงสิ่งก่อสร้าง บำรุงรักษาหรือจัดซื้อเครื่องจักรอุปกรณ์ใหม่ๆ เพื่อรองรับการให้บริการตามสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไปยังมีค่อนข้างจำกัด

๕.๔.๓ โอกาส (Opportunities)

๑) รัฐบาลมีนโยบายกระตุ้นเศรษฐกิจของประเทศและมีแนวโน้มในการจัดสรรงบประมาณเพื่อส่งเสริมและพัฒนาผู้ประกอบการ SMEs และวิสาหกิจชุมชนมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับภารกิจหลักของกรมส่งเสริมอุตสาหกรรม ทำให้ศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาคมีแหล่งงบประมาณที่หลากหลายในการส่งเสริมและพัฒนา กลุ่มเป้าหมายในพื้นที่ของตนเองมากขึ้น ทั้งงบประมาณเชิงภารกิจ (Function) เชิงประเด็น (Agenda) และเชิงพื้นที่ (Area) ในระดับภาค กลุ่มจังหวัด และจังหวัด

๒) ผลกระทบจากสภาวะเศรษฐกิจในปัจจุบันทำให้มีจำนวนผู้ว่างงานมากขึ้น จึงมีความต้องการในการฝึกอบรมเพื่อพัฒนาทักษะอาชีพและการประกอบการสูงขึ้น รวมถึงผู้ประกอบการเดิมทั้ง SMEs และวิสาหกิจชุมชนเกิดความตระหนักและให้ความสำคัญกับการพัฒนาธุรกิจ สินค้า และบริการของตนเองมากขึ้น จึงเป็นโอกาสในการดำเนินนโยบายและโครงการเพื่อสร้างผู้ประกอบการใหม่และพัฒนาผู้ประกอบการเดิม เนื่องจากมีความเข้าใจในความต้องการและสภาพปัญหาของผู้ประกอบการในพื้นที่เป็นอย่างดี

๓) ภาคเหนือตอนบนเป็นแหล่งผลิตสินค้าเกษตรที่มีศักยภาพและความหลากหลายทั้งพืชผักผลไม้ เมืองหนาวและสมุนไพร ถือเป็นฐานรายได้หลักของประชากรส่วนใหญ่และการจ้างงาน โดยระบบการผลิตกำลังปรับตัว เกษตรอินทรีย์มากขึ้นและยังอยู่ในระดับเกษตรอินทรีย์ตามวิถีพื้นบ้าน แต่มีแนวโน้มขยายสู่เชิงพาณิชย์เพื่อป้อนตลาดที่มีกำลังซื้อสูงและแปรรูปเป็นผลิตภัณฑ์อาหารและเกษตรแปรรูปที่มีมูลค่าเพิ่มสูง ซึ่งสอดคล้องกับนโยบายของภาครัฐในการพัฒนาพื้นที่เศรษฐกิจนวัตกรรมอาหารภาคเหนือ (Northern Thailand Food Valley)

๔) ภาคเหนือตอนบนเป็นฐานการผลิตหัตถอุตสาหกรรมที่สำคัญของประเทศโดยใช้ศิลปวัฒนธรรม เทคโนโลยี และการออกแบบร่วมสมัยในการสร้างมูลค่าเพิ่มเพื่อตอบสนองความต้องการของตลาดเฉพาะ เช่น ผ้าทอ เครื่องเงิน เพอร์นิเจอร์ไม้ สินค้าไลฟ์สไตล์ ของฝากของที่ระลึก ของใช้ของตกแต่งบ้าน เป็นต้น โดยจังหวัดเชียงใหม่ได้รับการรับรองให้เป็นเมืองสร้างสรรค์สาขาหัตถกรรมและศิลปะพื้นบ้าน (Creative City of Crafts and Folk Art) จากองค์การยูเนสโก (UNESCO) ซึ่งสอดคล้องกับนโยบายของภาครัฐในการพัฒนาพื้นที่เศรษฐกิจเชิงสร้างสรรค์ (Creative Lanna Cluster)

๕) ภาคเหนือมีสัดส่วนของประชากรผู้สูงอายุมากที่สุดในประเทศไทย และกำลังก้าวสู่สังคมผู้สูงอายุ แต่ละภาคส่วนเกิดความตื่นตัวในการเตรียมรับมือ และภาคธุรกิจที่ต้องปรับตัวให้ทันต่อความต้องการของตลาด

ในสินค้าและบริการเพื่อสุขภาพ ขณะที่กลุ่มนักท่องเที่ยวเชิงสุขภาพจำนวนมากเข้ามาท่องเที่ยวในพื้นที่ภาคเหนือตอนบนควบคู่กับการรักษาและฟื้นฟูสุขภาพทั้งร่างกายและจิตใจ ทำให้อุตสาหกรรมการแพทย์และสุขภาพในพื้นที่ขยายตัวในอัตราที่สูง ซึ่งสอดคล้องกับนโยบายของภาครัฐในการยกระดับสู่ศูนย์กลางทางการแพทย์ (Medical Hub)

๕.๔.๔ อุปสรรค (Threats)

๑) ความไม่แน่นอนของสถานการณ์ทางการเมืองและเสถียรภาพของรัฐบาลที่สั่นคลอนอาจส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงของรัฐบาลหรือปรับคณะรัฐมนตรี แนวทางการปฏิบัติงานของหน่วยงานจึงมีการปรับเปลี่ยนบ่อยครั้งเพื่อให้เป็นไปตามนโยบายของผู้บริหารใหม่ในแต่ละระดับที่มักจะไม่สอดคล้องกับยุทธศาสตร์และแผนระดับต่างๆ ที่ได้กำหนดไว้เดิม ส่งผลให้การดำเนินนโยบาย มาตรการ และแผนงานโครงการต่างๆ ขาดความต่อเนื่องและไม่อาจบรรลุผลสัมฤทธิ์ รวมถึงกระบวนการพิจารณาต่างๆ ที่ต้องอาศัยกลไกของรัฐบาลจะเป็นไปอย่างล่าช้าอีกด้วย

๒) การจัดทำค่าของงบประมาณที่เป็นไปตามรอบปีงบประมาณ ทำให้การดำเนินนโยบายและโครงการต่างๆ เพื่อส่งเสริมและพัฒนาผู้ประกอบการขาดความต่อเนื่อง ไม่เกิดความคุ้มค่าในการใช้จ่ายงบประมาณ และอาจไม่ก่อให้เกิดผลกระทบทางเศรษฐกิจอย่างที่คาดหวัง ทั้งยังไม่สอดคล้องกับยุทธศาสตร์และแผนระดับต่างๆ ที่มีการวางกรอบการพัฒนาในระยะยาว ขณะที่การจัดสรรงบประมาณที่ล่าช้าและมาตรการเร่งรัดการใช้จ่ายงบประมาณส่งผลกระทบต่อระยะเวลาและประสิทธิภาพในการดำเนินโครงการอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

๓) หน่วยงานภาครัฐ ภาคเอกชน สถาบันการศึกษา และสถาบันการเงินต่างๆ หันมาให้ความสำคัญกับการจัดทำโครงการหรือออกมาตราการเพื่อส่งเสริมและพัฒนาผู้ประกอบการมากขึ้น โดยมีแนวทางการปฏิบัติงานในลักษณะคล้ายคลึงกันทั้งรูปแบบ หลักสูตร และวิธีการ ทำให้เกิดการแข่งขันสูงขึ้นและกลุ่มเป้าหมายมีทางเลือกที่หลากหลาย จึงจำเป็นต้องปรับเปลี่ยนแนวทางการดำเนินโครงการให้มีความน่าสนใจ สอดคล้องกับความต้องการและพฤติกรรมที่เปลี่ยนแปลงไป รวมถึงสร้างผลกระทบในเชิงบวกต่อเศรษฐกิจและสังคมมากยิ่งขึ้น

๔) การเข้ามามีบทบาทของเทคโนโลยีดิจิทัลซึ่งทำให้โลกกำลังเผชิญกับสภาวะ Digital Disruption ส่งผลให้โครงสร้างเศรษฐกิจและสังคมแบบดั้งเดิมถูกทำลายลง ทั้งความสามารถในการแข่งขันขององค์กรที่แตกต่างไปจากเดิม ผลกระทบจากเทคโนโลยีใหม่ๆ ที่ถาโถมเข้ามาโดยตลอด และพฤติกรรมของผู้บริโภคปรับเปลี่ยนไปจากอดีต หากไม่สามารถก้าวทันต่อการเปลี่ยนแปลงจะส่งผลให้การดำเนินธุรกิจรูปแบบเดิมอาจได้รับผลกระทบมากกว่าที่คาดการณ์ไว้ ผู้ประกอบการจึงมีแนวโน้มที่จะนำเทคโนโลยีดิจิทัลมาประยุกต์ใช้ในกิจการมากขึ้น ขณะที่หน่วยงานจำเป็นต้องพัฒนาองค์ความรู้และทักษะของบุคลากรเพื่อให้สามารถให้คำปรึกษาแนะนำได้อย่างมีประสิทธิภาพ

๕) การปรับเปลี่ยนบทบาทและภารกิจของศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาคให้เป็นหน่วยงานวิชาการมากขึ้น และถ่ายโอนภารกิจด้านการปฏิบัติบางส่วนไปยังสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด อาจส่งผลให้การส่งเสริมและพัฒนาผู้ประกอบการขาดความต่อเนื่อง เนื่องจากเป็นหน่วยงานหลักที่มีภารกิจด้านการปฏิบัติมาอย่างยาวนานและได้รับการยอมรับในวงกว้าง ผู้ประกอบการจึงเกิดความคาดหวังเนื่องจากมีความสัมพันธ์อันดีและเข้าใจในความต้องการเป็นอย่างดี ขณะที่บุคลากรจำเป็นต้องใช้ระยะเวลาในการปรับตัวและพัฒนาทักษะทางวิชาการมากขึ้น

ส่วนที่ ๖ สารสำคัญของแผนปฏิบัติราชการระยะ ๓ ปี (พ.ศ. ๒๕๖๓-๒๕๖๕) ของศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาคที่ ๑

๖.๑ ภาพรวม

๖.๑.๑ วิสัยทัศน์ของหน่วยงาน

“เป็นองค์กรนำวิสาหกิจภาคเหนือตอนบนสู่เศรษฐกิจสร้างสรรค์”

๖.๑.๒ พันธกิจของหน่วยงาน

- (๑) คิดค้นรูปแบบ หลักสูตร ระบบ และเทคนิควิธีการใหม่ๆ เพื่อสร้างต้นแบบการส่งเสริมอุตสาหกรรม (Model) ที่สอดคล้องกับศักยภาพของพื้นที่
- (๒) เป็นแกนหลักในการกำหนดนโยบาย ยุทธศาสตร์ และจัดทำแผนการพัฒนาอุตสาหกรรมในระดับภูมิภาค พร้อมถ่ายทอดแผนสู่การปฏิบัติ
- (๓) เป็นศูนย์กลางบริการให้คำปรึกษาแนะนำและข้อมูลสารสนเทศ ถ่ายทอดองค์ความรู้และเทคโนโลยี ออกแบบและพัฒนาผลิตภัณฑ์
- (๔) เสริมสร้างความเข้มแข็งของผู้ให้บริการธุรกิจอุตสาหกรรมและหน่วยงานให้บริการธุรกิจอุตสาหกรรมพร้อมสร้างเครือข่ายความร่วมมือทุกระดับ
- (๕) ส่งเสริมและพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) วิสาหกิจชุมชน ผู้ประกอบการและบุคลากรภาคอุตสาหกรรม ให้มีขีดความสามารถที่สอดคล้องกับสถานการณ์
- (๖) พัฒนาองค์กรและบุคลากรเพื่อยกระดับสู่การเป็นองค์กรสมรรถนะสูง (High Performance Organization : HPO)

๖.๒ แผนปฏิบัติการ

๖.๒.๑ แผนปฏิบัติการ เรื่อง เพิ่มขีดความสามารถวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ในอุตสาหกรรมเป้าหมาย

(๑) เป้าหมาย เพื่อส่งเสริมและพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ในอุตสาหกรรมที่มีศักยภาพสูงของภาคเหนือตอนบนตลอดห่วงโซ่อุปทาน ให้สามารถยกระดับศักยภาพและขีดความสามารถในการแข่งขันที่สูงขึ้น โดยการปรับปรุงและเพิ่มประสิทธิภาพกระบวนการผลิตเพื่อเพิ่มผลิตภาพ ประยุกต์ใช้เทคโนโลยีการผลิตและดิจิทัล ยกระดับมาตรฐานระดับประเทศและระดับสากล สร้างมูลค่าเพิ่มให้กับผลิตภัณฑ์ด้วยวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี นวัตกรรม และความคิดสร้างสรรค์ ที่สอดคล้องกับความต้องการของตลาดและพฤติกรรมของผู้บริโภคในยุคปัจจุบัน ตลอดจนขยายช่องทางการตลาดทั้งในประเทศและต่างประเทศ

(๒) ตัวชี้วัดและค่าเป้าหมาย

- ๑) ร้อยละ ๗๐ ของจำนวนวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ได้รับการพัฒนามีผลิตภาพเพิ่มขึ้นเฉลี่ย ไม่น้อยกว่า ร้อยละ ๑๐
- ๒) ร้อยละ ๗๐ ของจำนวนวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ได้รับการพัฒนามีรายได้หรือมูลค่าผลิตภัณฑ์เพิ่มขึ้นเฉลี่ย ไม่น้อยกว่า ร้อยละ ๑๐

(๓) แนวทางการพัฒนา

- ๑) เพิ่มผลิตภาพและสร้างมูลค่าเพิ่มอุตสาหกรรมอาหารและเกษตรแปรรูป
- ๒) เพิ่มผลิตภาพและสร้างมูลค่าเพิ่มอุตสาหกรรมสร้างสรรค์
- ๓) เพิ่มผลิตภาพและสร้างมูลค่าเพิ่มอุตสาหกรรมการแพทย์และสุขภาพ
- ๔) ขยายช่องทางการตลาดทุกระดับและเชื่อมโยงห่วงโซ่อุปทาน

(๔) แผนงาน/โครงการสำคัญ

- ๑) โครงการยกระดับศูนย์กลางการพัฒนาอัตลักษณ์กาแฟอาราบิก้าภาคเหนือ (Northern Boutique Arabica Coffee Center)
- ๒) โครงการพัฒนาศักยภาพวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในห่วงโซ่อุปทานอุตสาหกรรมชาแบบครบวงจร
- ๓) โครงการเพิ่มขีดความสามารถผู้ประกอบการและวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมด้านอาหารและเกษตรแปรรูป
- ๔) โครงการสร้างสรรค์การท่องเที่ยวคุณภาพด้วยเทคโนโลยีและนวัตกรรม

- ๕) โครงการการสร้างมูลค่าเพิ่มอุตสาหกรรมสร้างสรรค์ (Thai-IDC)
- ๖) โครงการพัฒนาธุรกิจอุตสาหกรรมด้วยวิถีดิจิทัลเชิงรุก (Proactive Digital Solutions to SMEs)
- ๗) โครงการยกระดับอุตสาหกรรมการแพทย์ครบวงจร
- ๘) โครงการคนล้านนาสุขภาพดี (Lanna Smart Health & Wellness)
- ๙) โครงการยกระดับการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพด้วยเทคโนโลยีและนวัตกรรม
- ๑๐) โครงการยกระดับขีดความสามารถในการแข่งขันให้กับผู้ประกอบการ SMEs ในพื้นที่เขตเศรษฐกิจพิเศษ

๖.๒.๒ แผนปฏิบัติการ เรื่อง ยกระดับวิสาหกิจชุมชนและสร้างความเข้มแข็งเศรษฐกิจฐานราก

(๑) เป้าหมาย เพื่อส่งเสริมและพัฒนาวิสาหกิจชุมชน ผู้ประกอบการชุมชน ราษฎร เพื่อสร้างความเข้มแข็งเศรษฐกิจฐานรากอันเป็นรากฐานสำคัญของเศรษฐกิจประเทศ ให้สามารถสร้างอาชีพ ยกระดับรายได้ และลดช่องว่างความเหลื่อมล้ำในสังคม ด้วยการเพิ่มประสิทธิภาพการผลิต ประยุกต์ใช้เทคโนโลยีตามระดับศักยภาพ ยกระดับมาตรฐานและสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับผลิตภัณฑ์ชุมชนด้วยภูมิปัญญา ทักษะวัฒนธรรม และความคิดสร้างสรรค์ เสริมสร้างองค์ความรู้และพัฒนาทักษะเพื่อให้พร้อมก้าวสู่การเป็นผู้ประกอบการ ตลอดจนสร้างโอกาสทางการตลาดและพัฒนาช่องทางการตลาดสินค้าชุมชน พร้อมเชื่อมโยงเครือข่ายวิสาหกิจชุมชนและห่วงโซ่อุปทาน

(๒) ตัวชี้วัดและค่าเป้าหมาย

- ๑) ร้อยละ ๗๐ ของจำนวนวิสาหกิจชุมชนที่ได้รับการพัฒนามีผลผลิตภาพเพิ่มขึ้นเฉลี่ยไม่น้อยกว่า ร้อยละ ๑๐
- ๒) ร้อยละ ๗๐ ของจำนวนวิสาหกิจชุมชนที่ได้รับการพัฒนามีรายได้หรือมูลค่าผลิตภัณฑ์เพิ่มขึ้นเฉลี่ย ไม่น้อยกว่า ร้อยละ ๑๐
- ๓) ร้อยละ ๘๐ ของจำนวนผู้ประกอบการชุมชนที่ได้รับการพัฒนาสามารถนำองค์ความรู้ไปใช้ประโยชน์ในการดำเนินธุรกิจ

(๓) แนวทางการพัฒนา

- ๑) เพิ่มผลผลิตและสร้างมูลค่าเพิ่มด้วยภูมิปัญญา ทักษะวัฒนธรรม และความคิดสร้างสรรค์
- ๒) เสริมสร้างองค์ความรู้และพัฒนาทักษะในการประกอบการ
- ๓) พัฒนาช่องทางการตลาดสินค้าชุมชนและเชื่อมโยงห่วงโซ่อุปทาน

(๔) แผนงาน/โครงการสำคัญ

- ๑) โครงการพัฒนาพื้นที่วิถีดิจิทัล (Bamboo City)
- ๒) โครงการยกระดับหัตถกรรมเครื่องเงินสู่อุตสาหกรรมไลฟ์สไตล์ (Contemporary Lifestyle Lacquerware)
- ๓) โครงการพัฒนาศักยภาพผู้ประกอบการเชิงนวัตกรรมและการออกแบบ (Innovation and Design Entrepreneurship Acceleration House : IDEA House)
- ๔) โครงการยกระดับวิสาหกิจชุมชนก้าวหน้าไทยแลนด์ ๔.๐
- ๕) โครงการอันเนื่องมาจากพระราชดำริ
- ๖) โครงการยกระดับศักยภาพหมู่บ้านอุตสาหกรรมสร้างสรรค์

๖.๒.๓ แผนปฏิบัติการ เรื่อง พัฒนาผู้ประกอบการและปัจจัยสนับสนุนที่เอื้อต่อการประกอบการ

(๑) เป้าหมาย เพื่อพัฒนาองค์ความรู้และทักษะในการดำเนินธุรกิจให้แก่ผู้ประกอบการใหม่ ปมเพาะวิสาหกิจเริ่มต้น (Startup) ด้วยวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และนวัตกรรม ให้มีความพร้อมและศักยภาพในการเติบโตอย่างยั่งยืน เสริมสร้างขีดความสามารถของผู้ประกอบการรายเดิมและบุคลากรภาคอุตสาหกรรม ผลักดันให้เกิดการเชื่อมโยงอุตสาหกรรมและเครือข่ายผู้ประกอบการที่เข้มแข็ง ขณะเดียวกันพัฒนาปัจจัยเอื้อเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการประกอบการ ทั้งการพัฒนาผู้ให้บริการธุรกิจอุตสาหกรรมและบูรณาการเครือข่ายความร่วมมือระหว่างหน่วยงานทุกภาคส่วน รวมถึงพัฒนารูปแบบพร้อมยกระดับคุณภาพและมาตรฐานการบริการด้านต่างๆ

(๒) ตัวชี้วัดและค่าเป้าหมาย

- ๑) ร้อยละ ๑๕ ของจำนวนผู้ประกอบการที่ได้รับการพัฒนา มีการจัดตั้งหรือขยายธุรกิจ
- ๒) ร้อยละ ๘๐ ของจำนวนผู้ประกอบการที่ได้รับการพัฒนาสามารถนำองค์ความรู้ไปใช้ประโยชน์ในการดำเนินธุรกิจ
- ๓) ร้อยละ ๔๕ ของจำนวนผู้ให้บริการธุรกิจอุตสาหกรรมที่ได้รับการพัฒนาสามารถให้บริการผู้ประกอบการได้
- ๔) ระดับขั้นความสำเร็จที่กลุ่มอุตสาหกรรมสามารถบรรลุได้ตามขั้นความสำเร็จของการรวมกลุ่ม (Milestone) (ระดับที่ ๑ - ๕)
- ๕) ร้อยละ ๘๐ ของจำนวนผู้ประกอบการที่ได้รับการบริการสามารถเพิ่มศักยภาพการดำเนินธุรกิจ

(๓) แนวทางการพัฒนา

- ๑) สร้างผู้ประกอบการใหม่และบ่มเพาะวิสาหกิจเริ่มต้น (Startup)
- ๒) พัฒนาศักยภาพผู้ประกอบการเดิมและบุคลากรภาคอุตสาหกรรม
- ๓) ส่งเสริมการรวมกลุ่มอุตสาหกรรมและสร้างเครือข่ายผู้ประกอบการ
- ๔) สร้างและพัฒนาเครือข่ายหน่วยงานและผู้ให้บริการธุรกิจอุตสาหกรรม
- ๕) พัฒนารูปแบบพร้อมยกระดับคุณภาพและมาตรฐานการบริการ

(๔) แผนงาน/โครงการสำคัญ

- ๑) โครงการสร้างและพัฒนาผู้ประกอบการใหม่เชิงสร้างสรรค์และนวัตกรรม (NEC)
- ๒) โครงการสร้างผู้ประกอบการอัจฉริยะ
- ๓) โครงการพัฒนาทักษะบุคลากรภาคอุตสาหกรรมสู่อนาคต (Better Skills for Future Enterprise)
- ๔) โครงการพัฒนาผู้ประกอบการสู่การเป็น Smart SME และ Global SME
- ๕) โครงการพัฒนาการรวมกลุ่ม SMEs และเชื่อมโยงอุตสาหกรรม (คลัสเตอร์อุตสาหกรรม ผี)
- ๖) โครงการส่งเสริมและพัฒนาผู้ให้บริการ SME (SP/RISMEP)
- ๗) โครงการศูนย์สนับสนุนและช่วยเหลือ SME (SSRC)
- ๘) โครงการศูนย์ปฏิรูปอุตสาหกรรมสู่อุตสาหกรรม ๔.๐ (ITC)

๖.๒.๔ แผนปฏิบัติราชการ เรื่อง บริหารจัดการองค์กรและพัฒนาบุคลากรให้มีประสิทธิภาพสูง

(๑) เป้าหมาย เพื่อยกระดับองค์กรให้มีความพร้อมก้าวสู่องค์กรสมรรถนะสูง (High Performance Organization : HPO) โดยเป็นองค์กรที่มีความยืดหยุ่นและตอบสนองต่อบริบทการเปลี่ยนแปลงได้ในทุกมิติ เป็นต้นแบบในการส่งเสริมและพัฒนาผู้ประกอบการและวิสาหกิจที่สอดคล้องกับศักยภาพของพื้นที่ สามารถประยุกต์ใช้เทคโนโลยี นวัตกรรม และดิจิทัลเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพของการปฏิบัติงาน พร้อมพัฒนาสภาพแวดล้อมและสุขภาวะภายในองค์กรเพื่อรองรับการปฏิบัติงาน รวมถึงพัฒนาสมรรถนะของบุคลากรให้มีความรู้ความสามารถและปรับตัวได้ทันต่อสถานการณ์ ควบคู่กับการส่งเสริมคุณธรรม จริยธรรม จิตสำนึก และจิตบริการของบุคลากร

(๒) ตัวชี้วัดและค่าเป้าหมาย

- ๑) ร้อยละ ๘๕ ของบุคลากรขององค์กรได้รับการพัฒนาสมรรถนะตามแผนปฏิบัติการพัฒนาบุคลากร
- ๒) บุคลากรมีความพึงพอใจต่อปัจจัยแวดล้อมภายในองค์กร ไม่น้อยกว่า ร้อยละ ๘๕

(๓) แนวทางการพัฒนา

- ๑) ปรับเปลี่ยนสู่องค์กรที่สามารถตอบสนองต่อบริบทการเปลี่ยนแปลงได้ในทุกมิติ
- ๒) ปรับปรุงกระบวนการปฏิบัติงานและพัฒนาสภาพแวดล้อมภายในองค์กร
- ๓) พัฒนาสมรรถนะในการปฏิบัติงานพร้อมส่งเสริมคุณธรรมและจริยธรรมของบุคลากร

(๔) แผนงาน/โครงการสำคัญ

- ๑) โครงการศึกษาและพัฒนาต้นแบบการส่งเสริมอุตสาหกรรม
- ๒) โครงการจัดทำและทบทวนแผนปฏิบัติราชการระดับหน่วยงาน
- ๓) โครงการจัดหาครุภัณฑ์และปรับปรุงสิ่งก่อสร้างเพื่อพัฒนาองค์กรให้มีประสิทธิภาพ
- ๔) โครงการพัฒนาศักยภาพบุคลากรเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการปฏิบัติงาน

๖.๓ รายละเอียดโครงการภายใต้แผนปฏิบัติราชการระยะ ๓ ปี (พ.ศ. ๒๕๖๓ - ๒๕๖๕)

๖.๓.๑ โครงการภายใต้แผนปฏิบัติราชการ เรื่อง เพิ่มขีดความสามารถวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ในอุตสาหกรรมเป้าหมาย

หน่วย : ล้านบาท

แผนปฏิบัติราชการ เรื่อง เพิ่มขีดความสามารถวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ในอุตสาหกรรมเป้าหมาย										
ยุทธศาสตร์ชาติ	แผนแม่บท ภายใต้ ยุทธศาสตร์ชาติ	แผนพัฒนา เศรษฐกิจและ สังคมแห่งชาติ	แผนปฏิบัติ ราชการ อก.	แผนปฏิบัติ ราชการ กสอ.	โครงการ/กิจกรรม	เป้าหมายผลผลิต (ปี ๒๕๖๓ - ๒๕๖๕)	งบประมาณ			
							ปี ๒๕๖๓	ปี ๒๕๖๔	ปี ๒๕๖๕	รวม
ด้านที่ ๒ การสร้าง ความสามารถ ในการแข่งขัน ประเด็นหลัก ๔. โครงสร้าง พื้นฐาน เชื่อมโยง เชื่อมโยงโลก ประเด็นย่อย ๔.๓ เพิ่มพื้นที่ และเมือง เศรษฐกิจ	ประเด็นหลัก ๖. พื้นที่และ เมืองน่าอยู่ อัจฉริยะ ประเด็นย่อย ๖.๑ การพัฒนา เมืองน่าอยู่ อัจฉริยะ แนวทาง ๒. พัฒนาเมือง ขนาดกลาง ให้เป็นเมืองน่าอยู่ ที่เป็นศูนย์กลาง ทางเศรษฐกิจ สังคมและ การบริการให้กับ พื้นที่โดยรอบ โดยเน้นการ ต่อยอดจาก ฐานเศรษฐกิจ ที่มีในพื้นที่	ยุทธศาสตร์ ๙. การพัฒนาภาค เมือง และพื้นที่ เศรษฐกิจ	เรื่อง ๑. การเสริมสร้าง ศักยภาพของ ภาคอุตสาหกรรม ให้เติบโต และเข้มแข็ง	เรื่อง ๑. เพิ่มขีด ความสามารถ ผู้ประกอบการ และวิสาหกิจ ขนาดกลาง และขนาดย่อม (SMEs) ในทุกระดับ	๑. โครงการยกระดับศูนย์กลาง การพัฒนาอัตลักษณ์กาแฟ อะราบิก้าภาคเหนือ (Northern Boutique Arabica Coffee Center)	๒๓๐ กิจกรรม ๖๐ ผลิตภัณฑ์ ๒๐๐ คน	๘.๐๐๐๐	๙.๐๐๐๐	๑๕.๕๐๐๐	๓๒.๕๐๐๐

แผนปฏิบัติราชการ เรื่อง เพิ่มขีดความสามารถวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ในอุตสาหกรรมเป้าหมาย										
ยุทธศาสตร์ชาติ	แผนแม่บท ภายใต้ ยุทธศาสตร์ชาติ	แผนพัฒนา เศรษฐกิจและ สังคมแห่งชาติ	แผนปฏิบัติ ราชการ อก.	แผนปฏิบัติ ราชการ กสอ.	โครงการ/กิจกรรม	เป้าหมายผลผลิต (ปี ๒๕๖๓ - ๒๕๖๕)	งบประมาณ			
							ปี ๒๕๖๓	ปี ๒๕๖๔	ปี ๒๕๖๕	รวม
ด้านที่ ๒ การสร้าง ความสามารถ ในการแข่งขัน ประเด็นหลัก ๔. โครงสร้าง พื้นฐาน เชื่อมโยง เชื่อมโยง ประเด็นย่อย ๔.๓ เพิ่มพื้นที่ และเมือง เศรษฐกิจ	ประเด็นหลัก ๖. พื้นที่และ เมืองน่าอยู่ อัจฉริยะ ประเด็นย่อย ๖.๑ การพัฒนา เมืองน่าอยู่ อัจฉริยะ แนวทาง ๒. พัฒนาเมือง ขนาดกลาง ให้เป็นเมืองน่าอยู่ ที่เป็นศูนย์กลาง ทางเศรษฐกิจ สังคมและ การบริการให้กับ พื้นที่โดยรอบ โดยเน้นการ ต่อยอดจาก ฐานเศรษฐกิจ ที่มีในพื้นที่	ยุทธศาสตร์ ๙. การพัฒนาภาค เมือง และพื้นที่ เศรษฐกิจ	เรื่อง ๑. การเสริมสร้าง ศักยภาพของ ภาคอุตสาหกรรม ให้เติบโต และเข้มแข็ง	เรื่อง ๑. เพิ่มขีด ความสามารถ ผู้ประกอบการ และวิสาหกิจ ขนาดกลาง และขนาดย่อม (SMEs) ในทุกระดับ	๒. โครงการพัฒนาศักยภาพ วิสาหกิจขนาดกลางและ ขนาดย่อมในห่วงโซ่อุปทาน อุตสาหกรรมชาแบบครบวงจร	๘๐ กิจการ ๒๐ ผลิตภัณฑ์	-	-	๙.๐๐๐๐	๙.๐๐๐๐

แผนปฏิบัติการ เรื่อง เพิ่มขีดความสามารถวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ในอุตสาหกรรมเป้าหมาย										
ยุทธศาสตร์ชาติ	แผนแม่บท ภายใต้ ยุทธศาสตร์ชาติ	แผนพัฒนา เศรษฐกิจและ สังคมแห่งชาติ	แผนปฏิบัติ ราชการ อก.	แผนปฏิบัติ ราชการ กสอ.	โครงการ/กิจกรรม	เป้าหมายผลผลิต (ปี ๒๕๖๓ - ๒๕๖๕)	งบประมาณ			
							ปี ๒๕๖๓	ปี ๒๕๖๔	ปี ๒๕๖๕	รวม
ด้านที่ ๒ การสร้าง ความสามารถ ในการแข่งขัน ประเด็นหลัก ๑. การเกษตร สร้างมูลค่า ประเด็นย่อย ๑.๔ เกษตร แปรรูป	ประเด็นหลัก ๓. การเกษตร ประเด็นย่อย ๓.๔ เกษตร แปรรูป แนวทาง ๒. ส่งเสริม การแปรรูป โดยประยุกต์ใช้ เทคโนโลยี และนวัตกรรม รวมถึงองค์ความรู้ และภูมิปัญญา ที่ทันสมัย มีประสิทธิภาพ ในการแปรรูป สร้างความ แตกต่าง และเพิ่มมูลค่า ในผลิตภัณฑ์ และสินค้าเกษตร	ยุทธศาสตร์ ๓. การสร้าง ความเข้มแข็ง ทางเศรษฐกิจ และแข่งขันได้ อย่างยั่งยืน	เรื่อง ๑. การเสริมสร้าง ศักยภาพของ ภาคอุตสาหกรรม ให้เติบโต และเข้มแข็ง	เรื่อง ๑. เพิ่มขีด ความสามารถ ผู้ประกอบการ และวิสาหกิจ ขนาดกลาง และขนาดย่อม (SMEs) ในทุกระดับ	๓. โครงการเพิ่มขีด ความสามารถผู้ประกอบการ และวิสาหกิจขนาดกลางและ ขนาดย่อมด้านอาหารและ เกษตรแปรรูป	๕๕๐ กิจการ ๒๒๐ ผลิตภัณฑ์	-	๒๓.๐๐๐๐	๓๕.๕๐๐๐	๕๘.๕๐๐๐

แผนปฏิบัติการ เรื่อง เพิ่มขีดความสามารถวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ในอุตสาหกรรมเป้าหมาย										
ยุทธศาสตร์ชาติ	แผนแม่บท ภายใต้ ยุทธศาสตร์ชาติ	แผนพัฒนา เศรษฐกิจและ สังคมแห่งชาติ	แผนปฏิบัติ ราชการ อก.	แผนปฏิบัติ ราชการ กสอ.	โครงการ/กิจกรรม	เป้าหมายผลผลิต (ปี ๒๕๖๓ - ๒๕๖๕)	งบประมาณ			
							ปี ๒๕๖๓	ปี ๒๕๖๔	ปี ๒๕๖๕	รวม
ด้านที่ ๒ การสร้าง ความสามารถ ในการแข่งขัน ประเด็นหลัก ๓. สร้างความ หลากหลาย ด้านการท่องเที่ยว ประเด็นย่อย ๓.๑ ท่องเที่ยว เชิงสร้างสรรค์ และวัฒนธรรม	ประเด็นหลัก ๕. การท่องเที่ยว ประเด็นย่อย ๕.๑ การ ท่องเที่ยว เชิงสร้างสรรค์ และวัฒนธรรม แนวทาง ๑. สร้างคุณค่า และมูลค่าเพิ่ม ให้กับสินค้า และบริการ บนฐานของ ทุนทางวัฒนธรรม และภูมิปัญญา ท้องถิ่น ที่มีเอกลักษณ์ เฉพาะถิ่น	ยุทธศาสตร์ ๓. การสร้าง ความเข้มแข็ง ทางเศรษฐกิจ และแข่งขันได้ อย่างยั่งยืน	เรื่อง ๑. การเสริมสร้าง ศักยภาพของ ภาคอุตสาหกรรม ให้เติบโต และเข้มแข็ง	เรื่อง ๑. เพิ่มขีด ความสามารถ ผู้ประกอบการ และวิสาหกิจ ขนาดกลาง และขนาดย่อม (SMEs) ในทุกระดับ	๔. โครงการสร้างสรรค์ การท่องเที่ยวคุณภาพ ด้วยเทคโนโลยีและนวัตกรรม	๑๘๐ กิจการ ๑๘๐ ผลิตภัณฑ์	-	๑๒.๐๐๐๐	๙.๐๐๐๐	๒๑.๐๐๐๐

แผนปฏิบัติการ เรื่อง เพิ่มขีดความสามารถวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ในอุตสาหกรรมเป้าหมาย										
ยุทธศาสตร์ชาติ	แผนแม่บท ภายใต้ ยุทธศาสตร์ชาติ	แผนพัฒนา เศรษฐกิจและ สังคมแห่งชาติ	แผนปฏิบัติ ราชการ อก.	แผนปฏิบัติ ราชการ กสอ.	โครงการ/กิจกรรม	เป้าหมายผลผลิต (ปี ๒๕๖๓ - ๒๕๖๕)	งบประมาณ			
							ปี ๒๕๖๓	ปี ๒๕๖๔	ปี ๒๕๖๕	รวม
ด้านที่ ๒ การสร้าง ความสามารถ ในการแข่งขัน ประเด็นหลัก ๓. สร้างความ หลากหลาย ด้านการท่องเที่ยว ประเด็นย่อย ๓.๑ ท่องเที่ยว เชิงสร้างสรรค์ และวัฒนธรรม	ประเด็นหลัก ๕. การท่องเที่ยว ประเด็นย่อย ๕.๑ การ ท่องเที่ยว เชิงสร้างสรรค์ และวัฒนธรรม แนวทาง ๑. สร้างคุณค่า และมูลค่าเพิ่ม ให้กับสินค้า และบริการ บนฐานของ ทุนทางวัฒนธรรม และภูมิปัญญา ท้องถิ่น ที่มีเอกลักษณ์ เฉพาะถิ่น	ยุทธศาสตร์ ๓. การสร้าง ความเข้มแข็ง ทางเศรษฐกิจ และแข่งขันได้ อย่างยั่งยืน	เรื่อง ๑. การเสริมสร้าง ศักยภาพของ ภาคอุตสาหกรรม ให้เติบโต และเข้มแข็ง	เรื่อง ๑. เพิ่มขีด ความสามารถ ผู้ประกอบการ และวิสาหกิจ ขนาดกลาง และขนาดย่อม (SMEs) ในทุกระดับ	๕. โครงการการสร้าง มูลค่าเพิ่มอุตสาหกรรม สร้างสรรค์ (Thai-IDC)	๑๐๕ คน ๖๐ กิจกรรม ๖๐ ผลิตภัณฑ์	๑.๐๐๕๐	๑.๐๐๕๐	๑.๐๐๕๐	๓.๐๑๕๐

แผนปฏิบัติการ เรื่อง เพิ่มขีดความสามารถวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ในอุตสาหกรรมเป้าหมาย										
ยุทธศาสตร์ชาติ	แผนแม่บท ภายใต้ ยุทธศาสตร์ชาติ	แผนพัฒนา เศรษฐกิจและ สังคมแห่งชาติ	แผนปฏิบัติ ราชการ อก.	แผนปฏิบัติ ราชการ กสอ.	โครงการ/กิจกรรม	เป้าหมายผลผลิต (ปี ๒๕๖๓ - ๒๕๖๕)	งบประมาณ			
							ปี ๒๕๖๓	ปี ๒๕๖๔	ปี ๒๕๖๕	รวม
ด้านที่ ๒ การสร้าง ความสามารถ ในการแข่งขัน ประเด็นหลัก ๒. อุตสาหกรรม และบริการ แห่งอนาคต ประเด็นย่อย ๒.๓ อุตสาหกรรม บริการดิจิทัล ข้อมูลและ ปัญญาประดิษฐ์	ประเด็นหลัก ๔. อุตสาหกรรม และบริการ แห่งอนาคต ประเด็นย่อย ๔.๓ อุตสาหกรรม บริการดิจิทัล ข้อมูลและ ปัญญาประดิษฐ์ แนวทาง ๑. ยกระดับ ความสามารถ ของผู้ผลิต ผู้พัฒนา และผู้ออกแบบ และสร้างระบบ ของไทย ให้มีความสามารถ ในการแข่งขัน ด้านต่างๆ มากขึ้น	ยุทธศาสตร์ ๓. การสร้าง ความเข้มแข็ง ทางเศรษฐกิจ และแข่งขันได้ อย่างยั่งยืน	เรื่อง ๑. การเสริมสร้าง ศักยภาพของ ภาคอุตสาหกรรม ให้เติบโต และเข้มแข็ง	เรื่อง ๑. เพิ่มขีด ความสามารถ ผู้ประกอบการ และวิสาหกิจ ขนาดกลาง และขนาดย่อม (SMEs) ในทุกระดับ	๖. โครงการพัฒนารัฐกิจ อุตสาหกรรมด้วยวิถีดิจิทัล เชิงรุก (Proactive Digital Solutions to SMEs)	๔๒๕ คน ๖๐ กิจการ ๑๕ ผลิตภัณฑ์	-	-	๗,๗๕๐๐	๗,๗๕๐๐

แผนปฏิบัติการ เรื่อง เพิ่มขีดความสามารถวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ในอุตสาหกรรมเป้าหมาย										
ยุทธศาสตร์ชาติ	แผนแม่บท ภายใต้ ยุทธศาสตร์ชาติ	แผนพัฒนา เศรษฐกิจและ สังคมแห่งชาติ	แผนปฏิบัติ ราชการ อก.	แผนปฏิบัติ ราชการ กสอ.	โครงการ/กิจกรรม	เป้าหมายผลผลิต (ปี ๒๕๖๓ - ๒๕๖๕)	งบประมาณ			
							ปี ๒๕๖๓	ปี ๒๕๖๔	ปี ๒๕๖๕	รวม
ด้านที่ ๒ การสร้าง ความสามารถ ในการแข่งขัน ประเด็นหลัก ๒. อุตสาหกรรม และบริการ แห่งอนาคต ประเด็นย่อย ๒.๒ อุตสาหกรรม และบริการ แห่งอนาคต ประเด็นย่อย ๒.๒ อุตสาหกรรม และบริการ การแพทย์ ครบวงจร	ประเด็นหลัก ๔. อุตสาหกรรม และบริการ แห่งอนาคต ประเด็นย่อย ๔.๒ อุตสาหกรรม และบริการ การแพทย์ ครบวงจร แนวทาง ๑. พัฒนา อุตสาหกรรม และบริการ ทางด้านการแพทย์ แบบบูรณาการ ควบคู่ไปกับ อุตสาหกรรม ที่เกี่ยวเนื่องอื่นๆ ในห่วงโซ่มูลค่า	ยุทธศาสตร์ ๓. การสร้าง ความเข้มแข็ง ทางเศรษฐกิจ และแข่งขันได้ อย่างยั่งยืน	เรื่อง ๑. การเสริมสร้าง ศักยภาพของ ภาคอุตสาหกรรม ให้เติบโต และเข้มแข็ง	เรื่อง ๑. เพิ่มขีด ความสามารถ ผู้ประกอบการ และวิสาหกิจ ขนาดกลาง และขนาดย่อม (SMEs) ในทุกระดับ	๗. โครงการยกระดับ อุตสาหกรรมการแพทย์ ครบวงจร	๘๖ กิจกรรม ๓ กลุ่ม ๗๐ ผลิตภัณฑ์	๑๑.๕๐๐๐	๒๕.๐๐๐๐	๒๕.๐๐๐๐	๖๑.๕๐๐๐

แผนปฏิบัติการ เรื่อง เพิ่มขีดความสามารถวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ในอุตสาหกรรมเป้าหมาย										
ยุทธศาสตร์ชาติ	แผนแม่บท ภายใต้ ยุทธศาสตร์ชาติ	แผนพัฒนา เศรษฐกิจและ สังคมแห่งชาติ	แผนปฏิบัติ ราชการ อก.	แผนปฏิบัติ ราชการ กสอ.	โครงการ/กิจกรรม	เป้าหมายผลผลิต (ปี ๒๕๖๓ - ๒๕๖๕)	งบประมาณ			
							ปี ๒๕๖๓	ปี ๒๕๖๔	ปี ๒๕๖๕	รวม
ด้านที่ ๒ การสร้าง ความสามาร ถในการแข่งขัน	ประเด็นหลัก ๖. พื้นที่และ เมืองน่าอยู่ อัจฉริยะ	ยุทธศาสตร์ ๙. การพัฒนา ภาค เมือง และ พื้นที่เศรษฐกิจ	เรื่อง ๑. การเสริมสร้าง ศักยภาพของ ภาคอุตสาหกรรม ให้เติบโต และเข้มแข็ง	เรื่อง ๑. เพิ่มขีด ความสามารถ ผู้ประกอบการ และวิสาหกิจ ขนาดกลาง และขนาดย่อม (SMEs) ในทุกระดับ	๘. โครงการคนล้านนา สุขภาพดี (Lanna Smart Health & Wellness)	๑๔๐ กิจการ ๗๐ ผลิตภัณฑ์	-	-	๑๘.๐๐๐๐	๑๘.๐๐๐๐
ประเด็นหลัก ๔. โครงสร้าง พื้นฐาน เชื่อมโยง เชื่อมโยงโลก	ประเด็นย่อย ๖.๑ การพัฒนา เมืองน่าอยู่ อัจฉริยะ									
ประเด็นย่อย ๔.๓ เพิ่มพื้นที่ และเมือง เศรษฐกิจ	แนวทาง ๒. พัฒนาเมือง ขนาดกลาง ให้เป็นเมืองน่าอยู่ ที่เป็นศูนย์กลาง ทางเศรษฐกิจ สังคมและ การบริการให้กับ พื้นที่โดยรอบ โดยเน้นการ ต่อยอดจาก ฐานเศรษฐกิจ ที่มีในพื้นที่									

แผนปฏิบัติการ เรื่อง เพิ่มขีดความสามารถวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ในอุตสาหกรรมเป้าหมาย										
ยุทธศาสตร์ชาติ	แผนแม่บท ภายใต้ ยุทธศาสตร์ชาติ	แผนพัฒนา เศรษฐกิจและ สังคมแห่งชาติ	แผนปฏิบัติ ราชการ อก.	แผนปฏิบัติ ราชการ กสอ.	โครงการ/กิจกรรม	เป้าหมายผลผลิต (ปี ๒๕๖๓ - ๒๕๖๕)	งบประมาณ			
							ปี ๒๕๖๓	ปี ๒๕๖๔	ปี ๒๕๖๕	รวม
ด้านที่ ๒ การสร้าง ความสามารถ ในการแข่งขัน ประเด็นหลัก ๓. สร้างความ หลากหลาย ด้านการท่องเที่ยว ประเด็นย่อย ๓.๓ ท่องเที่ยว เชิงสุขภาพ ความงาม และ แพทย์แผนไทย	ประเด็นหลัก ๕. การท่องเที่ยว ประเด็นย่อย ๕.๓ การ ท่องเที่ยว เชิงสุขภาพ ความงาม และ แพทย์แผนไทย แนวทาง ๓. พัฒนา ยกระดับคุณภาพ ผลิตภัณ์ด้าน แพทย์แผนไทย ให้มีมาตรฐาน ระดับสากลและ สอดคล้องกับ ความต้องการ ของตลาด เพื่อสร้าง มูลค่าเพิ่ม ให้แก่ผลิตภัณฑ์	ยุทธศาสตร์ ๓. การสร้าง ความเข้มแข็ง ทางเศรษฐกิจ และแข่งขันได้ อย่างยั่งยืน	เรื่อง ๑. การเสริมสร้าง ศักยภาพของ ภาคอุตสาหกรรม ให้เติบโต และเข้มแข็ง	เรื่อง ๑. เพิ่มขีด ความสามารถ ผู้ประกอบการ และวิสาหกิจ ขนาดกลาง และขนาดย่อม (SMEs) ในทุกระดับ	๙. โครงการยกระดับ การท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ ด้วยเทคโนโลยีและนวัตกรรม	๒๕๐ กิจการ ๑๔๐ ผลิตภัณ์	๑.๕๐๐๐	๔.๐๐๐๐	๒๓.๐๐๐๐	๒๘.๕๐๐๐

แผนปฏิบัติการ เรื่อง เพิ่มขีดความสามารถวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ในอุตสาหกรรมเป้าหมาย										
ยุทธศาสตร์ชาติ	แผนแม่บท ภายใต้ ยุทธศาสตร์ชาติ	แผนพัฒนา เศรษฐกิจและ สังคมแห่งชาติ	แผนปฏิบัติ ราชการ อก.	แผนปฏิบัติ ราชการ กสอ.	โครงการ/กิจกรรม	เป้าหมายผลผลิต (ปี ๒๕๖๓ - ๒๕๖๕)	งบประมาณ			
							ปี ๒๕๖๓	ปี ๒๕๖๔	ปี ๒๕๖๕	รวม
ด้านที่ ๒ การสร้าง ความสามารถ ในการแข่งขัน ประเด็นหลัก ๔. โครงสร้าง พื้นฐาน เชื่อมไทย เชื่อมโลก ประเด็นย่อย ๔.๒ สร้าง และพัฒนา เขตเศรษฐกิจ พิเศษ	ประเด็นหลัก ๙. เขตเศรษฐกิจ พิเศษ ประเด็นย่อย ๙.๓ การพัฒนา เขตเศรษฐกิจ พิเศษชายแดน แนวทาง ๒. ส่งเสริมให้เกิด การพัฒนาพื้นที่ เขตพัฒนา เศรษฐกิจพิเศษ ชายแดน ตามศักยภาพ	ยุทธศาสตร์ ๙. การพัฒนา ภาค เมือง และ พื้นที่เศรษฐกิจ	เรื่อง ๑. การเสริมสร้าง ศักยภาพของ ภาคอุตสาหกรรม ให้เติบโต และเข้มแข็ง	เรื่อง ๑. เพิ่มขีด ความสามารถ ผู้ประกอบการ และวิสาหกิจ ขนาดกลาง และขนาดย่อม (SMEs) ในทุกระดับ	๑๐. โครงการยกระดับ ขีดความสามารถ ในการแข่งขันให้กับ ผู้ประกอบการ SMEs ในพื้นที่เขตเศรษฐกิจพิเศษ	๒๐๐ คน ๑๐๐ กิจการ	-	-	๑๕.๐๐๐๐	๑๕.๐๐๐๐

๖.๓.๒ โครงการภายใต้แผนปฏิบัติราชการ เรื่อง ยกระดับวิสาหกิจชุมชนและสร้างความเข้มแข็งเศรษฐกิจฐานราก

หน่วย : ล้านบาท

แผนปฏิบัติราชการ เรื่อง ยกระดับวิสาหกิจชุมชนและสร้างความเข้มแข็งเศรษฐกิจฐานราก										
ยุทธศาสตร์ชาติ	แผนแม่บท ภายใต้ ยุทธศาสตร์ชาติ	แผนพัฒนา เศรษฐกิจและ สังคมแห่งชาติ	แผนปฏิบัติ ราชการ อก.	แผนปฏิบัติ ราชการ กสอ.	โครงการ/กิจกรรม	เป้าหมายผลผลิต (ปี ๒๕๖๓ - ๒๕๖๕)	งบประมาณ			
							ปี ๒๕๖๓	ปี ๒๕๖๔	ปี ๒๕๖๕	รวม
ด้านที่ ๔ การสร้างโอกาส และความ เสมอภาค ทางสังคม ประเด็นหลัก ๑. การลด ความเหลื่อมล้ำ สร้างความ เป็นธรรม ในทุกมิติ ประเด็นย่อย ๑.๑ ปรับ โครงสร้าง เศรษฐกิจฐานราก	ประเด็นหลัก ๑๖. เศรษฐกิจ ฐานราก ประเด็นย่อย ๑๖.๑ การ ยกระดับศักยภาพ การเป็น ผู้ประกอบการ ธุรกิจ แนวทาง ๑. เสริมสร้าง องค์ความรู้และ พัฒนาทักษะ ให้กับกลุ่ม ผู้มีรายได้น้อย เพื่อยกระดับ สู่การเป็น ผู้ประกอบการ ธุรกิจ	ยุทธศาสตร์ ๒. การสร้าง ความเป็นธรรม และลดความ เหลื่อมล้ำในสังคม	เรื่อง ๑. การเสริมสร้าง ศักยภาพของ ภาคอุตสาหกรรม ให้เติบโต และเข้มแข็ง	เรื่อง ๑. สร้าง ความเข้มแข็ง เศรษฐกิจฐานราก	๑. โครงการพัฒนาพื้นที่วิถีน้อย (Bamboo City)	๑๕๐ คน ๔๗ ราย ๒ กลุ่ม ๔๗ ผลิตภัณฑ์	๐.๔๘๑๑	๐.๘๕๐๐	๔.๐๘๗๘	๕.๔๑๘๙

แผนปฏิบัติการ เรื่อง ยกระดับวิสาหกิจชุมชนและสร้างความเข้มแข็งเศรษฐกิจฐานราก										
ยุทธศาสตร์ชาติ	แผนแม่บท ภายใต้ ยุทธศาสตร์ชาติ	แผนพัฒนา เศรษฐกิจและ สังคมแห่งชาติ	แผนปฏิบัติ ราชการ อก.	แผนปฏิบัติ ราชการ กสอ.	โครงการ/กิจกรรม	เป้าหมายผลผลิต (ปี ๒๕๖๓ - ๒๕๖๕)	งบประมาณ			
							ปี ๒๕๖๓	ปี ๒๕๖๔	ปี ๒๕๖๕	รวม
ด้านที่ ๔ การสร้างโอกาส และความ เสมอภาค ทางสังคม ประเด็นหลัก ๑. การลด ความเหลื่อมล้ำ สร้างความ เป็นธรรม ในทุกมิติ ประเด็นย่อย ๑.๑ ปรับ โครงสร้าง เศรษฐกิจฐานราก	ประเด็นหลัก ๑๖. เศรษฐกิจ ฐานราก ประเด็นย่อย ๑๖.๑ การ ยกระดับศักยภาพ การเป็น ผู้ประกอบการ ธุรกิจ แนวทาง ๑. เสริมสร้าง องค์ความรู้และ พัฒนาทักษะ ให้กับกลุ่ม ผู้มีรายได้น้อย เพื่อยกระดับ สู่การเป็น ผู้ประกอบการ ธุรกิจ	ยุทธศาสตร์ ๒. การสร้าง ความเป็นธรรม และลดความ เหลื่อมล้ำในสังคม	เรื่อง ๑. การเสริมสร้าง ศักยภาพของ ภาคอุตสาหกรรม ให้เติบโต และเข้มแข็ง	เรื่อง ๑. สร้าง ความเข้มแข็ง เศรษฐกิจฐานราก	๒. โครงการยกระดับ หัตถกรรมเครื่องเงิน สู่อุตสาหกรรมไลฟ์สไตล์ (Contemporary Lifestyle Lacquerware)	๘๐ คน ๓๓ ราย ๓๓ ผลิตภัณฑ์	๐.๒๕๐๐	๐.๗๖๓๘	๒.๖๗๙๐	๓.๖๙๒๘

แผนปฏิบัติการ เรื่อง ยกระดับวิสาหกิจชุมชนและสร้างความเข้มแข็งเศรษฐกิจฐานราก										
ยุทธศาสตร์ชาติ	แผนแม่บท ภายใต้ ยุทธศาสตร์ชาติ	แผนพัฒนา เศรษฐกิจและ สังคมแห่งชาติ	แผนปฏิบัติ ราชการ อก.	แผนปฏิบัติ ราชการ กสอ.	โครงการ/กิจกรรม	เป้าหมายผลผลิต (ปี ๒๕๖๓ - ๒๕๖๕)	งบประมาณ			
							ปี ๒๕๖๓	ปี ๒๕๖๔	ปี ๒๕๖๕	รวม
ด้านที่ ๔ การสร้างโอกาส และความ เสมอภาค ทางสังคม ประเด็นหลัก ๑. การลด ความเหลื่อมล้ำ สร้างความ เป็นธรรม ในทุกมิติ ประเด็นย่อย ๑.๑ ปรับ โครงสร้าง เศรษฐกิจฐานราก	ประเด็นหลัก ๑๖. เศรษฐกิจ ฐานราก ประเด็นย่อย ๑๖.๑ การ ยกระดับศักยภาพ การเป็น ผู้ประกอบการ ธุรกิจ แนวทาง ๑. เสริมสร้าง องค์ความรู้และ พัฒนาทักษะ ให้กับกลุ่ม ผู้มีรายได้น้อย เพื่อยกระดับ สู่การเป็น ผู้ประกอบการ ธุรกิจ	ยุทธศาสตร์ ๒. การสร้าง ความเป็นธรรม และลดความ เหลื่อมล้ำในสังคม	เรื่อง ๑. การเสริมสร้าง ศักยภาพของ ภาคอุตสาหกรรม ให้เติบโต และเข้มแข็ง	เรื่อง ๑. สร้าง ความเข้มแข็ง เศรษฐกิจฐานราก	๓. โครงการพัฒนาศักยภาพ ผู้ประกอบการเชิงนวัตกรรม และการออกแบบ (Innovation and Design Entrepreneurship Acceleration House : IDEA House)	๔๕ ราย ๑๐๕ คน ๓๕ ผลิตภัณฑ์	-	๐.๙๕๐๐	๒.๕๐๐๐	๓.๔๕๐๐

แผนปฏิบัติการ เรื่อง ยกระดับวิสาหกิจชุมชนและสร้างความเข้มแข็งเศรษฐกิจฐานราก										
ยุทธศาสตร์ชาติ	แผนแม่บท ภายใต้ ยุทธศาสตร์ชาติ	แผนพัฒนา เศรษฐกิจและ สังคมแห่งชาติ	แผนปฏิบัติ ราชการ อก.	แผนปฏิบัติ ราชการ กสอ.	โครงการ/กิจกรรม	เป้าหมายผลผลิต (ปี ๒๕๖๓ - ๒๕๖๕)	งบประมาณ			
							ปี ๒๕๖๓	ปี ๒๕๖๔	ปี ๒๕๖๕	รวม
ด้านที่ ๔ การสร้างโอกาส และความ เสมอภาค ทางสังคม ประเด็นหลัก ๑. การลด ความเหลื่อมล้ำ สร้างความ เป็นธรรม ในทุกมิติ ประเด็นย่อย ๑.๑ ปรับ โครงสร้าง เศรษฐกิจฐานราก	ประเด็นหลัก ๑๖. เศรษฐกิจ ฐานราก ประเด็นย่อย ๑๖.๑ การ ยกระดับศักยภาพ การเป็น ผู้ประกอบการ ธุรกิจ แนวทาง ๑. เสริมสร้าง องค์ความรู้และ พัฒนาทักษะ ให้กับกลุ่ม ผู้มีรายได้น้อย เพื่อยกระดับ สู่การเป็น ผู้ประกอบการ ธุรกิจ	ยุทธศาสตร์ ๒. การสร้าง ความเป็นธรรม และลดความ เหลื่อมล้ำในสังคม	เรื่อง ๑. การเสริมสร้าง ศักยภาพของ ภาคอุตสาหกรรม ให้เติบโต และเข้มแข็ง	เรื่อง ๑. สร้าง ความเข้มแข็ง เศรษฐกิจฐานราก	๔. โครงการยกระดับ วิสาหกิจชุมชนก้าวหน้า ไทยแลนด์ ๔.๐	๑๖๐ คน ๔๐ ราย	๐.๘๖๑๑	๑.๔๔๐๔	๑.๕๔๙๔	๓.๘๕๐๙

แผนปฏิบัติการ เรื่อง ยกระดับวิสาหกิจชุมชนและสร้างความเข้มแข็งเศรษฐกิจฐานราก										
ยุทธศาสตร์ชาติ	แผนแม่บท ภายใต้ ยุทธศาสตร์ชาติ	แผนพัฒนา เศรษฐกิจและ สังคมแห่งชาติ	แผนปฏิบัติ ราชการ อก.	แผนปฏิบัติ ราชการ กสอ.	โครงการ/กิจกรรม	เป้าหมายผลผลิต (ปี ๒๕๖๓ - ๒๕๖๕)	งบประมาณ			
							ปี ๒๕๖๓	ปี ๒๕๖๔	ปี ๒๕๖๕	รวม
ด้านที่ ๔ การสร้างโอกาส และความ เสมอภาค ทางสังคม ประเด็นหลัก ๑. การลด ความเหลื่อมล้ำ สร้างความ เป็นธรรม ในทุกมิติ ประเด็นย่อย ๑.๑ ปรับ โครงสร้าง เศรษฐกิจฐานราก	ประเด็นหลัก ๑๖. เศรษฐกิจ ฐานราก ประเด็นย่อย ๑๖.๑ การยก ระดับศักยภาพ การเป็น ผู้ประกอบการ ธุรกิจ แนวทาง ๑. เสริมสร้าง องค์ความรู้และ พัฒนาทักษะ ให้กับกลุ่ม ผู้มีรายได้น้อย เพื่อยกระดับ สู่การเป็น ผู้ประกอบการ ธุรกิจ	ยุทธศาสตร์ ๒. การสร้าง ความเป็นธรรม และลดความ เหลื่อมล้ำในสังคม	เรื่อง ๑. การเสริมสร้าง ศักยภาพของ ภาคอุตสาหกรรม ให้เติบโต และเข้มแข็ง	เรื่อง ๑. สร้าง ความเข้มแข็ง เศรษฐกิจฐานราก	๕. โครงการอันเนื่องมาจาก พระราชดำริ	๓๐๐ คน	๐.๕๐๐๐	๐.๕๐๐๐	๐.๕๐๐๐	๑.๕๐๐๐

แผนปฏิบัติการ เรื่อง ยกระดับวิสาหกิจชุมชนและสร้างความเข้มแข็งเศรษฐกิจฐานราก										
ยุทธศาสตร์ชาติ	แผนแม่บท ภายใต้ ยุทธศาสตร์ชาติ	แผนพัฒนา เศรษฐกิจและ สังคมแห่งชาติ	แผนปฏิบัติ ราชการ อก.	แผนปฏิบัติ ราชการ กสอ.	โครงการ/กิจกรรม	เป้าหมายผลผลิต (ปี ๒๕๖๓ - ๒๕๖๕)	งบประมาณ			
							ปี ๒๕๖๓	ปี ๒๕๖๔	ปี ๒๕๖๕	รวม
ด้านที่ ๔ การสร้างโอกาส และความ เสมอภาค ทางสังคม ประเด็นหลัก ๑. การลด ความเหลื่อมล้ำ สร้างความ เป็นธรรม ในทุกมิติ ประเด็นย่อย ๑.๑ ปรับ โครงสร้าง เศรษฐกิจฐานราก	ประเด็นหลัก ๑๖. เศรษฐกิจ ฐานราก ประเด็นย่อย ๑๖.๑ การ ยกระดับศักยภาพ การเป็น ผู้ประกอบการ ธุรกิจ แนวทาง ๑. เสริมสร้าง องค์ความรู้และ พัฒนาทักษะ ให้กับกลุ่ม ผู้มีรายได้น้อย เพื่อยกระดับ สู่การเป็น ผู้ประกอบการ ธุรกิจ	ยุทธศาสตร์ ๒. การสร้าง ความเป็นธรรม และลดความ เหลื่อมล้ำในสังคม	เรื่อง ๑. การเสริมสร้าง ศักยภาพของ ภาคอุตสาหกรรม ให้เติบโต และเข้มแข็ง	เรื่อง ๑. สร้าง ความเข้มแข็ง เศรษฐกิจฐานราก	๖. โครงการยกระดับศักยภาพ หมู่บ้านอุตสาหกรรม สร้างสรรค์	๓๐๐ คน ๑ กลุ่ม	๐.๒๐๐๐	๐.๖๔๔๔	๑.๖๘๖๗	๒.๕๓๑๑

๖.๓.๓ โครงการภายใต้แผนปฏิบัตินโยบาย เรื่อง พัฒนาผู้ประกอบการและปัจจัยสนับสนุนที่เอื้อต่อการประกอบการ

หน่วย : ล้านบาท

แผนปฏิบัตินโยบาย เรื่อง พัฒนาผู้ประกอบการและปัจจัยสนับสนุนที่เอื้อต่อการประกอบการ										
ยุทธศาสตร์ชาติ	แผนแม่บท ภายใต้ ยุทธศาสตร์ชาติ	แผนพัฒนา เศรษฐกิจและ สังคมแห่งชาติ	แผนปฏิบัติ ราชการ อก.	แผนปฏิบัติ ราชการ กสอ.	โครงการ/กิจกรรม	เป้าหมายผลผลิต (ปี ๒๕๖๓ - ๒๕๖๕)	งบประมาณ			
							ปี ๒๕๖๓	ปี ๒๕๖๔	ปี ๒๕๖๕	รวม
ด้านที่ ๒ การสร้าง ความสามารถ ในการแข่งขัน ประเด็นหลัก ๕. พัฒนา เศรษฐกิจ บนพื้นฐาน ผู้ประกอบการ ยุคใหม่ ประเด็นย่อย ๕.๑ สร้าง ผู้ประกอบการ อัจฉริยะ	ประเด็นหลัก ๘. ผู้ประกอบการ และวิสาหกิจ ขนาดกลางและ ขนาดย่อมยุคใหม่ ประเด็นย่อย ๘.๑ การสร้าง ความเข้มแข็ง ผู้ประกอบการ อัจฉริยะ แนวทาง ๑. สร้าง และพัฒนา ผู้ประกอบการ ในทุกระดับ ให้มีจิตวิญญาณ ของการเป็น ผู้ประกอบการ	ยุทธศาสตร์ ๓. การสร้าง ความเข้มแข็ง ทางเศรษฐกิจ และแข่งขันได้ อย่างยั่งยืน	เรื่อง ๑. การเสริมสร้าง ศักยภาพของ ภาคอุตสาหกรรม ให้เติบโต และเข้มแข็ง	เรื่อง ๑. เพิ่มขีด ความสามารถ ผู้ประกอบการ และวิสาหกิจ ขนาดกลาง และขนาดย่อม (SMEs) ในทุกระดับ	๑. โครงการสร้างและพัฒนา ผู้ประกอบการใหม่ เชิงสร้างสรรค์และนวัตกรรม (NEC)	๗๕ คน	๐.๓๙๕๐	๐.๓๙๕๐	๐.๓๙๕๐	๑.๑๘๕๐

แผนปฏิบัติราชการ เรื่อง พัฒนาผู้ประกอบการและปัจจัยสนับสนุนที่เอื้อต่อการประกอบการ										
ยุทธศาสตร์ชาติ	แผนแม่บท ภายใต้ ยุทธศาสตร์ชาติ	แผนพัฒนา เศรษฐกิจและ สังคมแห่งชาติ	แผนปฏิบัติ ราชการ อก.	แผนปฏิบัติ ราชการ กสอ.	โครงการ/กิจกรรม	เป้าหมายผลผลิต (ปี ๒๕๖๓ - ๒๕๖๕)	งบประมาณ			
							ปี ๒๕๖๓	ปี ๒๕๖๔	ปี ๒๕๖๕	รวม
ด้านที่ ๒ การสร้าง ความสามารถ ในการแข่งขัน ประเด็นหลัก ๕. พัฒนา เศรษฐกิจ บนพื้นฐาน ผู้ประกอบการ ยุคใหม่ ประเด็นย่อย ๕.๑ สร้าง ผู้ประกอบการ อัจฉริยะ	ประเด็นหลัก ๘. ผู้ประกอบการ และวิสาหกิจ ขนาดกลางและ ขนาดย่อมยุคใหม่ ประเด็นย่อย ๘.๑ การสร้าง ความเข้มแข็ง ผู้ประกอบการ อัจฉริยะ แนวทาง ๑. สร้าง และพัฒนา ผู้ประกอบการ ในทุกระดับ ให้มีจิตวิญญาณ ของการเป็น ผู้ประกอบการ	ยุทธศาสตร์ ๓. การสร้าง ความเข้มแข็ง ทางเศรษฐกิจ และแข่งขันได้ อย่างยั่งยืน	เรื่อง ๑. การเสริมสร้าง ศักยภาพของ ภาคอุตสาหกรรม ให้เติบโต และเข้มแข็ง	เรื่อง ๑. เพิ่มขีด ความสามารถ ผู้ประกอบการ และวิสาหกิจ ขนาดกลาง และขนาดย่อม (SMEs) ในทุกระดับ	๒. โครงการสร้าง ผู้ประกอบการอัจฉริยะ	๑๘๐ คน ๒๐๐ กิจการ	๑.๐๐๐๐	๑๗.๒๔๖๔	๑๕.๕๐๐๐	๓๓.๗๔๖๔

แผนปฏิบัติราชการ เรื่อง พัฒนาผู้ประกอบการและปัจจัยสนับสนุนที่เอื้อต่อการประกอบการ										
ยุทธศาสตร์ชาติ	แผนแม่บท ภายใต้ ยุทธศาสตร์ชาติ	แผนพัฒนา เศรษฐกิจและ สังคมแห่งชาติ	แผนปฏิบัติ ราชการ อก.	แผนปฏิบัติ ราชการ กสอ.	โครงการ/กิจกรรม	เป้าหมายผลผลิต (ปี ๒๕๖๓ - ๒๕๖๕)	งบประมาณ			
							ปี ๒๕๖๓	ปี ๒๕๖๔	ปี ๒๕๖๕	รวม
ด้านที่ ๒ การสร้าง ความสามารถ ในการแข่งขัน ประเด็นหลัก ๕. พัฒนา เศรษฐกิจ บนพื้นฐาน ผู้ประกอบการ ยุคใหม่ ประเด็นย่อย ๕.๑ สร้าง ผู้ประกอบการ อัจฉริยะ	ประเด็นหลัก ๘. ผู้ประกอบการ และวิสาหกิจ ขนาดกลางและ ขนาดย่อมยุคใหม่ ประเด็นย่อย ๘.๑ การสร้าง ความเข้มแข็ง ผู้ประกอบการ อัจฉริยะ แนวทาง ๑. สร้าง และพัฒนา ผู้ประกอบการ ในทุกกระดับ ให้มีจิตวิญญาณ ของการเป็น ผู้ประกอบการ	ยุทธศาสตร์ ๓. การสร้าง ความเข้มแข็ง ทางเศรษฐกิจ และแข่งขันได้ อย่างยั่งยืน	เรื่อง ๑. การเสริมสร้าง ศักยภาพของ ภาคอุตสาหกรรม ให้เติบโต และเข้มแข็ง	เรื่อง ๑. เพิ่มขีด ความสามารถ ผู้ประกอบการ และวิสาหกิจ ขนาดกลาง และขนาดย่อม (SMEs) ในทุกระดับ	๓. โครงการพัฒนาทักษะ บุคลากรภาคอุตสาหกรรม สู่นาคต (Better Skills for Future Enterprise)	๓๐๐ คน ๓๐ โครงการ	-	-	๑.๙๐๐๐	๑.๙๐๐๐

แผนปฏิบัติราชการ เรื่อง พัฒนาผู้ประกอบการและปัจจัยสนับสนุนที่เอื้อต่อการประกอบการ										
ยุทธศาสตร์ชาติ	แผนแม่บท ภายใต้ ยุทธศาสตร์ชาติ	แผนพัฒนา เศรษฐกิจและ สังคมแห่งชาติ	แผนปฏิบัติ ราชการ อก.	แผนปฏิบัติ ราชการ กสอ.	โครงการ/กิจกรรม	เป้าหมายผลผลิต (ปี ๒๕๖๓ - ๒๕๖๕)	งบประมาณ			
							ปี ๒๕๖๓	ปี ๒๕๖๔	ปี ๒๕๖๕	รวม
ด้านที่ ๒ การสร้าง ความสามารถ ในการแข่งขัน ประเด็นหลัก ๕. พัฒนา เศรษฐกิจ บนพื้นฐาน ผู้ประกอบการ ยุคใหม่ ประเด็นย่อย ๕.๑ สร้าง ผู้ประกอบการ อัจฉริยะ	ประเด็นหลัก ๘. ผู้ประกอบการ และวิสาหกิจ ขนาดกลางและ ขนาดย่อมยุคใหม่ ประเด็นย่อย ๘.๑ การสร้าง ความเข้มแข็ง ผู้ประกอบการ อัจฉริยะ แนวทาง ๑. สร้าง และพัฒนา ผู้ประกอบการ ในทุกระดับ ให้มีจิตวิญญาณ ของการเป็น ผู้ประกอบการ	ยุทธศาสตร์ ๓. การสร้าง ความเข้มแข็ง ทางเศรษฐกิจ และแข่งขันได้ อย่างยั่งยืน	เรื่อง ๑. การเสริมสร้าง ศักยภาพของ ภาคอุตสาหกรรม ให้เติบโต และเข้มแข็ง	เรื่อง ๑. เพิ่มขีด ความสามารถ ผู้ประกอบการ และวิสาหกิจ ขนาดกลาง และขนาดย่อม (SMEs) ในทุกระดับ	๔. โครงการพัฒนา ผู้ประกอบการสู่การเป็น Smart SME และ Global SME	๓๖๐ คน	๐.๖๖๐๐	๐.๖๖๐๐	๐.๖๖๐๐	๑.๙๘๐๐

แผนปฏิบัติราชการ เรื่อง พัฒนาผู้ประกอบการและปัจจัยสนับสนุนที่เอื้อต่อการประกอบการ										
ยุทธศาสตร์ชาติ	แผนแม่บท ภายใต้ ยุทธศาสตร์ชาติ	แผนพัฒนา เศรษฐกิจและ สังคมแห่งชาติ	แผนปฏิบัติ ราชการ อก.	แผนปฏิบัติ ราชการ กสอ.	โครงการ/กิจกรรม	เป้าหมายผลผลิต (ปี ๒๕๖๓ - ๒๕๖๕)	งบประมาณ			
							ปี ๒๕๖๓	ปี ๒๕๖๔	ปี ๒๕๖๕	รวม
ด้านที่ ๒ การสร้าง ความสามารถ ในการแข่งขัน ประเด็นหลัก ๑. การเกษตร สร้างมูลค่า ประเด็นย่อย ๑.๔ เกษตร แปรรูป	ประเด็นหลัก ๓. การเกษตร ประเด็นย่อย ๓.๔ เกษตร แปรรูป แนวทาง ๒. ส่งเสริม การแปรรูป โดยประยุกต์ใช้ เทคโนโลยี และนวัตกรรม รวมถึงองค์ความรู้ และภูมิปัญญา ที่ทันสมัย มีประสิทธิภาพ ในการแปรรูป สร้างความ แตกต่าง และเพิ่มมูลค่า ในผลิตภัณฑ์ และสินค้าเกษตร	ยุทธศาสตร์ ๓. การสร้าง ความเข้มแข็ง ทางเศรษฐกิจ และแข่งขันได้ อย่างยั่งยืน	เรื่อง ๑. การเสริมสร้าง ศักยภาพของ ภาคอุตสาหกรรม ให้เติบโต และเข้มแข็ง	เรื่อง ๑. เพิ่มขีด ความสามารถ ผู้ประกอบการ และวิสาหกิจ ขนาดกลาง และขนาดย่อม (SMEs) ในทุกระดับ	๕. โครงการพัฒนา การรวมกลุ่ม SMEs และเชื่อมโยงอุตสาหกรรม (คลัสเตอร์อุตสาหกรรมฝั่ง)	๔๐ กิจการ ๒ กลุ่ม	๐.๑๕๐๐ (เตรียม ความพร้อม)	๐.๕๕๐๐	๐.๖๕๐๐	๑.๓๕๐๐

แผนปฏิบัติการ เรื่อง พัฒนาผู้ประกอบการและปัจจัยสนับสนุนที่เอื้อต่อการประกอบการ										
ยุทธศาสตร์ชาติ	แผนแม่บท ภายใต้ ยุทธศาสตร์ชาติ	แผนพัฒนา เศรษฐกิจและ สังคมแห่งชาติ	แผนปฏิบัติ ราชการ อก.	แผนปฏิบัติ ราชการ กสอ.	โครงการ/กิจกรรม	เป้าหมายผลผลิต (ปี ๒๕๖๓ - ๒๕๖๕)	งบประมาณ			
							ปี ๒๕๖๓	ปี ๒๕๖๔	ปี ๒๕๖๕	รวม
ด้านที่ ๒ การสร้าง ความสามารถ ในการแข่งขัน ประเด็นหลัก ๕. พัฒนา เศรษฐกิจ บนพื้นฐาน ผู้ประกอบการ ยุคใหม่ ประเด็นย่อย ๕.๕ ปรับบทบาท และโอกาสเข้าถึง บริการภาครัฐ	ประเด็นหลัก ๘. ผู้ประกอบการ และวิสาหกิจ ขนาดกลางและ ขนาดย่อมยุคใหม่ ประเด็นย่อย ๘.๔ การสร้าง ระบบนิเวศ ที่เอื้อต่อการ ดำเนินธุรกิจ ผู้ประกอบการ และวิสาหกิจ ขนาดกลางและ ขนาดย่อมยุคใหม่ แนวทาง ๒. สร้างความ ร่วมมือระหว่าง ภาครัฐ ภาคเอกชน ภาคการศึกษา สถาบันวิชาการ ทั้งในและ ระหว่างประเทศ	ยุทธศาสตร์ ๓. การสร้าง ความเข้มแข็ง ทางเศรษฐกิจ และแข่งขันได้ อย่างยั่งยืน	เรื่อง ๑. การเสริมสร้าง ศักยภาพของ ภาคอุตสาหกรรม ให้เติบโต และเข้มแข็ง	เรื่อง ๓. พัฒนาปัจจัย สนับสนุน ที่เอื้อต่อการ ประกอบการ	๖. โครงการส่งเสริมและ พัฒนาผู้ให้บริการ SME (SP/RISMEP)	๗๕ คน ๓ กลุ่ม	๐.๔๙๕๐	๐.๕๐๐๐	๐.๕๐๐๐	๑.๔๙๕๐

แผนปฏิบัติราชการ เรื่อง พัฒนาผู้ประกอบการและปัจจัยสนับสนุนที่เอื้อต่อการประกอบการ										
ยุทธศาสตร์ชาติ	แผนแม่บท ภายใต้ ยุทธศาสตร์ชาติ	แผนพัฒนา เศรษฐกิจและ สังคมแห่งชาติ	แผนปฏิบัติ ราชการ อก.	แผนปฏิบัติ ราชการ กสอ.	โครงการ/กิจกรรม	เป้าหมายผลผลิต (ปี ๒๕๖๓ - ๒๕๖๕)	งบประมาณ			
							ปี ๒๕๖๓	ปี ๒๕๖๔	ปี ๒๕๖๕	รวม
ด้านที่ ๒ การสร้าง ความสามารถ ในการแข่งขัน ประเด็นหลัก ๕. พัฒนา เศรษฐกิจ บนพื้นฐาน ผู้ประกอบการ ยุคใหม่ ประเด็นย่อย ๕.๕ ปรับบทบาท และโอกาสเข้าถึง บริการภาครัฐ	ประเด็นหลัก ๘. ผู้ประกอบการ และวิสาหกิจ ขนาดกลางและ ขนาดย่อมยุคใหม่ ประเด็นย่อย ๘.๔ การสร้าง ระบบนิเวศ ที่เอื้อต่อการ ดำเนินธุรกิจ ประเด็นย่อย ๕.๕ ปรับบทบาท และวิสาหกิจ ขนาดกลางและ ขนาดย่อมยุคใหม่ แนวทาง ๒. สร้างความ ร่วมมือระหว่าง ภาครัฐ ภาคเอกชน ภาคการศึกษา สถาบันวิชาการ ทั้งในและ ระหว่างประเทศ	ยุทธศาสตร์ ๓. การสร้าง ความเข้มแข็ง ทางเศรษฐกิจ และแข่งขันได้ อย่างยั่งยืน	เรื่อง ๑. การเสริมสร้าง ศักยภาพของ ภาคอุตสาหกรรม ให้เติบโต และเข้มแข็ง	เรื่อง ๓. พัฒนาปัจจัย สนับสนุน ที่เอื้อต่อการ ประกอบการ	๗. โครงการศูนย์สนับสนุน และช่วยเหลือ SME (SSRC)	๔๕ คน ๙๓๐ เรื่อง	๐.๗๐๗๕	๐.๕๐๐๐	๐.๕๐๐๐	๑.๗๐๗๕

แผนปฏิบัติราชการ เรื่อง พัฒนาผู้ประกอบการและปัจจัยสนับสนุนที่เอื้อต่อการประกอบการ										
ยุทธศาสตร์ชาติ	แผนแม่บท ภายใต้ ยุทธศาสตร์ชาติ	แผนพัฒนา เศรษฐกิจและ สังคมแห่งชาติ	แผนปฏิบัติ ราชการ อก.	แผนปฏิบัติ ราชการ กสอ.	โครงการ/กิจกรรม	เป้าหมายผลผลิต (ปี ๒๕๖๓ - ๒๕๖๕)	งบประมาณ			
							ปี ๒๕๖๓	ปี ๒๕๖๔	ปี ๒๕๖๕	รวม
ด้านที่ ๒ การสร้าง ความสามารถ ในการแข่งขัน ประเด็นหลัก ๑. การเกษตร สร้างมูลค่า ประเด็นย่อย ๑.๔ เกษตร แปรรูป	ประเด็นหลัก ๓. การเกษตร ประเด็นย่อย ๓.๔ เกษตร แปรรูป แนวทาง ๒. ส่งเสริม การแปรรูป โดยประยุกต์ใช้ เทคโนโลยี และนวัตกรรม รวมถึงองค์ความรู้ และภูมิปัญญา ที่ทันสมัย มีประสิทธิภาพ ในการแปรรูป สร้างความ แตกต่าง และเพิ่มมูลค่า ในผลิตภัณฑ์ และสินค้าเกษตร	ยุทธศาสตร์ ๓. การสร้าง ความเข้มแข็ง ทางเศรษฐกิจ และแข่งขันได้ อย่างยั่งยืน	เรื่อง ๑. การเสริมสร้าง ศักยภาพของ ภาคอุตสาหกรรม ให้เติบโต และเข้มแข็ง	เรื่อง ๑. เพิ่มขีด ความสามารถ ผู้ประกอบการ และวิสาหกิจ ขนาดกลาง และขนาดย่อม (SMEs) ในทุกระดับ	๘. โครงการศูนย์ปฏิรูป อุตสาหกรรมสู่อุตสาหกรรม ๔.๐ (ITC)	๓๓๐ คน ๓๐ กิจการ ๔๙ ผลิตภัณฑ์	๑.๒๖๐๐	๑.๕๗๐๐	๑.๗๒๗๐	๔.๕๕๗๐

๖.๓.๔ โครงการภายใต้แผนปฏิบัตินโยบาย เรื่อง บริหารจัดการองค์กรและพัฒนาบุคลากรให้มีประสิทธิภาพสูง

หน่วย : ล้านบาท

แผนปฏิบัตินโยบาย เรื่อง บริหารจัดการองค์กรและพัฒนาบุคลากรให้มีประสิทธิภาพสูง										
ยุทธศาสตร์ชาติ	แผนแม่บท ภายใต้ ยุทธศาสตร์ชาติ	แผนพัฒนา เศรษฐกิจและ สังคมแห่งชาติ	แผนปฏิบัติ ราชการ อก.	แผนปฏิบัติ ราชการ กสอ.	โครงการ/กิจกรรม	เป้าหมายผลผลิต (ปี ๒๕๖๓ - ๒๕๖๕)	งบประมาณ			
							ปี ๒๕๖๓	ปี ๒๕๖๔	ปี ๒๕๖๕	รวม
ด้านที่ ๖ การปรับสมดุล และพัฒนาระบบ การบริหารจัดการ ภาครัฐ	ประเด็นหลัก ๒๐. การบริการ ประชาชนและ ประสิทธิภาพ ภาครัฐ	ยุทธศาสตร์ ๖. การบริหาร จัดการในภาครัฐ การป้องกัน การทุจริต	เรื่อง ๔. การพัฒนา สมรรถนะองค์กร เพื่อให้บริการ อย่างมีคุณภาพ	เรื่อง ๔. บริหารจัดการ องค์กรให้มี ประสิทธิภาพสูง	๑. โครงการศึกษาและพัฒนา ต้นแบบการส่งเสริม อุตสาหกรรม	-	-	-	-	-
ประเด็นหลัก ๔. ภาครัฐ มีความทันสมัย	ประเด็นย่อย ๒๐.๑ การพัฒนา บริการประชาชน	ประพฤติมิชอบ และธรรมาภิบาล								
ประเด็นย่อย ๔.๒ พัฒนาและ ปรับระบบวิธีการ ปฏิบัตินโยบาย ให้ทันสมัย	แนวทาง ๑. พัฒนารูปแบบ บริการภาครัฐ เพื่ออำนวยความสะดวก ในการให้บริการ ประชาชน ผู้ประกอบการ และภาคธุรกิจ									

แผนปฏิบัติการ เรื่อง บริหารจัดการองค์กรและพัฒนาบุคลากรให้มีประสิทธิภาพสูง										
ยุทธศาสตร์ชาติ	แผนแม่บท ภายใต้ ยุทธศาสตร์ชาติ	แผนพัฒนา เศรษฐกิจและ สังคมแห่งชาติ	แผนปฏิบัติ ราชการ อก.	แผนปฏิบัติ ราชการ กสอ.	โครงการ/กิจกรรม	เป้าหมายผลผลิต (ปี ๒๕๖๓ - ๒๕๖๕)	งบประมาณ			
							ปี ๒๕๖๓	ปี ๒๕๖๔	ปี ๒๕๖๕	รวม
ด้านที่ ๖ การปรับสมดุล และพัฒนาระบบ การบริหารจัดการ ภาครัฐ ประเด็นหลัก ๔. ภาครัฐ มีความทันสมัย ประเด็นย่อย ๔.๒ พัฒนาและ ปรับระบบวิธีการ ปฏิบัติราชการ ให้ทันสมัย	ประเด็นหลัก ๒๐. การบริการ ประชาชนและ ประสิทธิภาพ ภาครัฐ ประเด็นย่อย ๒๐.๒ การบริหาร จัดการการเงิน การคลัง แนวทาง ๓. จัดทำ งบประมาณ ตอบสนองต่อ เป้าหมายตาม ยุทธศาสตร์ชาติ	ยุทธศาสตร์ ๖. การบริหาร จัดการในภาครัฐ การป้องกัน การทุจริต ประพฤติมิชอบ และธรรมาภิบาล	เรื่อง ๔. การพัฒนา สมรรถนะองค์กร เพื่อให้บริการ อย่างมีคุณภาพ	เรื่อง ๔. บริหารจัดการ องค์กรให้มี ประสิทธิภาพสูง	๒. โครงการจัดทำและ ทบทวนแผนปฏิบัติการ ระดับหน่วยงาน	-	๐.๐๖๓๐	๐.๑๓๓๕	๐.๑๓๓๕	๐.๓๓๐๐

แผนปฏิบัติการ เรื่อง บริหารจัดการองค์กรและพัฒนาศักยภาพให้มีประสิทธิภาพสูง										
ยุทธศาสตร์ชาติ	แผนแม่บท ภายใต้ ยุทธศาสตร์ชาติ	แผนพัฒนา เศรษฐกิจและ สังคมแห่งชาติ	แผนปฏิบัติ ราชการ อก.	แผนปฏิบัติ ราชการ กสอ.	โครงการ/กิจกรรม	เป้าหมายผลผลิต (ปี ๒๕๖๓ - ๒๕๖๕)	งบประมาณ			
							ปี ๒๕๖๓	ปี ๒๕๖๔	ปี ๒๕๖๕	รวม
ด้านที่ ๖ การปรับสมดุล และพัฒนาระบบ การบริหารจัดการ ภาครัฐ ประเด็นหลัก ๔. ภาครัฐ มีความทันสมัย ประเด็นย่อย ๔.๒ พัฒนาและ ปรับระบบวิธีการ ปฏิบัติราชการ ให้ทันสมัย	ประเด็นหลัก ๒๐. การบริการ ประชาชนและ ประสิทธิภาพ ภาครัฐ ประเด็นย่อย ๒๐.๔ การพัฒนา ระบบบริหารงาน ภาครัฐ แนวทาง ๑. พัฒนา หน่วยงานภาครัฐ ให้เป็น “ภาครัฐ ทันสมัย เปิดกว้าง เป็นองค์กร ขีดสมรรถนะสูง”	ยุทธศาสตร์ ๖. การบริหาร จัดการในภาครัฐ การป้องกัน การทุจริต ประพฤติมิชอบ และธรรมาภิบาล	เรื่อง ๔. การพัฒนา สมรรถนะองค์กร เพื่อให้บริการ อย่างมีคุณภาพ	เรื่อง ๔. บริหารจัดการ องค์กรให้มี ประสิทธิภาพสูง	๓. โครงการจัดหาครุภัณฑ์ และปรับปรุงสิ่งก่อสร้าง เพื่อพัฒนาองค์กร ให้มีประสิทธิภาพ	-	๑.๐๕๑๒	๑.๐๒๕๐	๒.๐๙๔๐	๔.๑๗๐๒

แผนปฏิบัติการ เรื่อง บริหารจัดการองค์กรและพัฒนาศักยภาพให้มีประสิทธิภาพสูง										
ยุทธศาสตร์ชาติ	แผนแม่บท ภายใต้ ยุทธศาสตร์ชาติ	แผนพัฒนา เศรษฐกิจและ สังคมแห่งชาติ	แผนปฏิบัติ ราชการ อก.	แผนปฏิบัติ ราชการ กสอ.	โครงการ/กิจกรรม	เป้าหมายผลผลิต (ปี ๒๕๖๓ - ๒๕๖๕)	งบประมาณ			
							ปี ๒๕๖๓	ปี ๒๕๖๔	ปี ๒๕๖๕	รวม
ด้านที่ ๖ การปรับสมดุล และพัฒนาระบบ การบริหารจัดการ ภาครัฐ ประเด็นหลัก ๕. บุคลากร ภาครัฐเป็นคนดี และเก่ง ยึดหลัก คุณธรรมจริยธรรม มีจิตสำนึก มีความสามารถสูง มุ่งมั่น และเป็น มืออาชีพ ประเด็นย่อย ๕.๒ บุคลากร ภาครัฐยึดค่านิยม ในการทำงาน เพื่อประชาชน มีคุณธรรม และมีการพัฒนา ตามเส้นทางความ ก้าวหน้าในอาชีพ	ประเด็นหลัก ๒๐. การบริการ ประชาชนและ ประสิทธิภาพ ภาครัฐ ประเด็นย่อย ๒๐.๕ การสร้าง และพัฒนา บุคลากรภาครัฐ แนวทาง ๓. พัฒนา บุคลากรภาครัฐ ทุกประเภท ให้มีความรู้ ความสามารถสูง มีทักษะ การคิดวิเคราะห์ และการปรับตัว ให้ทันต่อ การเปลี่ยนแปลง	ยุทธศาสตร์ ๖. การบริหาร จัดการในภาครัฐ การป้องกัน การทุจริต ประพฤติมิชอบ และธรรมาภิบาล	เรื่อง ๔. การพัฒนา สมรรถนะองค์กร เพื่อให้บริการ อย่างมีคุณภาพ	เรื่อง ๔. บริหารจัดการ องค์กรให้มี ประสิทธิภาพสูง	๔. โครงการพัฒนาศักยภาพ บุคลากรเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพ ในการปฏิบัติงาน	-	-	๐.๓๑๘๖	๐.๓๑๘๖	๐.๖๓๗๒

ภาคผนวก ก

คำสั่งแต่งตั้งคณะทำงานจัดทำและทบทวนแผนปฏิบัติการ ศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาคที่ ๑

คำสั่งศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาคที่ ๑

ที่ ๖๓/๒๕๖๓

เรื่อง แต่งตั้งคณะทำงานจัดทำและทบทวนแผนปฏิบัติการ

ศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาคที่ ๑

ตามพระราชบัญญัติการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติ พ.ศ. ๒๕๖๐ และพระราชบัญญัติแผนและขั้นตอนการดำเนินการปฏิรูปประเทศ พ.ศ. ๒๕๖๐ ได้กำหนดให้หน่วยงานรัฐทุกหน่วยมีหน้าที่ดำเนินการเพื่อให้บรรลุเป้าหมายตามที่กำหนดไว้ในยุทธศาสตร์ชาติ และสอดคล้องกับแผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ รวมทั้งพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๖๒ ได้กำหนดให้ส่วนราชการจัดทำแผนปฏิบัติการเป็นแผน ๕ ปี โดยวาระเริ่มแรกให้จัดทำเป็นแผน ๓ ปี (พ.ศ. ๒๕๖๓ - ๒๕๖๕) ซึ่งต้องสอดคล้องกับยุทธศาสตร์ชาติ แผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ แผนการปฏิรูปประเทศ แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ นโยบายของคณะรัฐมนตรีที่แถลงต่อรัฐสภา และแผนอื่นที่เกี่ยวข้อง ซึ่งตามมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๖๐ เห็นชอบการจำแนกแผนออกเป็น ๓ ระดับ ประกอบด้วย แผนระดับที่ ๑ ได้แก่ ยุทธศาสตร์ชาติ แผนระดับที่ ๒ ได้แก่ แผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ แผนการปฏิรูปประเทศ แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ และแผนความมั่นคง แผนระดับที่ ๓ หมายถึง แผนที่จัดทำขึ้นเพื่อสนับสนุนการดำเนินงานของแผนระดับที่ ๑ และแผนระดับที่ ๒ ให้บรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้ หรือจัดทำขึ้นตามที่กฎหมายกำหนด หรือจัดทำขึ้นตามพันธกรณีหรืออนุสัญญาระหว่างประเทศ

ดังนั้น เพื่อให้การดำเนินงานของศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาคที่ ๑ สอดคล้องตามพระราชบัญญัติและพระราชกฤษฎีกาดังกล่าว รวมถึงบรรลุเป้าหมายของประเทศในการยกระดับศักยภาพของภาคอุตสาหกรรมและวิสาหกิจทุกระดับในพื้นที่ ๘ จังหวัดภาคเหนือตอนบน ให้มีขีดความสามารถในการแข่งขัน เป็นส่วนสำคัญต่อการพัฒนาเศรษฐกิจและการกระจายรายได้ของประเทศ จึงแต่งตั้งคณะทำงานจัดทำและทบทวนแผนปฏิบัติการ ศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาคที่ ๑ โดยมีองค์ประกอบและอำนาจหน้าที่ ดังนี้

องค์ประกอบ

๑. ผู้อำนวยการศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาคที่ ๑	ประธานคณะทำงาน
๒. ผู้อำนวยการกลุ่มพัฒนาการส่งเสริมธุรกิจอุตสาหกรรม	คณะทำงาน
๓. ผู้อำนวยการกลุ่มพัฒนาการส่งเสริมอุตสาหกรรมชุมชน	คณะทำงาน
๔. ผู้อำนวยการกลุ่มบริการธุรกิจอุตสาหกรรมและผู้ประกอบการ	คณะทำงาน
๕. นายสมศักดิ์ ภูษิตสิริ	คณะทำงาน
นักวิชาการอุตสาหกรรมชำนาญการ	

/ บ. นายบุญสม.....

๖. นายบุญสม ธีรญาณิวัฒน์
นักวิชาการออกแบบผลิตภัณฑ์ชำนาญการ	คณะทำงาน
๗. นายชาญวิทย์ เทพอุโมงค์
นักวิชาการอุตสาหกรรมชำนาญการ	คณะทำงาน
๘. นางวาสนา พิชัย
นักวิชาการอุตสาหกรรมชำนาญการ	คณะทำงาน
๙. นางสาวภัทรศยา ศรีเพชรวรรณดี
นักวิชาการอุตสาหกรรมชำนาญการ	คณะทำงาน
๑๐. นางสาววัชรภรณ์ เกียรติบุรุษ
นักวิชาการอุตสาหกรรมปฏิบัติการ	คณะทำงาน
๑๑. ผู้อำนวยการกลุ่มยุทธศาสตร์และแผนงานภูมิภาค	คณะทำงานและเลขานุการ
๑๒. นางทิพย์มณฑา จินะวงศ์
นักวิชาการอุตสาหกรรมชำนาญการ	คณะทำงาน
และผู้ช่วยเลขานุการ
๑๓. นายวัชรพล รอดรักษ์
นักวิชาการอุตสาหกรรมชำนาญการ	คณะทำงาน
และผู้ช่วยเลขานุการ

อำนาจหน้าที่

๑. กำหนดแนวทางการจัดทำและทบทวนแผนปฏิบัติราชการ ศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาคที่ ๑ ให้สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ชาติ แผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ แผนการปฏิรูปประเทศ แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ นโยบายของคณะรัฐมนตรีที่แถลงต่อรัฐสภา และแผนอื่นที่เกี่ยวข้อง
 ๒. ศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมอุตสาหกรรมและวิสาหกิจทุกระดับในพื้นที่ ๘ จังหวัดภาคเหนือตอนบน (เชียงใหม่ แม่ฮ่องสอน ลำพูน ลำปาง เชียงราย พะเยา แพร่ น่าน) เพื่อใช้ในการจัดทำแผนปฏิบัติราชการ ศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาคที่ ๑
 ๓. จัดทำและทบทวนแผนปฏิบัติราชการ ศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาคที่ ๑
 ๔. กำหนดแผนงานโครงการที่จะสนับสนุนการบรรลุแผนปฏิบัติราชการ ศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาคที่ ๑
 ๕. แต่งตั้งคณะทำงานย่อยเพื่อช่วยปฏิบัติงานตามความจำเป็นและเหมาะสม
 ๖. ปฏิบัติงานอื่นๆ ตามที่ได้รับมอบหมาย
- ทั้งนี้ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

สั่ง ณ วันที่ ๓ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๖๓

(นางสาวนิรมัย ศิริศรีสุตากุล)

ผู้อำนวยการศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาคที่ ๑

ภาคผนวก ข
แหล่งข้อมูลอ้างอิง

๑. สถานการณ์การเปลี่ยนแปลงภายในประเทศ

๑.๑ Thailand ๔.๐ โมเดลขับเคลื่อนประเทศไทยสู่ความมั่นคง มั่งคั่ง และยั่งยืน

(๑) พิมพ์เขียวและแผนปฏิบัติการขับเคลื่อน Thailand ๔.๐ โมเดลขับเคลื่อนประเทศไทยสู่ความมั่นคง มั่งคั่ง และยั่งยืน

๑.๒ ระเบียงเศรษฐกิจภาคตะวันออก (Eastern Economic Corridor : EEC)

(๑) Insight เจาะลึกอุตสาหกรรมเด่นขนานรับโครงการ EEC โดย SCB Economic Intelligence Center

(๒) แผนงานพัฒนาระเบียงเศรษฐกิจภาคตะวันออก (พ.ศ. ๒๕๖๐-๒๕๖๔) โดย สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

๑.๓ สถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา ๒๐๑๙ (COVID-๑๙)

(๑) Outlook Quarter 2 2020 โดย SCB Economic Intelligence Center

(๒) ภาวะเศรษฐกิจไทยไตรมาสแรกของปี ๒๕๖๓ และแนวโน้มปี ๒๕๖๓ โดย สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

๑.๔ การเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุ (Aging Society)

(๑) การเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุของประเทศไทย (Aging Society in Thailand) โดย สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา

(๒) วาระปฏิรูปที่ ๓๐ : การปฏิรูประบบเพื่รองรับสังคมสูงวัย โดย สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

๑.๕ ความเหลื่อมล้ำในสังคมไทย

(๑) ภาพรวมความเหลื่อมล้ำของไทยในศตวรรษที่ ๒๑ โดย ธนาคารแห่งประเทศไทย

(๒) รายงานสถานการณ์ความยากจนและความเหลื่อมล้ำด้านรายได้ในระดับภาคของประเทศไทย โดย สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

๑.๖ สถานการณ์ฝุ่นละอองที่มีขนาดเล็กกว่า ๒.๕ ไมครอน (PM ๒.๕)

(๑) รายงานสถานการณ์ฝุ่นละอองขนาดเล็กกว่า ๒.๕ ไมครอน (PM ๒.๕) โดย กรมควบคุมมลพิษ

(๒) แผนปฏิบัติการขับเคลื่อนวาระแห่งชาติ การแก้ไขปัญหาหมอกควันและฝุ่นละออง โดย กรมควบคุมมลพิษ

(๓) แนวทางเฝ้าระวังพื้นที่เสี่ยงจากมลพิษทางอากาศ กรณีฝุ่นละอองขนาดเล็ก โดย กรมอนามัยและกรมควบคุมโรค

(๔) ฝุ่น PM ๒.๕ กระทบเศรษฐกิจเท่าไร ? โดย ศูนย์วิจัยกสิกรไทย

(๕) ภาวะสังคมไทย ไตรมาสสี่ และภาพรวมปี ๒๕๖๒ โดย สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

๒. สถานการณ์การเปลี่ยนแปลงภายนอกประเทศ

๒.๑ Digital Disruption และ Digital Transformation

(๑) Digital Disruption การเปลี่ยนแปลงและการปรับตัว โดย Peer Power

(๒) Digital Transformation : พลิกโฉมธุรกิจด้วยแนวคิดดิจิทัล โดย SCB Economic Intelligence Center

๒.๒ สงครามการค้าระหว่างสหรัฐอเมริกากับจีน

(๑) สงครามการค้าสหรัฐฯ-จีนกลับมาปะทุ สหรัฐ-จีนเพิ่มภาษีสินค้านำเข้าระหว่างกันเป็นร้อยละ ๒๕ เสี่ยงซ้ำเติมการค้าโลกและส่งออกไทย โดย SCB Economic Intelligence Center

(๒) ผลกระทบสงครามการค้ายังไม่จบ แม้สหรัฐฯ ชะลอการขึ้นภาษีนำเข้าสินค้าจีนบางส่วน โดย SCB Economic Intelligence Center

(๓) สงครามการค้าสหรัฐฯ-จีน : เกิดอะไรขึ้นบ้างในช่วง ๒ ปีที่ผ่านมา โดย BBC Thai

(๔) สงครามการค้าจีน-อเมริกา : สงครามแห่งการสูญเสียของทุกฝ่าย โดย The Matter

๒.๓ เศรษฐกิจโลกเข้าสู่ภาวะถดถอย (Global Economic Recession)

(๑) Outlook Quarter 2 2020 โดย SCB Economic Intelligence Center

(๒) เศรษฐกิจโลกเข้าสู่ภาวะถดถอย โดย Krungthai Compass

(๓) โควิด-๑๙ : ไอเอ็มเอฟคาดวิกฤตไวรัสโคโรนาระบาดจะทำให้เศรษฐกิจโลกถดถอยครั้งใหญ่ในรอบเกือบ ๑๐๐ ปี โดย BBC Thai

๒.๔ การทวนกระแสโลกาภิวัตน์ (Deglobalization)

(๑) Outlook Quarter 2 2020 โดย SCB Economic Intelligence Center

(๒) โลกจะเปลี่ยนไปอย่างไร หลังวิกฤตโควิด-๑๙ จบลง ? โดย ธนาคารแห่งประเทศไทย

(๓) อนาคตของกระแสโลกาภิวัตน์ : ความท้าทายจากไวรัสโควิด-๑๙ โดย ไทยรัฐออนไลน์

๒.๕ ความปกติใหม่ (New Normal)

(๑) ความปกติในรูปแบบใหม่ (New Normal) โดย SCB Economic Intelligence Center

(๒) อะไรๆ ก็ New Normal แท้จริงแล้ว New Normal คืออะไร? โดย Workpoint Today

(๓) ราชบัณฑิตบัญญัติ “นิวนอร์มอล” - “ความปกติใหม่” โดย ไทยรัฐออนไลน์

(๔) โลกจะเปลี่ยนไปอย่างไร หลังวิกฤตโควิด-๑๙ จบลง ? โดย ธนาคารแห่งประเทศไทย

(๕) The Next Normal! ๑๐ เทรนด์สังคมไทย ที่จะเกิดขึ้นหลังพ้นวิกฤตโควิด-๑๙

(๖) ๘ New Normal ความปกติใหม่ที่คุ้นเคย โดย SCB

(๗) ๗ เทรนด์ชีวิตใหม่ของผู้บริโภคหลังโควิด-๑๙ โดย Marketeer

(๘) ปรับไลฟ์สไตล์ชีวิตใหม่รับ New Normal หลังวิกฤตโควิด-๑๙ รอดได้ด้วย Digital Technology โดย สำนักงานพัฒนาธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ (องค์การมหาชน)

๒.๖ การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ (Climate Change)

(๑) Economic of Climate Change : ภาวะโลกร้อนกระทบเศรษฐกิจโลกอย่างไร โดย SCB Economic Intelligence Center

(๒) ปัญหาภาวะโลกร้อนและมาตรการราคาคาร์บอน โดย SCB Economic Intelligence Center

(๓) การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ โดย TRUE plugged

ศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาคที่ 1 กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม
158 ถนนทุ่งโฮเต็ล ตำบลวัดเกต อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ 50000

โทรศัพท์ : 0 5324 5361-2 โทรสาร : 0 5324 8315

เว็บไซต์ : ipc1.dip.go.th อีเมล : ipc1@dip.go.th